RACHEL LEE

Aleasa regizorului

Traducerea si adaptarea în limba română de: NICOLETA NEAGOE

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

- Pentru numele lui Dumnezeu, Claire, nu mai fii atât de încuiată la minte! spuse Alan, străbătând furios camera în lung şi-n lat, de parcă mişcarea l-ar fi putut ajuta să risipească tensiunea nervoasă care pusese stăpânire pe el.

Dacă asta era dorinţa lui, se pare că efectul dorit se lăsa aşteptat. Brusc, se opri, aruncând o privire plină de furie tinerei înalte şi mlădioase care stătea la fereastră.

- Nu te mai comporta de parcă am fi nişte străini. Doar am trăit sub acelaşi acoperiş în ultimele luni, zise el. Spuneai că sunteţi amândouă leftere?

Tânăra ridică din umeri, aruncându-i o privire care trăda emoţii amestecate.

- Ştii prea bine că aşa stau lucrurile, zise ea pe un ton uşor răguşit, întorcând capul suficient de mult încât lumina soarelui de primăvară să-i transforme părul castaniu-roşcat în unul cu

irizări de metal.

-Atunci, ai cu siguranţă nevoie de altcineva cu care să împarţi apartamentul, insistă Alan.

- De parcă n-ai şti si asta ? îi replică ea cu răceală, deşi era pe punctul să aibă o izbucnire nervoasă.

Insistenţa lui Alan începea s-o obosească, dar nu lăsa să se vadă nimic din tulburarea lăuntrică. Bărbatul îşi trecu mâna prin păr.

- La naiba! Oare cum să te fac să înţelegi ? Eşti atât de rece. Mă înnebuneşti. Cum anume să te conving? o întrebă el, începând din nou să se mişte de colo-colo.

Claire îl privi cu o umbră de tristeţe în ochi. Certurile dintre ei erau tot mai dese şi mai aprinse, iar subiectul discuţiei era întotdeauna acelaşi.

Alan se opri în dreptul ei, făcând disperate eforturi să-şi controleze vocea.

-Ai nevoie de un alt coleg de apartament. Sunt îndrăgostit de tine. Nu văd de ce n-aş putea să mă mut eu în locul prietenei tale.

Claire îşi dădu seama că Alan îi vorbeşte ca unui copil recalcitrant. Era pe deplin conştientă de faptul că ţinea morţiş s-o enerveze. De fiecare dată când se înfuria era şi mai vulnerabilă, dar astăzi n-avea deloc intenţia de a-i permite s-o scoată din sărite.

- Cred că ţi-am spus deja că nu sunt încuiată la minte, spuse ea, desprinzându-şi privirea de a lui şi

aruncând-o pe fereastră, deşi era profund tulburată de ultimatumul pe care i-l dăduse Alan
Crosby.

Ştia prea bine că acesta considera căsătoria drept ceva demodat şi părea incapabil să înţeleagă că ea nu va deveni niciodată amanta lui. Poate că era o persoană de modă veche, dar voia să fie foarte sigură de propriile simţăminte înainte de a se dărui unui bărbat.

îşi îndreptă din nou privirea spre el, studiindu-l cu o obiectivitate de care nu se credea capabilă în urmă cu numai câteva săptămâni. Era un bărbat atrăgător şi aveau multe puncte în comun, dar certurile frecvente stricaseră baza relaţiei lor, iar ea nu-l mai vedea într-o lumină favorabilă.

- Uneori, mă întreb dacă eşti adevărată, îi întrerupse Alan şirul gândurilor, prinzând-o de umeri şi scuturându-i uşor. Pari reală şi aşa te şi simt, dar uneori mă întreb dacă se află ceva dincolo de înfăţişarea asta frumoasă. Eşti ca de gheaţă. De-abia aştepţi să vorbeşti despre sentimentele tale, dar când trebuie să faci ceva în privinţa asta, nu mai eşti la fel de dornică. Arăţi de parcă ai fi făcută din foc, dar cred că acesta e ambalat în gheaţă.

Se opri, privind-o scrutător, ca şi cum ar fi vrut să-i citească gândurile.

- Chiar nu ţii la mine? o întrebă el furios. Să înţeleg

că până acum te-ai prefăcut?

- Nu, protestă Claire. Ştii prea bine că nu-i adevărat. Ţin foarte mult la tine, Alan.

El schiţă un zâmbet care părea mai mult o strâmbătură. Claire regretă imediat aceste cuvinte. Era pe deplin conştientă că Alan dorea s-o audă spunând că e nebună după el, dar era cu neputinţă una ca asta. Nu credea în aşa ceva. De fapt, în timp ce vorbea cu el, îşi dădu seama că n-a fost niciodată îndrăgostită nebuneşte de el, aşa cum crezuse cândva. Fusese ceva trecător, ceva care acum nu mai conta. Uitându-se la el, îşi dădu seama că nu-i poate spune acum adevărul. în schimb, îşi ridică mâinile a implorare.

- Alan, am mai discutat despre asta...

- La naiba, aşa e! zise el prinzând-o de umeri. Sunt nebun după tine, Claire, dar n-am de gând să aştept la nesfârşit. Asta e ceea ce vreau, zise el sărutând-o cu pasiune.

- Nu face asta, zise Claire, desprinzându-se din braţele lui. Să nu mai îndrăzneşti să faci aşa ceva, adăugă ea cu răsuflarea tăiată. încep să cred că am făcut amândoi o greşeală. Se pare că nu vrei să înţelegi şi punctul meu de vedere.

- Nici tu nu vrei să-l accepţi pe al meu, spuse Alan printre dinţi.

Claire îl fulgeră cu privirea.

- Se pare că în ultima vreme nu te interesează decât sexul. încep să cred că e singurul lucru pe care ţi-l doreşti de la mine, conchise ea.

- O, Doamne ! Eşti o frigidă ticăl... se opri el brusc şi clătină din cap de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce aude. Suntem împreună de luni bune, dar n-am ajuns nicăieri. Crezi că dacă sexul ar fi fost singura mea preocupare, m-aş mai învârti pe aici? Crede-mă, aş fi plecat de mult. Dar îmi răcesc gura degeaba, nu? o întrebă el.

Spunând acestea, îşi luă haina de pe scaun, vârându-şi mâinile în ea cu o violenţă deplasată.

- Maturizează-te, Claire! Trăieşti în trecut. Ai mentalitatea unei femei de acum douăzeci de ani. Ar fi cazul să revii cât mai repede cu picioarele pe pământ înainte de a-ţi da seama că viaţa a trecut pe lângă tine. Nici n-o să simţi cum au trecut anii, zise el din uşă. Sună-mă când te vei fi săturat să trăieşti în acest turn de fildeş. Am să fiu mai mult decât încântat să te ajut să trăieşti din nou printre oameni.

Claire tresări uşor când bărbatul părăsi încăperea, trântind uşa. Răsuflă uşurată, dar în acelaşi timp simţi un oarecare regret văzându-l de la fereastră cum se îndepărtează. îşi dăduse seama de ceva vreme că relaţia lor se va sfârşi, dar cu toate acestea plecarea lui lăsa un gol în viaţa ei. Erau prieteni de prea multă

vreme pentru a nu-i simţi lipsa.

Pentru a nu fi cuprinsă de depresie, se duse şi deschise radiocasetofonul ei vechi plasat într-un colţ al camerei. Era conştientă că n-avea niciun rost să-şi plângă de milă. Un timp, se crezuse îndrăgostită de Alan, dar acum totul se sfârşise. Scoţând un oftat, se duse şi luă o casetă cu melodii de pe etajeră. Ea şi colega ei de apartament, Lynn, aveau o mulţime de casete. O introduse în casetofon şi imediat începu să se audă un cântec disco antrenant. Claire începu să danseze, tot trupul mişcându-i-se într-un ritm alert. Muzica o vrăji atât de mult, încât n-o auzi pe Lynn intrând înăuntru. Abia când se termină caseta o văzu pe Lynn stând în pragul uşii şi privind-o amuzată.

- Nu-mi spune, Claire! Lasă-mă să ghicesc. Ţi s-a oferit un rol principal în comedia pentru care ai dat probă azi-dimineaţă, zise ea zâmbind şi aruncându-şi neglijentă geaca matlasată pe scaun. Mm, dar e cam frig aici, constată ea, dând drumul la căldură. Serios vorbind, dulceaţă, ai obţinut rolul sau stăm la fel de prost ca şi până acum?

Claire ridică uşor din umeri, după care se aşeză pe covor. Cearta cu Alan o făcuse să uite de celelalte probleme, dar acum toate reveneau ca un fel de răzbunare.

- Da, la ambele întrebări, zise ea strâmbându-se.

- Explică-te! îi ceru Lynn.

- Rolul e mult mai prost plătit decât a fost cel din “A douăsprezecea noapte”. Mă tem că suntem falite, Lynn. Am refuzat rolul, mărturisi ea ca pentru a se scuza. Probabil am să regret mai târziu, dar rolul era atât de prost plătit, iar rolul atât de mic. Asta fără a mai pune la socoteală faptul că aş fi fost nevoită să plec în turnee. Si apoi, în curând o să fie şi audiţia pentru “Mireasa distrugătorului de corăbii”... Poate că sunt prea optimistă, dar dacă aş reuşi să obţin un rol cât de mic, în film, ne-am mai redresa cu banii.

Chiar dacă era dezamăgită de ceea ce auzea, Lynn nu lăsă să se vadă.

- Nu-ţi mai face atâtea griji, draga mea. Sunt convinsă că ai luat cea mai corectă decizie. Singura problemă e ce vom mânca săptămâna asta.

- Păi, în dimineaţa asta mi-am luat ajutorul de şomaj.

- Tot e ceva, zise Lynn strâmbându-se. Tu măcar ai câştigat ceva bani în ultimele trei săptămâni, ceea ce e ceva. Eu n-am avut decât două oferte în modeling în ultimele două luni. Cred că am făcut o prostie renunţând la postul sigur de secretară pentru o profesie nesigură.

- Nici nu poţi să faci mare brânză în trei luni într-o asemenea meserie, zise Claire oftând.

îi era cu neputinţă să nu se simtă vinovată. Lynn se

învinovăţea pentru situaţia lor, iar ei i se oferiseră două posibilităţi de rotunjire a veniturilor, dar le refuzase pe amândouă.

- Alan a trecut pe aici mai devreme, adăugă Claire, oarecum temătoare. Lua din nou în calcul posibilitatea de a veni să locuiască în acest apartament.

- Si nu dorea să doarmă în camera liberă, nu? remarcă Lynn, ca o femeie de modă veche.

- Nici nu ştii câtă dreptate ai, dar mă întreb dacă am procedat corect refuzându-i oferta. Am avut o dispută aprinsă, dar mă gândesc că dacă i-aş fi spus că o să mă mai gândesc, tot ar fi venit.

Cuvintele acestea o şocară întrucâtva pe Lynn.

- Nu te sacrifica pentru mine. Stii foarte bine că nu l-am simpatizat niciodată şi presupun că dacă s-ar fi mutat aici, s-ar fi ţinut scai de tine. Iar dacă îţi închipui că ar putea sta singur într-o cameră, te înşeli. Să fiu sinceră, sunt surprinsă că ai reuşit să-l ţii oarecum la distanţă atâta vreme. E clar că e nebun după tine, conchise Lynn, strâmbându-se. E singurul aspect care-l mai reabilitează în ochii mei.

- Cred că ai dreptate, zise Claire oftând, care în pofida a tot ce se întâmplase, ţinea la Alan şi nu voia să-l rănească. Ne-am simţit bine împreună, şopti ea cu regret. Dincolo de asta, poate fi foarte drăguţ şi atent. Poate că şi eu am fost cam rece cu el.

- Prostii! i-o tăie imediat Lynn. Dacă te-ai fi comportat altfel, nu s-ar mai fi obosit atât cu tine. Ce-ai zice să bem o cafea? propuse ea ridicându-se. Trebuie să fac ceva ca să mă încălzesc. Vino şi tu în bucătărie, să mai stăm de vorbă în timp ce pun de cafea.

Claire se supuse, urmându-şi prietena în bucătărie.

Apartamentul era mic, format din două dormitoare, un hol, o bucătărioară şi încă un dormitor şi mai mic Era situat într-o zonă nu tocmai centrală, cam deteriorat, dar chiar şi aşa pe chirie se duceau toţi banii pe care-i câştigau, dacă se întâmpla să-i câştige. Cu toate acestea, era căminul lor, mai ales de când mama lui Claire se recăsătorise şi se stabilise în America de Nord. Claire îl plăcea pe tatăl vitreg, dar nu fusese niciodată ispitită să-i însoţească. Era hotărâtă să continue cursurile de actorie şi, deşi mama ei încercase s-o facă să se răzgândească, în cele din urmă îi acceptase decizia.

Prin intermediul tatălui vitreg, Claire o cunoscuse pe Lynn. Era vechi prieten cu părinţii lui Lynn, iar când aceştia au aflat că îşi caută o colegă de apartament, i-au recomandat-o pe Lynn. La început, Claire era oarecum reticentă, dar acum se felicita pentru decizia adoptată. O privi cu afecţiune pe Lynn. Era o prietenă excelentă şi se simţiseră minunat împreună de când locuiau în acelaşi apartament. I-ar fi displăcut profund

să fie nevoită să se mute într-un loc mai ieftin.

Lynn se întoarse cu faţa spre ea, pregătindu-se să toarne cafeaua în cele două căni roşii.

- N-ai de ce să fii îngrijorată, Claire. Nu te mai învinovăţi atât! Sunt sigură că ai luat o decizie corectă astăzi. Ar fi fost o prostie să accepţi un rol atât de prost plătit, chiar dacă n-ar fi existat perspectiva aceasta a audiţiei pentru un rol în film. Ai depăşit faza de a accepta orice numai pentru a căpăta experienţă.

- Dar nu şi faza de a accepta ceva de lucru pentru a avea ce mânca, răspunse Claire pe un ton sumbru.

Lynn se strâmbă din nou, în timp ce-i întindea cana cu cafea fierbinte. Nu fi prostuţă, draga mea, zise ea, zâmbindu-i vesel. Nu te mai perpeli atât, o imploră ea. Bea-ţi cafeaua şi vorbeşte-mi despre audiţie. Parcă o să aibă loc vineri, nu ?

- Mda, la zece, zise Claire, sorbind din cafea. Ca de obicei, sunt nervoasă, dar Mike mi-a promis că o să vină să mă ia, aşa încât n-o să am probleme ca să ajung acolo.

Soţia lui Mike, Joan, era una din cele mai vechi prietene ale lui Claire. Fuseseră colege de şcoală, dar păstraseră legătura şi după ce Claire se înscrisese la cursurile de artă dramatică. Mike se nimerise o dată pe la ea, iar Joan trecuse pe acolo. Aşa se cunoscuseră, iar în mai puţin de două luni se căsătoriseră. Claire nu prea

credea în dragoste la prima vedere, dar era gata să admită că aşa ceva se potriveşte în cazul celor doi.

Lynn vorbea în continuare despre audiţie, iar Claire se străduia să se concentreze.

- Sunt multe candidate pentru acest rol?

- O, numai vreo cinci sute de alte tinere pline de speranţă ca şi mine, presupun.

Lynn râse şi-şi scutură capul.

- Lăsând gluma la o parte, Claire, cred că ai tot atâtea şanse ca oricare altă concurentă. Eşti foarte talentată. Trebuie să fii conştientă de asta şi arăţi atât de... se opri ea, ridicând expresiv din sprâncene. Oare care e cuvântul pe care-l caut?

- Habar n-am, dar cred că am să-l aud curând.

- Sexy, ăsta e cuvântul! îşi tachină ea prietena.

Cum expresia întipărită pe faţa lui Claire era mai mult decât grăitoare, Lynn râse din nou şi adăugă :

- Asta ar trebui să te ajute, nu?

Claire ridică din umeri.

- Poate că da, însă majoritatea directorilor caută mult mai mult de atât. Şi oricum, nu sunt genul de persoană care să-şi complice viaţa inutil.

Claire îşi dorea să aibă succes, dar prin forţe proprii, nu pentru că vreun nemernic de director vrea să se culce cu ea. Un asemenea gând îi dădea fiori. Un asemenea gen de viaţă ar fi distrugător. Magia

celebrităţii era foarte mare, dar nu atât de mare încât s-o facă să renunţe la principiile ei.

Lynn îi privea în continuare faţa gânditoare, zâmbindu-i larg.

- Unii dintre directorii ăştia tineri sunt mai degrabă atrăgători, adăugă ea.

- Cei care vor să le treci prin aşternut nu fac, cu siguranţă, parte din această categorie.

- Dacă nu mă înşel, Jake Svenson e cel care regizează acest film, nu-i aşa? o întrebă Lynn. L-am văzut odată la televizor, avea nişte ochi pătrunzători, nu glumă! Grozav! conchise ea, întinzându-se cu voluptate.

- Nu ştiu prea multe despre el, zise Claire râzând, dar ştie să-şi aleagă scenariile. Ăsta are tot ce vrei: aventură, iubire, violenţă.

- Si sex? întrebă Lynn ridicând uşor din sprâncene.

- Da, admise Claire, pe un ton amuzat. Acţiunea e plasată în Cornwall, la sfârşitul secolului al XVII-lea. Un întreg sat este implicat în distrugerea şi prădarea corăbiilor care trec pe acolo. Povestea este axată pe ideea că atacatorii îi ucid pe toţi cei care supravieţuiesc distrugerii corăbiei. Un fel de distrugere a probei, dacă pot să mă exprim astfel.

- încântător! zise Lynn, strâmbându-se.

- E mai degrabă înspăimântător, zise Claire ridicând din umeri. Oricum, se pare că o tânără franţuzoaică

reuşeşte să ajungă la ţărm, iar tânărul care o găseşte îi cruţă viaţa. Acesta se îndrăgosteşte de ea, iar în cele din urmă, aceasta devine mireasa din titlu. Sunt câteva nume mari în distribuţie, fapt care ar trebui să asigure filmului un mare succes de casă, chiar dacă povestea nu e atât de ispititoare. Richard Angrams îl interpretează pe şeful bandiţilor, iar Marianne Lejeune pe stăpâna conacului care se îndrăgosteşte de el. Un casting de zile mari, ce mai! Roagă-te ca directorul de casting să fie sensibil la ochii verzi şi părul roşcat.

- Mă rog, Claire, crede-mă! A sosit vremea să ai parte de succes. Numai Dumnezeu ştie cât ai muncit pentru asta.

Claire porni casetofonul şi se ridică, oftând uşor. Voia să mai asculte încă o dată caseta pe care erau înregistrate nişte voci care vorbeau aşa cum se vorbeşte prin Cornwal. Era conştientă că o înnebunise pe Lynn în ultimele zile cu mania ei de a tot asculta caseta, dar măcar avea satisfacţia că accentul ei va fi unul foarte apropiat de acela al personajului pentru care urma să dea probă. Evident că asta nu-i dăduse mai multă încredere în ea însăşi. Dimpotrivă chiar. Era atât de nervoasă, încât uneori îi era aproape cu neputinţă să se concentreze mai mult de câteva minute.

La fel, nici faptul că era singură în apartament nu-i era de prea mare folos. Lui Lynn i se oferise pe

neaşteptate posibilitatea de a lucra toată ziua pentru o firmă de tricotaje şi plecase la studio de la opt şi jumătate. Claire se bucura pentru ea, deşi în dimineaţa aceea ar fi avut nevoie de prezenţa ei. Oftă din nou şi întoarse caseta. Era un adevărat noroc că Mike va veni s-o ia. Prezenţa lui o va mai calma puţin.

Aruncă o privire scurtă ceasului şi constată dezolată că mai rămăsese prea puţin timp până la sosirea acestuia, iar ea nu era gata. Se duse repede în dormitor, oprindu-se în faţa oglinzii pentru a vedea cum arată. Imaginea pe care i-o trimise înapoi oglinda era a unei tinere înalte, îmbrăcate cu o pereche de pantaloni crem şi cu o bluză din mătase de culoarea căpşunei. Arăta bine, dar acum nu era momentul pentru a se admira în oglindă. I se părea că are sânii prea proeminenţi, iar ochii verzi păreau a promite ceva pentru care nu se simţea pregătită să împlinească.

Chiar în clipele acelea când se examina în vechea oglindă pătată din cauza trecerii timpului, auzi claxonul zgomotos al unei maşini. Reveni imediat cu picioarele pe pământ. Tresări, spuse ceva printre dinţi şi se grăbi să coboare în sufragerie. Deschise fereastra cu zgomot şi-şi simţi părul dus de vânt. Scoase capul afară.

Aşa cum presupusese, Mike tocmai cobora din maşină. Privi spre ea, călăuzit probabil de zgomotul pe care-l auzise mai devreme şi-i zâmbi într-un fel prin care

îşi arăta aprecierea faţă de felul în care arată.

- Vin imediat, se grăbi ea să spună.

Nu aşteptă decât să-l vadă că dă din cap a încuviinţare pentru ca imediat să închidă fereastra. Urcă din nou în dormitor pentru a-şi lua haina şi fu imediat jos. Se îmbrăcă repede cu haina din piele de oaie, ţinând într-o mână fularul şi ieşi valvârtej din casă. încuie şi puse cheia în poşetă, iar după aceea coborî scările, îndreptându-se spre maşină.

Ajunseră la audiţie mult mai devreme, dar holul era deja plin de lume. Când deschise uşa, lui Claire nu-i veni să-şi creadă ochilor. După socotelile ei, erau cel puţin câte cincisprezece candidaţi pentru fiecare rol. Starea ei de spirit se reflectă imediat în expresia abătută a feţei.

- Fruntea sus! îi şopti Mike. Putea fi şi mai rău.

- Pui pariu? îl întrebă Claire, rotindu-şi din nou ochii prin încăpere, nevenindu-i să creadă. Personal, nu cred că mai poate încăpea cineva înăuntru. Cred că am muri cu toţii asfixiaţi. O fi şi asta o modalitate de a-i secătui de forţe pe toţi cei care vor să-şi încerce norocul într-ale actoriei. Pentru numele lui Dumnezeu, de unde au apărut atâţia oameni? Eu una n-am crezut niciodată că există atât de mulţi actori în ţara asta.

- Nu-i chiar totul pierdut, zise cu veselie Mike. Am mai tras şi eu cu urechea şi, din câte am putut să înţeleg, jumătate dintre cei de aici au venit pentru

rolurile de dansatori. Ştii prea bine, e vorba de marele bal de la începutul filmului...

- Chiar şi aşa, mi se pare că sunt prea mulţi, i-o întoarse ea. Nici la concertele de la şcoală nu era o aşa îmbulzeală.

- Eşti o rea! zise Mike, zâmbind. Dezbracă-te de haină pentru ca după aceea să mergem să ne înscriem pe listă. Poate o să spună să plecăm şi să revenim după-amiază.

- De ce-ar face-o? zise ea, ridicând ochii spre cer. Nu ne plătesc. Noi suntem cei care ne irosim timpul. îmi pare rău, Mike! Sunt, într-adevăr, rea. înainte de a veni aici, eram atât de tensionată şi de nervoasă, încât acum mă comport ca o scorţoasă.

- Calmează-te! o dojeni uşor Mike. Relaxează-te şi n-ai cum să greşeşti. Va fi de-ajuns să-l priveşti o singură dată pe directorul de casting şi va fi fascinat, crede-mă.

- Ce bine-ar fi ca lucrurile să fie atât de simple, zise ea, aruncându-i o privire de femeie oarecum demodată. Crezi că mai există pe lumea asta directori de casting care pot fi impresionaţi într-o lume atât de sofisticată? După mine, nu mai pot fi surprinşi de nimic.

- Dar vor accepta să le arătăm de ce suntem în stare, adăugă Mike, făcându-i complice cu ochiul. Haide, Claire! Scoate-ţi haina şi să ne comportăm ca nişte profesionişti care realmente îşi doresc aceste roluri.

Claire îşi roti din nou ochii prin hol când se întoarse de la garderobă. Văzu câteva chipuri care îi erau cunoscute. Probabil veniseră pentru aceleaşi roluri. Priveliştea era una deprimantă. Se întrebă dacă peste zece ani viaţa ei se va derula în acelaşi fel, adică alergând de la un casting la altul pentru vreun rolişor mărunt.

încercă furioasă să nu se mai gândească la un asemenea scenariu pesimist.

După ce ieşise din încăpere, apăruseră câteva figuri noi şi tinere, aşa încât îi fu destul de greu să-l descopere pe Mike. în cele din urmă, constată că acesta era aşezat în acelaşi loc şi că vorbea cu Alan Crosby. Pentru câteva clipe, stătu ezitând în pragul uşii, pe deplin conştientă de faptul că o asemenea reacţie e ridicolă. Dacă era să se gândească bine, făceau parte din aceeaşi breaslă şi aveau prieteni comuni. Nu putea să-l evite la nesfârşit. începu să meargă, simţindu-şi picioarele grele, de parcă ar fi fost un înotător care se luptă să nu capituleze din cauza epuizării. îşi compuse o mină zâmbitoare.

Era prins în conversaţia cu Mike, dar de îndată ce o zări, privirea i se lumină.

- Claire, mă bucur să te văd, zise el prinzând-o de umeri şi sărutând-o pe gură, înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă. Arăţi minunat, constată el. Ca întotdeauna, de altfel.

- Mu... mulţumesc, abia reuşi să îngaime Claire.

Ce putea spune? După câte se părea, în pofida ultimei confruntări pe care o avuseseră, Alan nu-şi dăduse seama că relaţia lor se terminase şi că explicaţiile nu prea îşi mai aflau rostul.

- Eşti de mult aici? reuşi ea să-l întrebe. Eu şi cu Mike de-abia am sosit.

- Cam acum o jumătate de oră, răspunse el încruntându-se, deoarece simţise reţinerea din vocea ei. Ce se-ntâmplă cu tine, Claire? Eşti foarte tăcută. Doar nu vrei să spui că mai eşti supărată pe mine, nu?

Claire îşi dădu seama că sosise momentul să-i spună adevărul. Trase adânc aer în piept.

- Ţi-a spus Alan care sunt ultimele noutăţi?

Claire se simţi ruşinată să constate că intervenţia lui Mike îi luase o piatră de pe inimă.

- Nu. Despre ce e vorba?

- Se pare că şi Alan a tras cu urechea la ce se petrece pe aici şi a aflat că dansatorii şi coregraful vor fi duşi în altă parte. Bieţii de ei!

Se pare însă că intervenţia lui Mike nu era şi pe placul lui Alan care dădea semne tot mai mari de enervare.

- După câte se spune, directorul a comandat la doi dintre angajaţi să transfere bună parte din ei. Cu cât se va petrece mai repede asta, cu atât va fi mai bine,

completă el, ridicând vocea din pricina iritării. M-am săturat până peste cap să-mi tot pierd vremea la fiecare audiţie la care particip. Era şi momentul să fim trataţi ca nişte fiinţe umane, nu ca o turmă de oi. Ar trebui să ne adunăm cu toţii forţele şi să vedem ce e de făcut. Cam jumătate din personalul care lucrează pentru aceste companii de film ar trebui scuturat puţin.

Claire şi Mike se priviră scurt. Alan era binecunoscut pentru vederile sale radicale, dar în clipa aceea n-aveau nevoie de asemenea complicaţii. Dincolo de asta, nu toate audiţiile se desfăşurau în acest fel. De obicei, participa un număr redus de oameni. Agentul lui Claire o prevenise de la bun început cu privire la mersul lucrurilor în această lume. Privi nervoasă în jurul ei. Tonul ridicat al vocii lui Alan atrăsese deja mai multe priviri curioase. Remarcă imediat pe cei doi bărbaţi care se aflau în pragul uşii, iar atitudinea lor o făcu să-şi dea seama că erau din branşă. Claire constată cu neplăcere că bărbatul mai înalt acorda un interes mărit vorbelor lui Alan.

Mai aruncă o privire în direcţia lor. Ochii de un albastru rece ai bărbatului erau îndreptaţi tot în direcţia lor, ceea ce o determină pe Claire să se simtă extrem de vulnerabilă. Bărbatul era înalt şi oacheş. Asprele trăsături ale feţei îi dădeau un aer neobişnuit. Nu era chipeş, dar ar atrage imediat privirile asupra lui la o

întrunire. îţi dădeai seama de la o poştă că e arogant. Claire îndrăzni din nou să se uite la el pe sub gene. Nu era nicio îndoială că acesta o fixa cu privirea. Avea senzaţia că ochii de gheaţă ai acestuia încearcă să pătrundă în partea cea mai tainică a fiinţei ei, de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile cele mai ascunse. Se simţea dezgolită şi lipsită de apărare.

De-abia reuşi să tragă aer în piept, nedorindu-şi decât să întoarcă spatele şi să plece. Exact asta făcu, în pofida protestelor lui Alan. Nu-şi dorea decât să stea cât mai departe de ochii aceia reci şi aproape ucigaşi. Cu cât se gândea mai mult la acel bărbat, cu atât devenea mai furioasă. Oare cum îndrăznea s-o privească în acel fel? De parcă era un nimic. Era evident că Alan nu dăduse dovadă de mult tact când rostise acele vorbe, dar nu se putea spune că n-avea dreptate. Iar dacă se adeverea gândul ei, anume că bărbatul acela lucrează pentru compania de film, ar fi făcut mai bine dacă, în loc să tragă cu urechea la ce spun ceilalţi, ar da o mână de ajutor pentru ca treaba să meargă mai repede.

Abia când ajunse în mijlocul holului, încetini pasul. îşi dădu seama că atât Alan, cât şi Mike o urmaseră. Alan părea buimăcit,
iar Mike amuzat.

- Ce s-a întâmplat? Ţi-a plecat stăpânul? o tachină el într-un fel căruia nu prea aveai cum să-i rezişti. N-am

ştiut că eşti atât de disperată să capeţi averea lui.

- Nătăfleţule! i-o întoarse Claire, zâmbind. Era un bărbat la uşă numai ochi şi urechi la fiecare cuvânt scos de Alan. Sunt sigură că lucrează pentru compania de film.

- Ei, şi? Doar am vorbit serios, zise Alan.

Claire constată cu un cinism care nu-i stătea în fire că tonul vocii lui nu mai era la fel de radical ca mai devreme.

- Stiu că ai vorbit serios, dar acum ar fi cazul să te potoleşti, dacă vrei să obţii un rol în film.

Alan era în continuare furios şi era evident că nu dădea doi bani pe cei care-l criticau, cu atât mai puţin pe Claire, dar nu spuse nimic pentru a obiecta.

Claire îndrăzni să privească din nou în jurul ei. Era la fel de multă lume înăuntru, deşi dansatorii plecaseră deja. Constată, tot mai nervoasă, că audiţia începuse deja. întrucât veniseră relativ târziu, ea şi cu Mike mai aveau de aşteptat, dar aspectul acesta n-o ajută prea mult. Singurul lucru bun în toată povestea, era că Alan va intra înaintea lor. Claire îşi dorea cu disperare ca acesta să plece cât mai repede, pentru că se săturase de el. îi aruncă o privire fără a încerca să înţeleagă ce spune, întrucât expresia feţei lui era mai mult decât elocventă. Nici ei nu-i plăcea să aştepte, dar era conştientă că existau o mulţime de probleme cu

producţia, mai ales că filmările vor începe peste câteva săptămâni. Totul era foarte greu.

- ... e de-a dreptul nepoliticos! zise Alan.

Claire nu auzise decât aceste ultime vorbe si, în mod deliberat, îşi acoperi urechile. Bietul Mike, îşi spuse în sinea ei. Probabil se plictiseşte de moarte. îi aruncă o privire. Chiar dacă se plictisea, o ascundea destul de bine. Ştia că fuseseră colegi la şcoală. Probabil se obişnuise cu izbucnirile lui de furie.

O altă persoană fu chemată la audiţie, iar Claire putu să vadă o brunetă mlădioasă croindu-şi drum prin mulţime şi îndreptându-se spre sala unde era aşteptată. Calmul şi stăpânirea de sine o făceau să pară foarte frumoasă. Claire se surprinse gândindu-se că şi-ar fi dorit să aibă şi ea măcar jumătate din încrederea pe care o avea tânăra respectivă în ea însăşi.

Acum, audiţiile se ţineau într-o încăpere mai mică, iar Claire încercă să se consoleze, cu gândul că măcar nu vor fi foarte mulţi martori care s-o urmărească interpretându-şi rolul. Asta fără a mai pune la socoteală faptul că erau vreo zece roluri feminine. încercă să gândească pozitiv, spunându-şi că avea o oarecare şansă, în pofida mâinilor umede şi a picioarelor înţepenite care o trădau. încercă să pară cât mai stăpână pe sine, iar când Alan fu chemat, îi ură din toată inima succes. Spre deosebire de ea, Alan nu părea

copleşit de audiţie. îşi dădu seama de asta după felul în care îşi ţinea umerii.

Când se întoarse, mai devreme decât se aşteptase Claire, nu mai era la fel de sigur pe el. Era cert că audiţia nu se desfăşurase sub cele mai bune auspicii.

- N-am niciun motiv de bucurie, zise el prăbuşindu-se pe scaunul de lângă ea, dar la fel de furios. Erau trei tipi înăuntru, dar păreau atât de ocupaţi să vorbească între ei încât nu m-au ascultat deloc.

Claire nu-l putea învinovăţi că e furios. Fusese neliniştită de la bun început, dar experienţa lui Alan îi dădu lovitura de graţie.

Se făcuse foarte cald, iar faptul că erau atât de mulţi oameni acolo mărea şi mai mult temperatura. Se simţi cuprinsă de ameţeală în timp ce se ridica de pe scaun, de-abia ţinându-se pe picioare. Mike se ridică şi el imediat şi exclamă :

- O, Doamne! Arăţi groaznic!

- Mulţumesc foarte mult, zise ea zâmbind uşor. Nu-ţi face griji, adăugă în timp ce-şi dădea părul la o parte, e vorba ca de obicei de teama pe care o resimt de fiecare dată înainte de a urca pe scenă.

- Vrei să mă duc să-ţi aduc ceva? Un pahar cu apă? Sau o cafea? Am văzut o femeie care vinde aşa ceva.

- Nu, mulţumesc. Trebuie numai să respir puţin aer rece. E prea multă lume aici.

- Vin şi eu cu tine, se oferi Mike imediat. Aproape n-ai loc să te mişti aici şi mi-ar face bine o scurtă plimbare.

Alan, care nu spuse nimic până atunci, se ridică şi el.

- Eu oricum trebuie să plec, zise el. O s-o însoţesc pe Claire.

Alan era foarte insistent, iar Claire îi aruncă o singură privire
lui Mike, prin care îi dădea de înţeles că se va duce singură. Pe Alan îl privi cu disperare.

- Eşti foarte drăguţ, dar n-ai de ce să te deranjezi. Totul o să fie în regulă. O să-mi facă bine să rămân puţin singură.

îşi dădu seama că şi-a răcit gura degeaba, întrucât Alan o ţinu pe-a lui.

- Prostii! Vin cu tine, decretă el.

Claire era sigură că nu fusese atent la niciuna din vorbele pe care le rostise. Voia să vină cu ea şi pace. îşi spuse în sinea ei că e un porc nesimţitor. Cu toate acestea, n-avea cum să-l evite decât dacă făcea o scenă.

- Bine, vino, dacă vrei, spuse ea în cele din urmă, cu un oftat.

Se simţea prea lipsită de puteri să se certe cu el acum. Nu stau
prea mult, îl anunţă ea pe Mike.

- Ai grijă, îi spuse acesta, privind-o compătimitor.

Claire îi spusese că avusese mai devreme o dispută aprinsă cu Alan. Probabil îşi dăduse seama cum trebuie să se simtă, dar n-o putea ajuta în niciun fel. Nu protestă când Alan o luă de mână, urmându-l resemnată spre ieşire.

Capitolul 2

Cei doi bărbaţi a căror prezenţă o bulversase într-o asemenea măsură pe Claire dispăruseră, iar aceasta răsuflă uşurată. Nu şi-ar fi dorit să iasă pe uşă sub privirile de gheaţă ale acestora, cu atât mai mult cu cât Alan o ţinea strâns de braţ, de parcă ar fi fost proprietatea lui. îi era cu neputinţă să scape de el, deşi tare mult ar mai fi vrut să aibă parte de un răgaz pentru a reflecta. Era foarte important să fie într-o formă cât mai bună la audiţie.

Era atât de absorbită de propriile gânduri încât nici nu-şi dădu seama când ajunseră afară. Alan o ţinea în continuare foarte strâns de braţ, dar acum Claire dădea semne de împotrivire. începea să înţeleagă că situaţia va fi mult mai dificilă decât crezuse.

- Ţi-am spus că vreau să iau o gură de aer proaspăt, zise ea. Nu pe-aici ar fi trebuit s-o luăm.

- Vreau să vorbesc cu tine, Claire. Nu durează mult, zise
trăgând-o după el.

Claire nu voia să-l urmeze, dar ce-ar fi putut face? Era mai puternic decât ea şi o prinsese de braţ cu toată forţa. Se uită cu tristeţe la bărbatul acesta chipeş, întrebându-se cum de-i trecuse prin cap că s-ar putea îndrăgosti de el. îşi spuse în sinea ei că era un mare egoist, că nu se gândea decât la el. Nici măcar n-o

întrebase cum se simte. Mike fusese cel care se arătase îngrijorat.

Probabil dacă ar fi refuzat să-l urmeze de când erau pe coridor, ar fi venit după ea şi-ar fi luat-o, insistând că vrea să-i vorbească. închipuindu-şi una ca asta, mai că-i veni să chicotească şi pe faţă i se ivi un zâmbet uşor.

Probabil nu trecuseră decât câteva minute de când ieşiseră afară, dar avea senzaţia că se scurseseră ceasuri bune. Nu putea să-şi dea seama unde vrea s-o ducă Alan, aşa încât încetini în mod deliberat pasul. Acesta se întoarse cu faţa spre ea, vizibil iritat.

- Vreau să mă întorc, insistă ea. Mă simt mult mai bine.

- Nu durează mult, îi zâmbi el, încercând în acest fel s-o convingă. M-am gândit că, dacă găsim o cameră liberă pe undeva, ne-am putea aşeza pentru câteva clipe să ne relaxăm.

- Prefer să mă întorc pe hol, insistă Claire.

- Nu-i nevoie, zise el deschizând o uşă şi întorcându-se cu faţa spre ea, de parcă ar fi fost un magician care a scos un iepure din pălărie. Putem intra aici.

- Nu cred că se cuvine să facem aşa ceva, zise ea înfruntându-l din priviri.

Ca de obicei, încerca s-o scoată din sărite şi nu-i plăcea deloc
asta.

- Ştii foarte bine că n-avem voie să intrăm aici.

- Ce obiecţie ni s-ar putea aduce? o întrebă el, încercând să pară cât mai drăguţ cu putinţă. Nu te mai comporta ca un iepuraş fricos. Nimeni n-o să treacă pe aici. Şi chiar de-ar face-o cineva, ce mare brânză? zise el, ridicând din umeri. Mă îndoiesc că ar exista ceva demn de furat pe aici.

Claire ezita în continuare.

- Nu-mi place, spuse ea pe un ton şovăitor.

Era conştientă că lui Alan nu-i plăcea timiditatea ei, dar obiecţia ei nu era legată numai de pătrunderea într-un spaţiu interzis. Pur şi simplu nu dorea să fie singură cu el într-un asemenea loc, dar nu-i putea spune una ca asta. în schimb, oftă din greu.

- Nu se cuvine să intrăm aici. Putem să ne întoarcem şi să stăm de vorbă chiar la intrare. Nu ne-ar auzi nimeni. Dacă sunt chemată la audiţie? Mike n-ar avea cum să mă găsească aici.

- Stai liniştită, o să aştepţi foarte mult, se grăbi Alan s-o asigure. Trebuie să vorbim serios, Claire. Lucrurile nu mai pot continua în acest fel.

Spunând acestea, îi prinse degetele între ale lui şi aproape o obligă să intre în acea cameră cu el. Alan închise uşa în urma lor. Claire privi în jurul ei. Simţi cum inima îi stă în loc în faţa priveliştii care se întindea în faţa ei. Numeroase haine şi jachete erau aruncate pe

masa aflată în mijlocul încăperii. Se întoarse cu faţa spre Alan şi-l privi cu nelinişte.

- N-ar fi trebuit să intrăm aici, spuse ea. Camera asta e folosită pe post de garderobă. Dacă vine cineva aici, o să creadă că scotocim prin buzunarele hainelor.

Alan râse într-un fel care o scoase din sărite pe Claire.

- O, Doamne! Domnişoara îşi face griji pentru nişte haine vechi, în vreme ce eu încerc să-i spun că o iubesc.

îşi înclină capul pentru a-i săruta cu pasiune degetele de la mână.

Chiar dacă s-ar fi aflat în situaţia de a-i face aceeaşi mărturisire, momentul era cât se poate de prost ales. încercă să-şi retragă mâna, dar acesta o ţinea strâns.

- Alan, strigă ea, vreau să plec. Chiar nu înţelegi? Suntem într-un loc interzis nouă, iar eu n-am deloc chef să fiu găsită aici.

Schiţă un gest ca pentru a o lua din loc.

- Plec, fie că vii şi tu, fie că nu.

însă Alan o prinse din nou de braţ.

- Trebuie să stăm de vorbă, Claire, insistă el.

încercă din nou să-şi elibereze mâna, dar îşi dădu seama că-i tremură. îşi spuse în sinea ei că se comportă prosteşte. La urma urmei, Alan era un vechi prieten. Stia că n-are de ce să-i fie teamă de el, însă cu toate acestea încercă o senzaţie neplăcută văzându-l cum o

priveşte.

-Alan, te rog, nu acum! Trebuie să mă întorc la audiţie.

-La naiba cu audiţia, decretă el cu asprime. Te iubesc, Claire. Chiar nu înţelegi?

Claire începea să-şi piardă răbdarea, aşa încât încercă din nou
să scape din strânsoare.

- Nu cred că mă iubeşti. Dacă m-ai iubi, m-ai ajuta să obţin acest rol, nu mi-ai sta în cale.

- Relaţia noastră este mult mai importantă decât afurisitul ăsta de film.

- Poate pentru tine, Alan, dar nu şi pentru mine. Dacă ar fi urmat ca tu să dai audiţia, sunt sigură că ai fi privit lucrurile cu totul altfel.

Claire regretă imediat că rostise aceste cuvinte. Faţa lui Alan se încordă din cauza furiei. îşi aşeză mâinile pe umerii ei şi o strânse atât de tare încât o duru.

- Dă-mi drumul, protestă ea. Eşti ridicol.

Alan părea că n-o aude, dar o privea cu ochi rătăciţi.

- Sărută-mă, Claire. Spune-mi că încă mă mai iubeşti.

Claire îşi dădu capul la o parte, încercând cu disperare să
scape.

-Alan, lasă-mă în pace, strigă ea din nou. Nu face

asta!

Era practic imobilizată la marginea mesei de trupul lui masiv. Era neîndoielnic că o dorea, însă dorinţa lui îi trezea repulsie şi teamă. Nu suporta să fie atinsă în acest fel.

Printr-o mişcare bruscă şi violentă, se smulse din braţele lui, dar cum era mai puternic şi mai rapid o trase înapoi spre el, nepăsându-i că o lovise. Simţi cum încearcă să-i descheie nasturii de la bluză şi încercă să protesteze din nou, însă Alan îşi lipi buzele de ale sale. Se împotrivi sărutului acestuia, uimită că altădată îi plăcuse să stea în braţele acestui bărbat. îl ura cu toată fiinţa ei. Fusese un gest prostesc să se încreadă în el, dar acum era prea târziu pentru asemenea consideraţii.

Era atât de cufundată în propriile gânduri, încât nici măcar nu auzi uşa deschizându-se. îşi dădu însă seama că Alan n-o mai strângea la fel de taew. Simţi că acela era momentul potrivit pentru a fugi, aşa încât din doi paşi se afla deja aproape de uşă, nedându-şi seama că Alan rămăsese stană de piatră. Se împiedică de ceva mare şi greu. Când ridică privirea, şocul ei fu fără margini. îşi simţi braţele prinse cu o putere la fel de mare ca aceea a lui Alan.

- Nu se poate! exclamă ea. Iarăşi dumneata.

O pereche de ochi albaştri şi reci erau pironiţi asupra ei, încercând parcă să-i citească în adâncul sufletului.

Expresia întipărită pe faţa bărbatului o făcu să tremure. Probabil că un om cu trăsături atât de aspre nu era niciodată blând, constată ea în treacăt.

- Cine naiba eşti? Si ce cauţi aici? o întrebă el.

Claire îi răspunse aproape mecanic.

- Ni... nimic special. Nu făceam nimic.

Spre marea ei ruşine, vocea îi tremura, dar nu numai vocea, ci întregul corp. Fu nevoită să facă un efort supraomenesc pentru a înălţa capul şi a-i înfrunta privirea. Văzându-i ţinuta dezordonată, bluza descheiată din cauza luptei pe care o dusese cu Alan, bărbatul o măsură dispreţuitor din priviri. Atitudinea aceasta avu un efect contrar asupra lui Claire: o înfurie. Nu va vărsa nicio lacrimă, îşi spuse hotărâtă în sinea ei. Nu-i va da satisfacţie acestui
bărbat nesuferit. îşi încleştă buzele şi-şi înălţă capul.

- Dă-mi drumul, îi ceru ea.

încercă să se elibereze, însă acesta o strângea cu prea mare putere.

- O să-ţi dau drumul când vreau şi când o să fiu pregătit. Iar asta nu se va întâmpla înainte de a-mi da o explicaţie plauzibliă pentru faptul că vă aflaţi aici.

Claire era conştientă că par suspecţi, doar rostise şi ea acest gând mai devreme. în condiţii normale, şi-ar fi cerut scuzele de rigoare, explicându-i că se aflau acolo din cauza slăbiciunii ei de moment, dar privindu-l, îşi

dădu seama că indiferent de explicaţie, acesta n-ar fi crezut-o. în ochii lui, era deja judecată şi condamnată, aşa încât n-avea niciun rost să-şi pledeze cauza.

- Sunt sigură că nu vă e greu să ghiciţi de ce ne aflăm aici, zise ea după ce trase adânc aer în piept. Doream să găsim un loc liniştit unde să facem dragoste. Acesta ni s-a părut un loc potrivit.

După ce rosti aceste cuvinte, începu să-şi încheie nasturii de la bluză, zâmbindu-i uşor insolent.

Alan scoase şocat o exclamaţie, dar Claire nu-l luă în seamă, uitându-se în continuare la bărbatul acela întunecat şi înalt care o ţinea strâns de braţe. Acesta o privi uimit, de parcă nu-i venea să creadă ce aude, după care clătină din cap dezgustat.

- O, Doamne! De cum te-am văzut, mi-am dat seama că eşti genul de persoană care creează probleme, şi nu m-am înşelat.

- Dar nu există nicio lege împotriva sexului, nu? îi susţinu Claire privirea.

Era conştientă că se comportă ca o neruşinată, dar era atât de arogant, încât n-avea de ce să regrete ce spusese.

Bărbatul nu luă în seamă provocarea ei deliberată, mutându-şi privirea când la unul, când la altul.

- Cine sunteţi? ridică el din nou vocea. De unde veniţi? Dacă îmi arătaţi actele, s-ar putea să vă dau

drumul. Altminteri, nu.

Claire se întrebă furioasă în sinea ei dacă bărbatul acesta credea într-adevăr că nu vor putea să plece dacă vor dori. După câte se părea, aroganţa acestui bărbat era fără limite.

- Aşa cum v-am spus deja, nu făceam nimic rău, zise ea din nou. Nu înţeleg de ce ţineţi morţiş să vă amestecaţi.

- Aceasta e o încăpere privată, iar dumneata şi iubitul dumitale aţi încălcat legea intrând aici, zise el cu asprime, fulgerând-o cu priviria.

-Atunci, de ce nu sunaţi la poliţie? Sunt convinsă că sunt atât de interesaţi, încât vor veni imediat aici, spuse Claire pe un ton usturător.

- Poate am s-o fac.

- Chiar vă rog, adăugă Claire, înfruntându-l din priviri. Dacă vreţi, puteţi să mă perchiziţionaţi.

- Mulţumesc, dar nu va fi necesar, zise el, dându-i brusc drumul la braţe, ca şi cum n-ar mai fi suportat s-o atingă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Claire, interveni pentru prima dată Alan, în mod vădit uluit de comportamentul ei.

însă Claire parcă nici nu-l auzea. Se gândea la faptul că-i plăcuse să fie în braţele acelui bărbat, pe care îl ura atât. Deşi nu-şi dorea, fu nevoită să recunoască în sinea

ei că i-ar fi plăcut s-o atingă din nou. Constatarea aceasta o înfurie şi mai mult. Era atât de tulburată şi de confuză, încât nici măcar nu auzi scuzele lui Alan.

- Am venit aici ca să putem discuta în linişte, spuse el. Claire era nervoasă din cauza audiţiei. Avea nevoie de un loc mai puţin zgomotos. Ne pare rău dacă am pătruns într-un loc interzis.

- Mie nu-mi pare rău, interveni imediat Claire.

- Fii atentă ce spui, domniţă! Fii foarte atentă! spuse el pe un ton atât de potolit, încât îţi dădea fiori.

- Ne pare rău, insistă Alan, neliniştit. Nici prin cap nu ne-a trecut că n-aveam voie să venim aici. Vă putem da fără nicio problemă numele şi adresele noastre, dacă e necesar. Am carnetul de conducere pe aici pe undeva, zise el scotocindu-se în buzunar.

Claire constată cât de mare era diferenţa dintre Alan cel mai de devreme şi cel de acum, care era numai lapte şi miere. Văzând că străinul nu mai avea atenţia concentrată asupra ei, prinse momentul, se răsuci pe călcâie şi dintr-un salt ajunse la uşă pe care o trânti cu putere. Se întoarse cât putu de repede printre oamenii de pe hol.

Mike se plimba de colo-colo neliniştit, aruncându-şi într-una privirile spre uşă.

- Ce bine că te-ai întors, exclamă el fericit. Intrasem în panică. Te-am căutat prin toată căldirea. Mi-a fost

teamă că o să ratezi audiţia.

- M-au strigat? îl întrebă neliniştită si cu ochii măriţi Claire.

- Nu, n-ai de ce să-ţi faci griji, zise el prinzându-i mâinile. Ai sosit la timp.

- Slavă Cerului! spuse ea cu uşurare.

Bine că măcar avea ocazia de a-şi încerca norocul. Deşi, dacă stătea bine să se gândească, şansele ei erau tot mai mici, având în vedere ce se întâmplase mai devreme.

- Dacă nu sunt indiscret, poţi să-mi spui unde ai fost? Te-am căutat peste tot, dar n-am reuşit să dau de tine.

- Nu-mi pune această întrebare, te rog! zise ea, scuturându-şi capul.

- Dar, pentru numele lui Dumnezeu, tremuri ca varga, zise el privind-o mai atent şi observând cât de palid îi era chipul. Credeam că ai ieşit afară ca să te calmezi, dar se pare că mişcarea n-a fost foarte eficientă.

- Mie-mi spui, zise ea râzând prosteşte.

- Calmează-te, Claire!

- încerc, crede-mă. în clipa asta, nu vreau să mai aud de bărbaţi, graşi sau slabi, n-are importanţă...

- Mulţumesc foarte mult, zise Mike strâmbându-se.

- Nu e vorba de tine, Mike, ci de Alan. Puţin mai devreme, îmi venea să-l omor, nu alta! Cum am putut...

Claire se opri brusc, lovită parcă de muţenie.

- Spune-mi că mă înşel, Mike, că ceea ce am auzit este fructul imaginaţiei mele înfierbântate, se văicări ea.

- Din păcate, nu. Numele tău a fost rostit.

- Dar nu sunt pregătită. Trebuie să mă pieptăn, iar bluza mea e ruptă. Cred că arăt ca naiba. Nu mă pot prezenta în acest fel.

Mike o prinse după umeri şi o privi apreciativ.

- Arăţi grozav, spuse el în cele din urmă, zâmbindu-i încurajator. Mai că-mi vine să te mănânc.

- Ştiu... sunt ca un morcov, suspină Claire, zâmbind fără să vrea.

- Am spus eu aşa ceva? o întrebă el râzând. Serios vorbind, arăţi foarte bine.

- Claire Grant! răsună încă o dată numele ei.

îi venea foarte greu să-şi recunoască numele rostit în acest fel. îşi întoarse speriată capul spre Mike.

- Spune-mi cinstit, arăt în regulă? Dar bluza mea?

- Arăţi grozav şi... crede-mă, nimeni n-o să observe defectul de la bluza ta, decât dacă le arăţi chiar tu. Acum, trage adânc aer în piept şi du-te. Haide! o împinse el uşor de la spate. Baftă multă!

Claire merse aproape împleticindu-se, încercând cu disperare să devină din nou stăpână pe ea însăşi. Avea senzaţia că uşa de la camera unde se desfăşura audiţia

era prea liniştită, nelăsând să se întrevadă nimic din ceea ce se desfăşura dincolo de ea. Trase adânc aer în piept şi aruncă o privire scurtă bluzei pe care o purta. Toţi nasturii se aflau la locul lor şi erau încheiaţi, iar Mike avusese dreptate: ruptura aproape nu se vedea. Trase încă o dată aer în piept. Să te ia naiba, Alan Crosby! De parcă n-ar fi fost suficient de speriată cu audiţia, trebuia să-şi mai facă griji şi în privinţa ţinutei. Auzi o voce care o invită înăuntru. Deschise uşa şi pătrunse temătoare înăuntru. îşi plimbă neliniştită ochii prin încăpere. Nu era mare lucru de văzut. Spaţiul era foarte îngust, iar singura fâşie de lumină venea de undeva din tavan. Existau şi ferestre, dar acestea erau acoperite cu draperii groase. întunericul acesta era deprimant, iar Claire tremură uşor.

Ochii îi poposiră apoi asupra mesei. Bărbatul care se afla aşezat pe scaun se ridică imediat în picioare şi-i zâmbi prietenos. Oare ăsta să fie celebrul Jake Svenson? Era cu neputinţă! Lynn îl descrisese într-un cu totul alt fel. Bărbatul acesta era scund şi destul de dolofan, iar părul începuse deja să i se albească pe la tâmple. Dar părea prietenos, iar asta era o mare uşurare pentru ea.

Se îndreptă nervoasă spre el şi-i întinse mâna. Acesta i-o strânse cu putere.

- Ia loc, domnişoară Grant, o sfătui el.

Lucrurile păreau a se desfăşura cu totul altfel decât

îşi închipuise Claire. Unde erau cei trei bărbaţi de care pomenise Alan şi care vorbeau într-una în timpul audiţiei? Oare chiar fuseseră prezenţi, sau invocarea lor era numai un pretext găsit de Alan pentru faptul că nu trecuse audiţia? Nu că ar fi ceva neobişnuit la el, conchise ea, simţindu-se din nou cuprinsă de furie. Prea puţin îi păsase că-i tăia elanul, atât ei cât şi lui Mike.

îşi dădu seama că bărbatul care se afla de cealaltă parte a mesei îi vorbea şi încercă să se adune.

- Mă numesc Dave Tillson, zise el prietenos. O să ajut la regizarea acestui film. De fapt, titlul meu oficial este acela de regizor secund, zise el zâmbindu-i din nou.

Claire îi zâmbi şi ea. Simţea cum îşi recapătă încrederea în ea însăşi.

- Aşadar... zise el scotocind printre hârtii, aş vrea să-mi citeşti un scurt pasaj din scenariu, domnişoară Grant. Eu am să interpretez rolul masculin ... Uită-te puţin peste replici înainte de a începe, zise el întinzându-i nişte foi. Nu te grăbi.

- Mulţumesc, şopti ea, plimbându-şi nervoasă ochii peste scenariu.

încercă să înţeleagă despre ce e vorba, dar cuvintele îi fugeau din faţa ochilor. îi era imposibil să se concentreze. O pereche de ochi albaştri o bântuiau. Era ridicol că i se întâmpla una ca asta. Să permită unui străin s-o deranjeze într-un asemenea moment! Avea

senzaţia că de dimineaţă se ţinea scai de ea. Oare nu putea scăpa de el?

Tresărind uşor, îşi dădu seama că timpul trecea şi că nu citise decât jumătate din scenariu. Din fericire, lucrase foarte mult pentru a obţine accentul local al personajului, aşa încât măcar aici regizorul nu va avea nimic de obiectat. îi aruncă o privire şi văzu că este absorbit în lectura paginilor pe care le avea în faţa ochilor. Claire se întrebă dacă va mai avea timp să recitească scenariul de la început, dar vocea regizorului adjunct se auzi imediat.

- Sunteţi gata, domnişoară Grant?

Claire ar fi vrut să spună că nu, că nu va fi niciodată gata. în schimb, se trezi îngăimând din vârful buzelor un "da". De când intrase înăuntru, aproape nu scosese niciun cuvânt şi se întreba dacă va fi în stare să vorbească. înălţă capul pentru a vorbi, dar presimţirile ei cele mai sumbre se împliniră. Vocea ei suna indistinct, ca un cârâit.

- îmi pare rău, domnule Tillson. Sunt puţin ... nervoasă. Putem s-o luăm de la capăt?

- Sigur, răspunse acesta cu solicitudine. Te-ar ajuta dacă ne-am ridica în picioare? Poate că în acest fel ţi-ar fi mai uşor să intri în pielea personajului.

Claire încuviinţă recunoscătoare din cap şi se ridică în picioare.

"Aceasta este marea ta şansă", îşi spuse în sinea ei. "Nu o rata!"

"Ştiu cine ţi-a spus, dar nu e adevărat", începu ea, simţind cum încrederea în ea însăşi îi revine. Limba parcă i se dezlegase.

"De ce nu mă crezi?" strigă ea, după care se opri pentru că-l văzu pe Dave Tillson ridicând mâna.

Uşa se deschise, iar ea îşi întoarse imediat capul să vadă ce se întâmplă. Nu-i venea să creadă pe cine vedea în faţa ochilor. Nu numai că bărbatul acela înalt şi întunecat îi tulbura gândurile, dar îşi făcuse apariţia în persoană, stând relaxat în pragul uşii. O privea ironic pe Claire, a cărei confuzie era evidentă.

- Aşadar, aceasta e domnişoara Grant, cea care îţi scapă atât de uşor printre degete.

Zâmbea într-un fel care-i dădea lui Claire dorinţa de a-l pălmui. Cu toate acestea, nu putea să-şi ia ochii de la el. Era cel mai senzual bărbat pe care-l întâlnise. înalt şi întunecat, blugii şi geaca din piele cu care era îmbrăcat îi veneau ca o a doua piele. Si el o măsura din priviri cu aceeaşi intensitate. Claire era perfect conştientă de faptul că vrea s-o intimideze.

- O cunoşti pe domnişoara Grant? întrebă uimit Dave Tillson. Te-aş fi aşteptat, dacă aş fi ştiut că vrei să fii prezent la audiţia ei.

Claire constată cu furie că intrusul păşeşte înăuntru

şi se aşază alene pe un scaun.

- N-o cunosc ... nu intim, oricum. Ca să fiu sincer, astăzi ne-am întâlnit pentru prima dată.

- Si sper că e şi ultima, zise Claire, făcând un pas înainte.

Răspunsul provocator al lui Claire îl amuză în loc să-l înfurie.
Zâmbi din nou, ceea ce o făcu pe Claire să-şi încleşteze degetele.

- O, poţi să fii sigură de asta.

Fără să se grăbească, îşi scoase din buzunarul de la geacă un pachet de ţigări. Extrase din el o ţigară, oferindu-i după aceea pachetul şi lui Dave.

Claire îşi dădu seama că se comportă intenţionat în acest fel cu ea, vrând astfel s-o pedepsească pentru episodul petrecut mai devreme. Dar era hotărâtă să nu-i mai ofere prilejul de a o umili. în niciun caz în faţa lui Dave Tillson.

Văzând că nici măcar acesta din urmă nu-i acordă nicio atenţie, prins în discuţia cu celălalt bărbat, Claire îşi reclamă dreptul la existenţă.

- Să citesc din nou, domnule Tillson? zise ea cu nesiguranţă în glas.

- Iartă-mă, domnişoară Grant! se grăbi el să spună, am fost foarte nepoliticoşi. Cred că acum te putem asculta, zise el aruncându-i o privire bărbatului aşezat

pe celălalt scaun.

- Nu sunt gata s-o ascult pe domnişoara Grant, spuse cu bruscheţe bărbatul cu ochi albaştri. N-am să fiu niciodată gata s-o ascult. Ştiu de la bun început că e nepotrivită.

Claire îşi muşcă buzele, plimbându-şi privirea de la unul la altul. Dave Tillson era deja nesigur pe el, dar nu le va permite s-o concedieze fără să lupte. Se duse la birou, adresându-se regizorului secund.

- Nu-l ascultaţi, îşi pledă ea cauza. E adevărat că mai devreme ne-am certat din cauza unei diferenţe de opinie, iar cuvintele mele n-au fost tocmai potrivite. Problema e că s-a comportat foarte urât cu mine. Iar cearta dintre noi n-are nicio legătură cu talentul meu actoricesc.

- Eşti o scandalagioaică, domnişoară Grant, spuse cu asprime călăul ei. Poţi să te duci liniştită să strici filmul altui regizor, dacă e suficient de prost încât să te angajeze, dar cu mine nu-ţi merge.

Claire nu înţelese imediat semnificaţia cuvintelor acestuia, fiind prea preocupată să-şi pledeze cauza pe lângă Dave Tillson.

- Nu sunt o scandalagioaică, domnule Tillson, vă jur şi sunt o bună actriţă. Daţi-mi vă rog şansa de a vă demonstra.

Dave Tillson o privi din nou, după care se uită la

bărbatul de lângă el.

- Aş vrea să-i mai acord o şansă, spuse el.

- Nici vorbă! O să intre în distribuţie numai dacă n-o să mai
fiu eu regizorul.

în ochii lui Dave Tillson apăru o licărire.

- Credeam că mi se acordă mână liberă la casting. Nu spuneai că e genul de experienţă imperios necesară?

în cele din urmă, înţelese şi Claire că acest bărbat nesuferit era regizorul filmului. Numai ei i se putea întâmpla una ca asta. Avea senzaţia că se află în plin coşmar.

- Prin urmare, cum procedăm? Ca tine sau ca mine? întrebă el, înfruntându-l din priviri.

Claire rămăsese cu respiraţia tăiată, întrucât nu ştia prea bine ce înseamnă acel schimb de priviri. Urmară câteva clipe de tăcere apăsătoare, după care Jake Svenson spuse, zâmbind:

- Bine, ai câştigat. Asta va trebui să-mi fie învăţare de minte, să nu mai fac promisiuni pripite.

Dave Tillson se lăsă pe spătarul scaunului cu uşurare.

- Stii bine că n-ai luat nicio decizie pripită şi că te poţi bizui pe judecata mea.

Claire care îşi ţinuse răsuflarea până în acel

moment, înţelese că până la urmă va avea ocazia să arate de ce anume e în stare.

- Se pare că deocamdată ai câştigat, domnişoară Grant, zise el pe un ton neprietenos. Vom avea imensa plăcere de a te vedea interpretând.

Claire se înroşi imediat, simţind cum pielea îi ia foc. Cuvintele acestea o durură, dar nu-i va oferi satisfacţia de a vedea asta. în schimb, îi întoarse în mod voit spatele, zâmbindu-i prieteneşte regizorului secund.

- îmi pare rău că aţi fost nevoit să vă riscaţi capul pentru mine, se scuză ea.

- Nu-i nicio problemă. Acum, crezi că putem începe?

- Da, cum să nu, spuse cu exuberanţă Claire.

Când constată că Jake Svenson va citi replicile iubitului ei din film, entuziasmul i se mai potoli. Dar chiar şi aşa, audiţia se desfăşură în bune condiţiuni. Interpretă cu mult patos rolul tinerei acuzate că i-a fost necredincioasă iubitului. Aproape că putea să simtă nisipul prins de tălpile piciorului şi să audă pescăruşii învârtindu-se deasupra capului ei.

Contrat aşteptărilor, Jake Svenson nu încercă în niciun fel să-i distrag' atenţia sau s-o intimideze. Ba chiar se achită foarte bine de rolul iubitului furios. Când totul se sfârşi, aproape că-i păru rău. Revenirea la realitate o făcu să-şi dea seama că nimic nu se schimbase, că regizorul nu o plăcea şi nu-i va da rolul.

Ridică ochii şi-l privi, însă nu putea citi nimic în ochii lui. La fel, nici faţa lui Dave Tillson nu exprima nimic. Teama şi tensiunea care dispăruseră cât timp îşi interpretase rolul reveniră şi mai puternic.

Tăcerea care se instală i se păru nesfârşită.

- Aşteaptă puţin, zise Dave Tillson în cele din urmă.

Spunând acestea, se aplecă după un teanc de hârtii.

- Se vede că ai studiat temeinic accentul din Cornwal. Eşti de prin zonă?

- Nu, sunt din Manchester.

- A fost foarte impresionant.

Claire se înroşi de plăcere. Ştia că o complimenta numai din politeţe, dar chiar şi aşa tot îi pica bine.

Urmară alte câteva momente de linişte, după care regizorul secund păru a se hotărî.

- Aş vrea să-mi mai citeşti şi altceva. Aş vrea să te aud interpretând rolul lui Désirée, tânăra franţuzoaică naufragiată pe coasta Cornwalului. E un rol mult mai ofertant, dar am să fiu în stare să-ţi judec mai bine interpretarea. Eşti de acord? o întrebă el zâmbind.

- Da, sigur, spuse ea emoţionată.

Nu înţelegea de ce Dave Tillson făcea asta, dar îşi dădu seama că i se oferă o altă şansă pe care nu voia s-o rateze. Regizorul era în continuare tăcut, ceea ce o uimi.

îi aruncă o privire scurtă şi văzu că fumează,

aparent complet detaşat de ce se întâmplă în jurul lui. Claire îşi dădu seama că e numai o faţadă. Părea de gheaţă şi periculos chiar şi acum când părea mai relaxat, iar asta o înfioră.

- Citeşte rolul ăsta, domnişoară Grant, o întrerupse Dave Tillson din reverie. Nu-ţi face griji în privinţa accentului. Ce mă interesează, e să redai corect emoţia personajului.

Claire încuviinţă din cap, simţind că ambii bărbaţi au privirile aţintite asupra ei. îi venea foarte greu să se concentreze, ba chiar şi să respire.

Se sili să citească rândurile din faţa ei. Dave Tillson avusese dreptate. Rolul era mult mai dificil. Când îşi ridică în sfârşit ochii, văzu că regizorul avea şi el în faţă o copie a scenariului. Nu ştia
de ce, dar nu voia ca acesta să joace încă o dată rolul iubitului ei.

începutul fu dezastruos. Accentul franţuzesc al lui Claire era înfiorător. Se strădui vreo două pagini, dar îşi dădu seama că nu mai poate continua. Clătină din cap, controlându-şi cu mare greutate vocea.

-îmi pare rău, domnule Tillson, dar nu mai pot continua. Nu ştiu de ce.

- Mai încearcă o dată, dar interpretează rolul ca şi cum ar fi vorba de o englezoaică.

Nu-i venea să creadă că aude aşa ceva din partea

regizorului. Rămase fără glas şi se uită întrebătoare spre Dave Tillson, care o încurajă din priviri. De data asta, reuşi s-o interpreteze pe Désirée de Bourgogne. Căpătă chiar şi un uşor accent franţuzesc.

Dar nu peste multă vreme, totul se sfârşi. Se găsea din nou în camera unde avea loc audiţia. Se simţea epuizată.

- îţi mulţumim foarte mult, domnişoară Grant, zise Dave Tillson ridicându-se în picioare şi zâmbindu-i prietenos.

Asta era tot, constată cu amărăciune Claire în sinea ei. O concediau.

- Oare agentul tău este tot Glendower? o întrebă el. Din datele pe care le avem, aşa se pare că stau lucrurile.

- Da, sigur, zise Claire.

- Atunci, vom lua mai târziu legătura cu el. Sunt convins că ţi-ai dat seama că ne e imposibil să luăm o decizie pe loc.

- Si... sigur, se bâlbâi Claire.

Până la urmă, lui Dave Tillson îi plăcuse interpretarea ei. Asta o făcea să se simtă şi mai rău. Cugetă în sinea ei că, dacă n-ar fi avut nenorocul de a-l supăra pe regizor, ar fi obţinut un rol.

Regizorul secund îi întinse mâna, spunându-i:

- O să ţinem legătura, domnişoară Grant.

Ar fi vrut să plece fără să spună nimic, dar se trezi luându-şi rămas-bun de la domnul Svenson.

Acesta îi întoarse salutul pe un ton cât se poate de rece.

Ieşi din încăpere resemnată că nu va primi niciun rol în acest film, dar recunoscătoare că nu-l va mai întâlni niciodată pe Jake Svenson.

Capitolul 3

Claire urcă treptele până la etajul întâi de parcă ar fi purtat pe firavii ei umeri problemele întregii omeniri. Avusese o şansă care-i scăpase printre degete, iar vina era a ei şi numai a ei. Pe drum, nu făcuse decât să treacă la nesfârşit în revistă întâmplările din ziua aceea.

De fapt, singurele cuvinte care-i reveneau întruna în minte erau : "Ce-ar fi fost dacă". Ce-ar fi fost dacă Alan n-ar fi venit la audiţie. Dacă ar fi rămas cu Mike pe hol. Dacă regizorul n-ar fi apărut la începutul audiţiei, ca un geniu rău. Se întrebă cum îi va aduce la cunoştinţă vestea lui Lynn. Lucrurile erau cât se poate de clare: aveau nevoie de bani.

Oftă şi răsuci cheia în broască, oarecum temătoare. Lynn era aşezată pe un fotoliu şi citea, dar ridică imediat ochii de îndată ce o auzi pe Claire intrând.

Claire nu fu nevoită să scoată niciun cuvânt, pentru că faţa ei
exprima totul.

- N-ai obţinut rolul, nu-i aşa ?

Claire clătină din cap.

- Nu ne sunaţi, că o să vă sunăm noi.

Oftă şi-şi scoase haina.

- Se pare că vremea e în concordaţă cu starea mea de suflet.

- O, Claire! Ce-am să mă fac cu tine? O să răceşti,

pentru că eşti udă până lapiele. Trebuie să te schimbi imediat.

- Nu te mai agita atât, Lynn. Totul e în regulă.

- Du-te şi schimbă-te. O să-ţi usuci după aceea părul, stând în faţa focului.

Claire se duse şi se schimbă, tremurând uşor din cauza frigului din dormitor. îşi aruncă ochii pe fereastră şi văzu că plouă cu găleata. Nu era decât trei şi jumătate după-amiaza, dar era atât de întuneric, încât era nevoie să aprindă lumina. îi spusese lui Lynn că vremea exprima perfect starea ei de spirit, şi era adevărat. Ar fi vrut să zacă în pat, ca un copil. Evident că asta n-ar fi schimbat datele problemei, dar măcar ar fi ajutat-o să-şi mai aline durerea. Nici nu ştia care era emoţia cea mai puternică pe care o resimţea: frustrare în stare pură din cauza lanţului de accidente nefericite, furie pe Alan Crosby şi Jake Svenson, sau autocompătimire.

îşi puse pantalonii uzi pe un uscător şi se duse în sufragerie. Cât timp lipsise, Lynn trăsese jaluzelele, iar camera era primitoare şi călduroasă. Brusc, Claire nu se mai simţi la fel de deprimată, mai ales că o văzu pe Lynn venind cu două căni pline
cu cafea fierbinte.

- Ai mâncat ceva astăzi? o întrebă fără nicio introducere Lynn.

- Am băut o cafea şi am mâncat un biscuit cu ciocolată în timp ce-l aşteptam pe Mike să iasă de la audiţie, recunoscu Claire. Eram prea supărată ca să pot mânca mai mult.

Lynn oftă şi ridică ochii spre cer.

- Probabil ai dreptate. Presupun că nici dimineaţă n-ai mâncat mare lucru, nu ?

- într-adevăr. Eram prea nervoasă.

Nu mânca niciodată înaintea unei audiţii, pentru că însăşi ideea de mâncare îi făcea rău.

- O, Claire! Eşti culmea, zâmbi prietena ei. Din fericire, mi s-a mai oferit ceva de lucru, aşa încât m-am dus şi am cumpărat două pizza şi ceva de băut. Aşa încât, conchise ea ridicându-se în picioare, stai şi usucă-ţi părul în timp ce eu pun masa.

Când peste un sfert de oră Claire intră în bucătărie, constată că Lynn făcuse într-adevăr un efort special. Pe masă se afla chiar o glastră cu frezii al căror miros se amesteca plăcut cu acel al aromelor ce veneau dinspre cuptor. Frumosul gest al lui Lynn o făcu pe Claire să-i dea lacrimile. Atitudinea dispreţuitoare a lui Jake Svenson o marcase mai mult decât voia să recunoască. O rănise. Ar fi dorit să i se ofere şansa de a-i demonstra că se înşelase în privinţa ei. Era un tip arogant căruia nu-i ajungeai nici cu prăjina la nas.

- Mă simt ca un parazit, zise Claire aşezându-se pe

scaun. N-ar trebui să faci atâtea pentru mine. Măcar tu ai reuşit să câştigi
ceva astăzi, pe când eu am stricat totul.

- Nu mai spune prostii, Claire! A fost pur şi simplu o zi cu ghinion.

- Da, sunt de acord cu tine, spuse Claire cu tristeţe. Iar cel care mi-a adus ghinion a fost Alan Crosby.

Lynn, care se aşezase în faţa cuptorului, se întoarse imediat cu faţa spre Claire.

- O, nu. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ce-a făcut? A incitat la bătaie?

Claire clătină nefericită din cap şi începu să-i spună lui Lynn întreaga poveste.

- Şi pregăteşte-te pentru lovitura finală, conchise ea pe un ton sumbru. Bărbatul care a intrat pe uşă nu era altul decât Jake Svenson.

- O, Claire! Asta numai ţie putea să ţi se întâmple, zise Lynn oftând.

- Da, aşa e, recunoscu Claire strâmbându-se uşor. L-am urât din prima clipă şi tare mi-e teamă că m-am comportat foarte urât cu el. Era atât de arogant şi de sigur pe sine, încât singura mea grijă a fost să-i arăt că nu mă poate intimida. Probabil dacă aş fi fost mai împăciuitoare, ar fi trecut peste momentul respectiv mai uşor, dar m-a înfuriat atât de tare, încât am rostit primele cuvinte injurioase care mi-au venit în minte.

- O, Claire! Firea ta vulcanică îţi dă mereu de furcă.

- Da, ştiu. Ar fi trebuit să-mi cer scuze imediat ce devenisem mai calmă. Ar fi trebuit să fac tot ce-mi stătea în putinţă pentru a
obţine rolul.

Probabil că Jake Svenson era obişnuit ca toată lumea să i se supună, iar atitudinea ei a fost un şoc pentru el.

- Nu mai fi atât de dură cu tine, o sfătui Lynn. Dacă tipul e atât de rău cum spui, probabil că nimic n-ar fi reuşit să-l convingă să-ţi ofere rolul. Trebuie să recunosc că la televizor arăta grozav, o persoană de-a dreptul fermecătoare. Deşi, dacă stau bine să mă gândesc, se vedea că, dacă i s-ar fi oferit ocazia, s-ar fi comportat urât. Cred că asta face parte din farmecul lui. Bărbaţii puternici sunt aproape întotdeauna fascinanţi.

în sinea ei, Claire îi dădu dreptate. îl considerase cel mai nepoliticos şi mai arogant bărbat pe care-l întâlnise, dar asta n-a împiedicat-o să se simtă atrasă de el.

- O, nu mă îndoiesc că poate fi fermecător când vrea, spuse ea în timp ce-şi tăia pizza în felii. în mod cer, ştia că el este învingătorul.

- Dar audiţia lui Mike cum a mers? o întrebă Lynn.

- Singurul lucru bun care s-a întâmplat în ziua asta îngrozitoare, zise Claire înseninându-se în mod vizibil, a fost că Mike a primit rolul unuia dintre membrii grupului

care distruge corăbii. E ideal pentru un asemenea rol. E mic de statură, oacheş şi arată ca un celt.

-Joan o să fie încântată.

- Cred şi eu. Nu s-a plâns niciodată că munceşte toată ziua pentru a-i întreţine pe amândoi, dar uneori cred că se mai enervează şi ea, conchise Claire, oftând de plăcere după ce goli farfuria cu mâncare. A fost delicios ce mi-ai oferit de mâncare. Mă simt mult mai bine acum. Dar ajunge cât am vorbit despre audiţie. Ia spune, ţie cum ţi-a mers astăzi? Presupun că te-ai descurcat de minune, dacă ai primit încă o ofertă.

- Da, într-adevăr ...

Chiar în clipa aceea telefonul începu să sune, Lynn fiind nevoită să se oprească în mijlocul frazei.

- Stai liniştită şi bea-ţi cafeaua, îi spuse ea lui Claire. Răspund
eu.

Claire sorbea liniştită din cafea, întorcând surprinsă capul când o văzu pe Lynn revenind după câteva secunde.

- E agentul tău, zise ea cu ochii strălucitori. Crezi că ... ?

- Claire Grant la telefon, se grăbi ea să spună.

După câteva momente de tăcere, timp în care ascultă ce spunea vocea de la celălalt capăt al telefonului, Claire exclamă şocată:

- Nu-mi vine să cred. Sigur nu e o glumă? Dar de ce? Nicio clipă nu mi-au dat de înţeles că... zise ea după alte câteva momente de tăcere.

După ce puse receptorul în furcă, Claire se întoarse cu faţa spre prietena ei, spunând:

- Am nişte veşti grozave. N-o să-ţi vină să crezi, dar am primit rolul. Nici mie nu-mi vine să cred.

- Calmează-te şi spune-mi ce ţi-a spus agentul.

- Dave Tillson, regizorul secund, l-a sunat pe agentul meu în urmă cu vreo zece minute. Până la urmă, mi-au oferit un rol.

- E grozav, zise Lynn îmbrăţişând-o. Nici nu ştii cât mă bucur pentru tine.

- O, Doamne! E mult mai mult decât am îndrăznit să-mi imaginez. Trebuie să mă aşez pentru că de-abia mă mai ţin pe picioare.

- Povesteşte-mi. Mor de curiozitate.

- Mi-au oferit rolul lui Désirée, care este unul dintre cele mai importante roluri secundare. Actriţa care urma să-l interpreteze tocmai a aflat că e însărcinată. Am citit rolul, dar n-am visat niciodată că... Nu credeam că Jake Svenson va risca oferindu-mi acest rol, pentru că accentul meu era îngrozitor. Oare cum am să lucrez cu acest om? Probabil nici nu suportă să mă aibă în faţa ochilor.

- Calmează-te, Claire. N-ai de ce să-ţi faci griji acum.

La urma urmei, ţi-a oferit ceva de lucru. Nu cred că dacă te-a introdus în distribuţia filmului va mai încerca să-ţi facă viaţa un iad. Ar risca să transforme totul într-un eşec. Cred că e mai bine să te gândeşti la lucruri pozitive. Ca de exemplu, la bani.

- O, da! Aşa e. De-abia aştept să văd cu cât mă vor plăti. Nu e de mirare că agentul m-a invitat mâine la cină. Nu vom mai fi nevoite să ne facem griji în privinţa plăţii chiriei luni bune de acum încolo.

Claire stătea pe scaunul de lângă Mike şi nu îndrăznea să se uite în jurul ei din pricina drumului îngust şi a înălţimii la care se aflau.

- Mike, te rog, concentrează-te asupra drumului pentru că nu vreau să-mi sfârşesc promiţătoarea carieră într-una din aceste râpe.

- Din câte văd, chiar nu-ţi place pe aici. îmi pare rău, dulceaţă, zise el pe un ton spăşit. Dar să ştii că drumul e destul de sigur. De curând a fost îmbunătăţit.

- Am rău de înălţime, recunoscu Claire. Ştiu că e un lucru prostesc, dar chiar şi atunci când stau aşezată pe un loc mai înalt în autobuz mă apucă vertijul.

- La naiba, Claire! Doar ai citit scenariul şi ştii prea bine că vei fi nevoită să te caţeri prin tot felul de locuri care de care mai periculoase.

- Evident că ştiu. Dar o să mă obişnuiesc. Va trebui să mă obişnuiesc, zise ea scrâşnind din dinţi. N-am de

gând să-mi ratez cariera din cauza unei fobii. De îndată ce o să intru în rol, o să fiu atât de absorbită de muncă, încât o să uit de frică.

Mike aprobă uşor din cap, Era o persoană prea amabilă pentru a-i spune că o frică nu dispare ca prin minune. De fapt, nu mai zise nimic pentru că în clipa aceea ajunseră la moşia Ardwennan, locul unde se filma "Mireasa distrugătorului de corăbii". Priveliştea îţi tăia răsuflarea.

Claire rămase nemişcată locului, dorind să se bucure de peisaje. Domeniul Ardwennan era atât de frumos, încât i se părea
ireal. Era locul ideal pentru realizarea acestui film.

Din câte aflase, proprietarii închiriaseră bucuroşi domeniul companiei de film, ducându-se să-şi cheltuiască banii în America. Claire se întrebă cum putuseră lăsa un loc atât de frumos pe mâna unei companii de filme. Fără a mai pune la socoteală faptul că o mare parte dintre actori şi figuranţi vor locui chiar în conac. Angajaţii de pe domeniu nu plecaseră, ba chiar compania de filme adusese personal suplimentar.

Uşa de la maşină se deschise, iar Mike o ajută să coboare.

- Locul ăsta e grozav, zise el cu faţa strălucitoare. Personal, cred că alegere mai bună nici nu se putea. Svenson ştie foarte bine ce face. Drumul cu maşina

până aici mi se pare de-a dreptul nepotrivit. Cred că ar fi fost mult mai nimerit să fi venit cu o caleaşcă şi purtând crinoline.

- Sunt de acord, zise Claire zâmbind. Ti-ar fi venit foarte bine purtând o crinolină. Cred că ţi-ai greşit secolul. Dar înţeleg ce vrei să spui. Domeniul a fost construit chiar în secolul în care se desfăşoară acţiunea din film. Poate şi de aceea pare a fi desprins din poveste.

- Tot ce pot spera, este ca înăuntru să fie mai confortabil decât pare din afară.

Claire tremură uşor. I se dăduse o cameră în conac în vreme ce Mike urma să fie cazat la hotelul din sat. Nu era soluţia ideală pentru ea, dar nu prea avea ce să facă.

- Nu-mi mai vorbi despre asta. Nu mi-aş fi dorit să stau la conac. Eşti singura persoană pe care o cunosc.

- Haide, Claire! o tachină el zâmbind. N-ai de ce să-ţi faci griji. Toată lumea o să fie foarte drăguţă cu tine.

- Se pare că eşti foarte convins de asta. Dar, după cum bine ştii, Jake Svenson nu mă poate înghiţi. în mod cert, n-o să fie tocmai drăguţ. Mă întreb dacă nu vor lua şi ceilalţi exemplu de la el. Atunci, voi fi cu siguranţă izolată.

- Ba n-o să fii. Sunt convins că toţi membrii personalului vor fi foarte binevoitori. Cât despre Jake

Svenson, acesta va fi mai preocupat de realizarea filmului decât de tine.

- Este cu adevărat reconfortant să te aud vorbind, Mike. Dar nici măcar tu n-ai putea să faci nimic pentru a-mi face soarta mai uşoară aici. în următoarele trei luni, voi sta sub acelaşi acoperiş cu Marianne Lejeune. Din câte se spune, urăşte femeile şi, dacă zvonul e adevărat, e iubita lui Jake Svenson. Aşa că, vezi tu, e foarte complicat.

- E o scorpie, nimic de zis, o aprobă Mike, dar e o profesionistă desăvârşită. Stai departe de regizor şi sunt convins că nu vei avea probleme.

Claire se cutremură din nou. N-avea cum să ignore un asemenea sfat. Cu atât mai mult cu cât Jake Svenson era cu adevărat periculos. Prin urmare, va sta cât mai departe de el.

- Nu-ţi face griji, o să te descurci de minune. Experienţa prin care vei trece va fi una foarte bună, iar atunci când vei deveni o mare actriţă, vei privi în urmă şi vei vedea cu totul altfel lucrurile.

în seara aceea, Claire încercă să-şi amintească vorbele liniştitoare ale lui Mike. Se afla în salon, cu un pahar de lichior în mână. Era însă zadarnic. Era de-a dreptul îngrozită la gândul că va da din nou ochii cu Jake Svenson şi nimic n-o putea ajuta în asemenea clipe. îşi alesese cu grijă ţinuta şi se machiase cu

discreţie, deoarece nu voia ca regizorul să-şi facă o impresie şi mai proastă decât cea pe care o avea deja despre ea. Dar chiar şi aşa, încrederea în ea însăşi era la limita avariei.

Putea deja să-l vadă pe Jake Svenson în cealaltă parte a încăperii, ascultând cu capul uşor plecat ce-i spunea Penny Allison, directorul artistic. Era greu să treacă neobservat din pricina staturii sale înalte. Chiar şi cu această ocazie, când se afla într-o companie distinsă, părea că-i domină pe toţi ceilalţi. Trăsăturile aspre ale feţei sale se mai îmblânziră când auzi una din replicile pe care i le spusese Penny.

Claire fu nevoită să recunoască în sinea ei că femeia care se afla lângă el era la fel de atrăgătoare. Claire o văzuse pe Marianne Lejeune în fotografii şi în filme de nenumărate ori, dar frumuseţea ei o năuci de-a binelea. Era perfecţiunea întruchipată din creştetul blond până la picioarele încălţate cu nişte ridicole sandale cu toc înalt.

Dave Tillson, care stătea lângă ea, o văzu încotro priveşte, deoarece se grăbi să spună:

- Marianne a sosit în urmă cu o oră. A călătorit întreaga zi, iar Jake s-a temut că nu va ajunge. Dar şi-a respectat programul. Sper să nu fie istovită.

Claire reflectă în sinea ei că actriţa nu părea epuizată. Dimpotrivă, faţa ei era plină de viaţă şi de sănătate. Stătea la braţul regizorului şi-i zâmbea de

parcă ar fi vrut să-l soarbă din priviri. Dintr-un motiv greu de explicat, Claire găsi priveliştea nu tocmai plăcută, aşa încât se întoarse cu faţa spre Dave şi-l întrebă:

- îmi puteţi spune ce caut eu aici? zise ea, rotindu-şi privirea prin salon. Cred că am fost de-a dreptul nebună acceptând rolul acesta. Habar n-am cum se face un film.

Nu voia să se trădeze vorbind despre propria nesiguranţă, dar în clipa aceea încrederea în ea însăşi părea s-o fi părăsit. Se simţea stângace şi lipsită de experienţă, iar faptul că toţi ceilalţi erau extrem de talentaţi nu prea o ajuta. Era pe deplin conştientă de faptul că e norocoasă. Rolul lui Désirée era o adevărată oportunitate pentru ea, dar avea senzaţia că Jake Svenson va fi primul care se va lepăda de ea dacă nu se va ridica la înălţimea aşteptărilor sale.

- Eşti aici pentru că ai talent, zise el în cele din urmă. Eşti pe deplin capabilă să joci rolul Désirée. Doar cu mine ai dat audiţia, nu? {tiu de ce eşti în stare şi nu te-ai afla aici dacă n-aş crede în tine. îmi dau seama că ai emoţii, dar să nu mai vorbim despre fleacuri din astea.

Claire nu ştia cum să răspundă felului călduros în care se comportase acesta şi, chiar dacă era în continuare nesigură pe ea însăşi, vorbele lui erau ca un balsam pentru ea. Părea că înţelege foarte bine prin ce

trece.

- Eşti foarte drăguţ cu mine, Dave. Pot să-ţi spun aşa, nu ?

- Sigur, o încuraja el.

Claire se gândi în sinea ei că, dacă n-ar fi fost Dave, s-ar fi simţit pierdută în seara aceea. O luase imediat sub aripa lui ocrotitoare. îi era cu neputinţă să nu-l placă. Era amabil şi săritor, exact opusul lui Jake Svenson, care o ignorase expres toată seara. îşi spuse în sinea ei că prietenia lui Dave compensa atitudinea lipsită de bunăvoinţă a regizorului, dar cuvintele i se părură ei însăşi neconvingătoare.

Dave vorbea în continuare, dar Claire îl privi posac, acordându-i numai pe jumătate atenţie.

- Ceea ce-ţi spun nu e numai din politeţe, Claire. Te asigur că toate vorbele mele au acoperire în realitate. Eşti talentată şi frumoasă, şi o să ai mult succes.

- Dave, iar flirtezi? Ce-o să spună Myra despre una ca asta? se auzi vocea ironică a regizorului.

Privită de aproape, Marianne Lejeune era şi mai frumoasă, dar ochii lui Claire tot spre bărbatul de lângă ea se îndreptară.

Nu trebuie să dai dovadă de cine ştie ce capacităţi paranormale ca să-ţi dai seama ce gândeşte un asemenea om, îşi spuse în sinea ei Claire. Părerea lui Jake Svenson despre ea nu părea a se fi schimbat.

Dimpotrivă, cuvintele încurajatoare ale lui Dave fură interpretate în cel mai nefericit mod cu putinţă.

Oare aşa se vor petrece mereu lucrurile? Va apărea întotdeauna în cea mai dezavantajoasă lumină cu putinţă în ochii acestui bărbat?

Claire se uita în continuare la el, simţindu-se neajutorată. La rândul lui, Jake Svenson o privea cu nişte ochi de gheaţă. Ar fi vrut să privească în altă parte, dar pur şi simplu nu reuşea. Era parcă hipnotizată. Văzu că şi el resimte aceeaşi emoţie, deoarece ochii i se umbriră uşor. Claire rămase cu respiraţia tăiată şi tremurând.

Imediat însă, emoţia din privirea lui dispăru. O privi din nou ca pe un nimic, sau cel puţin aşa i se păru ei. Nu putea prea bine să-şi dea seama dacă această experienţă i se întâmplase chiar ei.

- Domnişoara Grant pare impresionată de elocvenţa ta, Dave, spuse Marianne râzând uşor.

Claire ar fi vrut să-i întoarcă spatele şi să părăsească încăperea, dar nu se simţea în stare de aşa ceva. Cu atât mai mult cu cât nici picioarele nu păreau s-o ajute.

- Claire mă înţelege, spuse Dave la fel de amabil. Se simţea puţin intimidată de noi, aşa încât îi spuneam că n-are de ce să-şi facă griji.

- Draga mea, zise Marianne pe un ton mieros, n-ai de ce să-ţi faci griji. Nu suntem nişte căpcăuni. O să te

ajutăm atât cât ne va fi cu putinţă. Jake a fost asistentul regizorului la primul meu film, zise ea întorcându-se spre el. îţi mai aminteşti ce catastrofă am fost? Eram la capătul disperării.

-îmi pare rău, Marianne, dar eu îmi amintesc cu totul altceva: o actriţă foarte frumoasă şi foarte talentată, care s-a descurcat de minune la fiecare scenă jucată.

Claire mai avea puţin şi vomita. Ce vorbe linguşitoare!

- Linguşitorule ! îl tachină Marianne râzând. Dar îmi place ce mi-ai spus. Acum, dacă nu se supără Dave şi domnişoara Grant, noi o să plecăm. înainte de cină, trebuie să mai stăm de vorbă cu nişte oameni. Vom avea ocazia să mai discutăm, draga mea, îi zise ea zâmbind lui Claire. Si dacă mai ai şi alte preocupări, poţi oricând veni să mi le împărtăşeşti.

Claire schiţă un zâmbet, uitându-se cum Marianne, Jake şi Richard Angrams părăseau încăperea. Regizorul nu-i spusese nicio vorbă de rămas-bun, iar asta o durea. Poate că era într-adevăr potrivită pentru rolul Désirée, dar în mintea lui Jake Svenson va rămâne întotdeauna o tânără aplecată spre plăcerile vieţii şi nimic nu-i va clătina această opinie.

Curând, merseră în camera unde se serva cina. Interiorul era foarte frumos, iar Claire, în pofida deprimării care pusese stăpânire pe ea, nu se putu

împiedica să nu observe acest aspect plăcut. Se aşeză pe scaunul pe care i-l indicase Dave, după care îşi aruncă privirea în jur. Pe masa imensă erau aşezate tacâmuri din argint. în dreptul fiecărui tacâm erau puse şerveţele brodate. Lumina electrică era una difuză, deoarece pe masă se aflau candelabre de argint în care ardeau lumânări frumos mirositoare.

Claire era cu adevărat impresionată, dar starea ei sufletească nu se schimbă. Mâncă şi bău fără prea multă tragere de inimă. Dave Tillson şi un cameraman care părea foarte tânăr se aflau în faţa ei şi vorbeau. Claire râdea sau zâmbea la vorbele lor, iar când era nevoită răspundea, dar mintea îi era în altă parte. Fără a-şi întoarce capul, putea să-l vadă pe regizor în capul mesei. Din când în când, de parcă ar fi răspuns unei comenzi, ochii îi alunecau în acea direcţie.

Bărbatul pe care-l descoperi în acele momente era complet diferit de cel care i se înfăţişase până atunci. Era relaxat, zâmbitor, dirijându-şi atenţia când spre Marianne, când spre regizorul artistic, aşezat lângă el. Râse dintr-o dată, dezvelindu-şi dinţii albi. Claire întoarse capul, neputând suporta o asemenea imagine.

Când la un moment dat ochii i se îndreptară din nou spre capul mesei, constată că bărbatul acesta era foarte mulţumit de el însuşi, înconjurat de femei care-l priveau admirativ. Era pe deplin conştient de efectul pe care-l

avea asupra lor şi părea a încuraja o asemenea atitudine. Dar era bărbat, iar un bărbat se putea comporta astfel, în vreme ce o femeie în aceeaşi situaţie era considerată de proastă calitate.

Claire se simţea cuprinsă de furie. Si ce dacă n-o plăcea regizorul? Să-l ia naiba! Toată lumea fusese foarte drăguţă cu ea. Cine mai avea nevoie de Jake Svenson?

Dave stătuse toată seara de vorbă cu ea, povestindu-i despre familia lui. Era limpede ca lumina zilei că-şi iubea soţia şi copiii, iar Jake Svenson n-avea niciun drept să facă aluzii nepotrivite, îşi spuse Claire în sinea ei, cu ochii scânteietori. Dave văzu expresia întipărită pe chipul ei şi se grăbi să-şi exprime regretul.

- îmi pare rău, Claire. Te plictisesc? De fiecare dată când încep să vorbesc despre familia mea, parcă nu mai sfârşesc.

- Prostii, îi răspuse imediat Claire, oarecum spăşită. Nici vorbă să mă plictisesc, zise ea zâmbind încurajator.

Nu era vina lui Dave că Jake era un porc. Nu putea să-l facă răspunzător pe Dave pentru propria ei nesiguranţă.

- îmi place foarte mult să te aud povestind despre familia ta. Continuă, te rog.

De data asta, îi acordă întreaga atenţie lui Dave. îi întoarse în mod deliberat spatele lui Jake Svenson,

încercând să şi-l scoată din minte.

Încetul cu încetul, începu să se relaxeze, poate graţie vinului sau companiei lui Dave. începu şi ea să-i facă unele confesiuni, vorbindu-i despre familie şi despre viaţa de la Londra.

Dave era într-o foarte bună dispoziţie, aşa încât în cele din urmă Claire îi dezvălui motivul neînţelegerii ei cu Jake Svenson.

- Ce să fac, Dave? îl întrebă ea, după ce-i povesti întreaga poveste. Ştiu că m-am comportat îngrozitor, dar era atât de plin de el încât m-a scos din sărite. N-am putut să mă stăpânesc, pentru că eram deja furioasă din cauza lui Alan.

Claire era conştientă că Dave nu prea avea cum s-o ajute, dar îi făcuse bine să se descarce. Dave oftă uşor şi spuse, după câteva momente de tăcere:

- Părerea mea e că furtuna a trecut. Momentul critic a fost depăşit. Dar trebuie să vorbeşti cu Jake chiar în seara asta, să-i spui adevărul şi să te scuzi, adăugă el pe un ton serios. E un bărbat de treabă. Măcar îţi va asculta versiunea. La urma urmei, ce ai de pierdut? o întrebă el, văzând-o ezitantă. De unde să ştie adevărul, dacă nu-i vorbeşti?

Da, aşa e, recunoscu Claire în sinea ei, dar sunt oare în stare s-o fac?

Capitolul 4

Va fi foarte greu să-l prindă câteva clipe singur pe Jake Svenson, reflectă Claire în seara aceea. O misiune aproape imposibilă. Marianne era agăţată de gâtul lui şi toţi cei care făceau parte din distribuţie păreau că au să-l întrebe negreşit ceva. Când se întoarseră în salon pentru a bea cafeaua, Jake se aşeză lângă şemineu, cu un braţ proptit de placa acestuia. Fu imediat înconjurat de oameni, atraşi de el aidoma albinelor de nectar.

Claire nu se simţea în stare să-şi croiască drum până la el, sperând în sinea ei că va fi ocupat întreaga seară, astfel încât să aibă o scuză pentru a nu-i vorbi. îi era ruşine că tremura. Era nervoasă, speriată de moarte, regretând amarnic că se lăsase păcălită de Dave şi intrase într-o asemenea poveste.

Când, în cele din urmă putu să rămână singură cu el, cele mai mari temeri ale ei se realizară. Oascultă într-o tăcere deplină, pătrunzând-o cu privirea, de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile înainte ca ea să le rostească. După ce îşi termină explicaţia, tăcu. Era atât de încordată, încât amuţi. îşi dădu seama că Jake Svenson nu crezuse o iotă din ce-i spusese. O privea cu sarcasm.

- Nu mă credeţi! spuse ea într-un târziu.

îi venea să plângă sau să arunce cu ceva de pământ. Făcuse totul pentru a-şi lua inima-n dinţi şi a-i

vorbi, dar acesta nu părea câtuşi de puţin convins.

- Chiar te aşteptai să te cred? o întrebă el, neslăbind-o din ochi.

Era o întrebare retorică, iar Claire, deşi ar fi vrut să găsească un răspuns, nu găsi nimic a spune.

- Sunteţi inteligentă, domnişoară Grant. Se pare că aţi ajuns să-l jucaţi pe degete pe Dave. Cred că e suficient. Nu-ţi face griji, zise el după ce sorbi din licoarea din paharul pe care-l ţinea într-o mână, dacă te vei achita aşa cum se cuvine de munca pentru care eşti plătită, n-o să-ţi fac viaţa un calvar.

Claire simţi cum clocotea de mânie, de parcă ar fi fost un vulcan în erupţie. îşi înălţă capul şi-l privi drept în ochi, conştientă că starea sufletească îi putea fi citită în ochi.

- Sunteţi foarte generos, şopti ea cu dulceaţă în glas.

- Sunt renumit pentru generozitatea mea, i-o întoarse el pe un ton ironic.

Claire fierbea.

- Nu contează ce-am spus, nu-i aşa? Nici dacă aş fi avut nu ştiu câţi martori care să-mi susţină afirmaţiile, tot nu m-aţi fi crezut.

Acesta ridică uşor din sprânceană, vrând practic în acest fel să-i confirme ipoteza. Claire ar fi vrut să-l pocnească în clipa aceea pentru a-i face să dispară zâmbetul batjocoritor de pe faţă. Trase adânc aer în

piept, îşi încleştă degetele, rezistând astfel tentaţiei.

- O, la ce bun? exclamă ea cu năduf. Nu veţi crede niciodată că s-ar putea să am dreptate.

- Dreptate? întrebă el, ridicând mirat din umeri. Din câte-mi amintesc, v-aţi condamnat singură prin ceea ce mi-aţi spus. Acum, vă rog să mă scuzaţi...

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie şi, înclinându-şi uşor capul, se îndepărtă.

Aşadar, pleca. O concedia de parcă ar fi fost un copil neascultător. Instinctiv, îl prinse de mânecă. Doar nu-l va lăsa să scape atât de uşor, nu? Va trebui să-l facă s-o asculte.

- Nu plecaţi! Nu încă. Vă rog! îl imploră ea.

El se opri, privind-o tăios. Claire îşi dădu seama că pentru prima dată reuşise să-l facă să se comporte altfel. Era limpede că nu era obişnuit cu oamenii care nu-şi acceptau înfrângerea cu graţie. Se simţea aidoma unei musculiţe care bâzâia în jurul capului lui Jake Svenson. Era ca o pacoste pe capul omului. Se uita la el neputincioasă, neştiind ce să facă.

- Vă rog, domnule Svenson, eu... se opri, muşcându-şi buzele.

Nu trebuia să se lase afectată de el într-un asemenea hal. Trase din nou adânc aer în piept şi-şi reluă explicaţia:

- Mă judecaţi greşit. Dacă aş fi genul de femeie pe

care credeţi dumneavoastră că-l reprezint, nu mi-ar păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce credeţi despre mine. M-aş comporta cum aş voi.

- Poate, murmură el, acceptându-i punctul de vedere. Dar sunt regizorul acestui film. La audiţie nu cunoşteai acest amănunt, acum da.

Claire scoase fără voia ei un oftat. Se întrebă în sinea ei dacă s-ar fi comportat la fel ştiind că are în faţa ei pe regizorul filmului. Nu găsi un răspuns la această întrebare, iar asta o tulbură şi mai mult.

- Aşa e, recunoscu ea şovăielnic, muşcându-şi buza de jos.

- Te-am pus în dificultate, nu-i aşa? i se adresă el pe un ton blând.

Schimbarea aceasta de ton o făcu să plece privirea.

- Nu mă dezamăgi, adăugă el pe un ton la fel de blând. Sunt convins că nu-ţi stă în fire să abandonezi lupta la primul obstacol.

- Cred că data viitoare va trebui să vă alegeţi pe cineva care să poată rivaliza cu dumneavoastră, zise ea cu mândrie. Ştiaţi prea bine că mă veţi înfrânge, pentru că nu aveam contraargument.

Furia era singura ei apărare. Dacă i-ar mai fi zâmbit o dată la fel de ironic, ar fi fost de nesuportat.

îi întoarse imediat spatele, încercând să fugă, dar el o prinse de braţ şi-i spuse:

- E adevărat că n-am jucat corect. îmi cer scuze. Nu ştiu dacă spui sau nu adevărul. Cert e că n-are rost să ne irosim energia în felul acesta. Singura mea grijă în acest moment este filmul pe care nu vreau cu niciun chip să-l stric. Propun să facem un armistiţiu, măcar până la sfârşitul filmului.

Ce-ar mai fi putut face Claire? Sperase mult mai mult de-atât. Voise ca el s-o creadă, aşa cum o crezuse Dave. îşi dorise să-i câştige încrederea, dar îşi dădu seama că nu făcuse nimic pentru asta.

Dar măcar îi dădea o şansă. Era mai mult decât sperase cu o zi în urmă, iar asta ar fi trebuit să fie de-ajuns.

Claire dormi foarte prost în noaptea aceea. Nu se putea relaxa din pricina faptului că mult prea multe lucruri se petrecuseră peste zi. Se zvârcoli toată noaptea în pat, iar a doua zi dimineaţă avea ochii cârpiţi de somn. Dar când dădu jaluzelele la o parte şi văzu ce vreme frumoasă era, starea psihică i se schimbă ca prin minune.

Temerile şi grijile pe care le avusese cu o zi în urmă dispărură ca prin minune. îşi aminti discuţia pe care o avusese cu regizorul şi era plină de speranţă. Căzuseră la pace. Nu era chiar ceea ce şi-ar fi dorit Claire, dar era un început.

Se îmbrăcă repede cu nişte blugi şi un pulovăr şi

ajunse în sala de mese cu mult înaintea celorlalţi. Mâncă singură. Apoi se aşeză cu ceaşca de cafea în mână la fereastră pentru a admira priveliştea care se înfăţişa ochilor ei: în depărtare, marea cea albastră şi nisipul. Marea era de acelaşi albastru-intens ca acela al Mediteranei.

Termină de băut cafeaua, pregătindu-se să facă un tur al conacului. De-abia aştepta să plece în explorare. Casele vechi aveau ceva fascinant în ele. Ascundeau tot felul de încăperi mici şi ciudate. Porni la drum, auzindu-şi ecoul paşilor pe măsură ce străbătea holul.

îşi ridică ochii şi văzu o scară a cărei balustradă era împodobită cu funde sub formă de flori sau fructe. Oriunde întorcea privirea, vedea lucruri frumoase care altădată făcuseră fala acestui loc.

Un zâmbet i se ivi în colţul buzelor când zări un imens tablou cu portretul unui bărbat de altădată.

Pictura îl reprezenta pe un bărbat chipeş în uniformă, dar ceva în privirea lui îi atrase atenţia.

- Lordul St. Avon, citi ea în şoaptă în josul tabloului. "Mort la datorie la bordul lui Pegasus."

- în timpul războaielor napoleoniene, după cum mi s-a spus.

Claire făcu ochii mari, aproape şocată. Cuvintele îi fuseseră
parcă luate de pe buze. Numai tonul vocii era cu totul

altul şi o făcu să-i sară inima din loc şi să se înroşească. Se uita la Jake Svenson uimită, întrebându-se de ce reacţiona întotdeauna astfel când acesta se afla prin preajmă.

- Ce s-a întâmplat, domnişoară Grant? zise el, apropiindu-se de ea cu mâinile vârâte în buzunare. Ai văzut o fantomă? Sau ai rămas fără grai?

- M-aţi şocat, zise ea încercând să se adune. Mă întrebam în ce bătălie a fost ucis lordul St. Avon şi chiar în clipa aceea o voce mi-a dat răspunsul. M-am speriat, atâta tot, conchise ea, mândră
că reuşise să se stăpânească.

- Si ai ajuns la vreo concluzie, domnişoară Grant? Mă refer la lordul St. Avon şi ultima bătălie la care a participat, completă el văzându-i nedumerirea de pe faţă. Spuneai că la asta te gândeai când am intervenit eu.

Claire putea să-şi dea seama după expresia întipărită pe faţa lui că nu aştepta un răspuns de la ea. Credea că se preface interesată de istorie, iar acum găsise momentul potrivit s-o încuie din nou. Cam asta era ideea lui despre un armistiţiu, iar ei nu-i plăcea deloc aşa ceva.

- După dată, aş spune că a murit în timpul bătăliei de pe Nil, îi răspunse ea cu răceală.

Ochii acestuia se făcură mari de uimire şi dădu uşor

din cap a încuviinţare. Claire simţi un val de plăcere invadând-o, deoarece reuşise să-l descumpănească atât de uşor.

- Punct ochit, punct lovit, conchise el apreciativ. Mintea e pe măsura frumuseţii. Mă surprinzi. N-am crezut niciodată că eşti expertă în istorie.

Claire avu senzaţia că fiecare cuvânt rostit de acesta era o insultă la adresa ei.

- Nu sunt expertă, punctă ea. De fapt, sunt nulă la istorie în general şi la războaiele napoleoniene în special. Pur şi simplu s-a întâmplat să ghicesc, zise ea furioasă. Sunt convinsă că asta vă face să vă simţiţi mult mai bine. Acum, dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să plec.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie pentru a pleca, dar Jake
Svenson o prinse din nou de mână, oprind-o.

- Daţi-mi drumul, zise ea.

- Nu, stai puţin. Vreau să-mi cer scuze.

- Mi se pare că am mai auzit asta. Vă cereţi mult prea uşor scuze, domnule Svenson. Nu cred că înseamnă ceva pentru dumneavoastră.

- Aşa e, domnişoară Grant, zise el, ţinând-o în continuare de mână. Claire încercă din nou să se elibereze, dar el nu-i dădu drumul.

- Daţi-mi drumul, zise ea, dar fără convingere.

- Nu te învinovăţesc pentru că vrei să fugi de mine, zise el cu un zâmbet dezarmant pe faţă. îmi dau seama că n-am dat dovadă de prea mult tact. Uneori mă cam ia gura pe dinainte, dar n-a fost în intenţia mea să te supăr.

Claire auzi în spatele ei o uşă deschizându-se şi închizându-se, dar nu întoarse capul, fiind parcă pironită locului.

- Mai ţine armistiţiul nostru? Sau suntem tot pe picior de război?

- Poate am reacţionat exagerat, zise ea neputând rezista zâmbetului fermecător al acestuia.

- Cred că te aşteptai la ce e mai rău, spuse Jake pe un ton potolit.

Claire reflectă în sinea ei că aserţiunea acestuia e destul de adevărată. îi venea foarte greu să accepte un Jake Svenson zâmbitor, cu atât mai mult cu cât acesta îşi schimbase atât de repede părerea despre ea. Poate se prefăcea, sau poate nu. Cert
e că şi-ar fi dorit ca acest comportament să nu se mai sfârşească.

- îmi pare rău, clătină ea din cap. Poate că e adevărat.

- îmi dai voie să mă revanşez? o întrebă el, zâmbindu-i în continuare. Cum se pare că te interesează conacul, poate vrei să-l vezi în întregime.

Ce-ar fi să ţi-l arăt eu?

Pentru propria mândrie, Claire ar fi vrut ca măcar să ezite. în schimb, se trezi spunând:

- Aş vrea să dau o raită prin preajmă. E foarte frumos gestul dumneavoastră.

- Prea bine. De unde să începem? Ai vreo preferinţă?

Părea încântat că ea îi acceptase propunerea. Cu toate acestea, tot nu-i venea să creadă că schimbarea se produsese cu adevărat. în timp ce-l urma, se întreba ce se petrece cu ea, dar treptat se linişti. Conacul era cu adevărat frumos, iar vocea regizorului avea un efect aproape hipnotic asupra ei. Se lăsă fascinată de emoţia din vocea lui, ca şi de mobila veche şi de picturile din bătrâna casă. în cele din urmă, se opriră în faţa biroului acestuia. îi acordase foarte mult timp, însă cu toate acestea nu părea a se grăbi.

îşi sprijini braţul de uşă şi o întrebă:

- Te-am plictisit?

- Deloc, zise ea. Mi-a plăcut foarte mult.

într-adevăr, simţise cum vechea imagine a lui Jake Svenson dispare ca prin minune din mintea ei. Se arăta plin de farmec şi umor, aşa încât de-abia îşi mai amintea de vechea imagine, mult mai agresivă, a personalităţii sale.

- A fost foarte interesant, adăugă ea cu sinceritate. Ar fi fost frustrant să locuieşti într-un asemenea loc şi să

nu ştii nimic despre istoria lui. Am luat nişte cărţi despre Cornwall, dar n-am găsit nimic în ele despre conacul de la Ardwennan.

- Am câteva cărţi despre zona asta în birou, spuse el. Vrei să arunci o privire prin ele?

- N-aş vrea să vă deranjez prea mult, zise ea ezitant.

Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi putut crede că-şi doreşte să-şi petreacă vremea cu ea.

- Nu-i niciun deranj, zise el deschizând uşa şi poftind-o înăuntru. Nu cred că-mi va lua foarte mult timp să le găsesc.

Oare de ce se comporta aşa de frumos cu ea? se întrebă în timp ce intra înăuntru. îi era cu neputinţă să înţeleagă. Mintea ei încerca să găsească un răspuns la această întrebare, dar toată strădania ei fu zadarnică.

- Iată-le, zise el cu satisfacţie după câteva minute de căutare. Citeşte-le şi vezi ce părere îţi vor face. Amândouă au fost scrise de nişte vicari de prin partea locului. Poţi să sari peste pasajele care nu te interesează.

- Mulţumesc, spuse ea, emoţionată. O să vi le înapoiez cât de repede am să pot.

- Nu te grăbi, zise el zâmbitor. Cred că am să fiu foarte ocupat în următoarele două luni ca să am vreme să le citesc. Uneori, am senzaţia că e o nebunie să practic o asemenea meserie şi să-mi mai şi placă. Am

făcut trei filme bune. Au fost profitabile atât pentru mine cât şi pentru companie, dar dacă ăsta o să fie un eşec, o să fiu concediat imediat.

Claire îl asculta, nevenindu-i să creadă că i se putea întâmpla una ca asta. Chiar stătea în faţa lui Jake Svenson şi discuta prieteneşte cu acesta. îi venea să se ciupească pentru a-şi da seama dacă trăieşte sau nu un vis.

- Sunt convinsă că filmul va fi un succes, spuse ea. Scenariul e foarte bun.

Poate că era cumva exagerat că ajunsese să încurajeze un regizor care se bucura de atâta succes, dar pe acesta nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin gestul ei.

- Sper să ai dreptate. Si, nu-ţi face griji, vei fi oricum plătită, adăugă el, tachinând-o uşor.

- Nu-mi fac griji, ci sunt de-a dreptul terifiată, mărturisi Claire, râzând uşor. N-am mai jucat până acum într-un film. Mi-e teamă să nu stric totul.

- Ce pot face pentru a-ţi schimba părerea? îţi promit că n-ai de ce să-ţi faci griji. A filma, nu e cu nimic diferit faţă de a juca pe o scenă, de exemplu. Singura diferenţă sunt camerele de luat vederi. Ele reprezintă publicul, aşa încât nu vei avea parte de aplauze.

- Mi-a fost întotdeauna teamă de scenă. Cred că după prima zi de filmare, o să mă simt mult mai bine.

Asta dacă va fi un succes.

- Nu te lăsa copleşită de griji. Prima zi de filmare nu va fi foarte diferită de prima apariţie pe scenă.

Claire începu să chicotească, fapt care-l determină pe Jake
Svenson să ridice din sprâncene.

- Am spus ceva nepotrivit?

- îmi pare rău dacă par nepoliticoasă, zise ea. Râsul este unul isteric. Din păcate, prima mea apariţie pe scenă a fost un adevărat dezastru, mărturisi ea. Nu din vina mea. Piesa era groaznică, iar bugetul cât se poate de redus. Eram complet lipsită de experienţă, continuă ea, văzând că acesta o privea în continuare nedumerit. Probabil că dacă aş fi ştiut mai multe, aş fi putut evita unele accidente pe parcurs. Sau poate aş fi refuzat rolul de la bun început. Dar pe vremea aceea totul mi se părea în regulă.

Se opri pentru câteva momente, un zâmbet ivindu-i-se în colţul gurii gândindu-se la cât de naivă putuse să fie.

- Rolul meu era unul foarte mic. Eam chiar prima care apărea pe scenă în piesa respectivă. Trebuia să intru pe scenă şi să închid uşa în urma mea. Din nefericire pentru mine, clădirea era foarte veche şi chiar în acelaşi timp cu mine cineva a deschis o altă uşă din culise, aşa încât s-a creat curent şi s-a deschis şi a

mea...

- O, Doamne! Ce-ai făcut în această situaţie? o întrebă Jake Svenson uimit. Deşi voia să se stăpânească, Claire tot chicotea. La momentul respectiv, întâmplarea nu fusese deloc amuzantă. Dar acum, amintindu-şi, o găsea aşa.

- Până la urmă, cum ai scos-o la capăt? o întrebă el, încercând să-şi păstreze seriozitatea, deşi de-abia reuşea să se abţină.

- M-am îndreptat cu nonşalanţă spre ea şi am ţinut mâna apăsată asupra ei. Din păcate, presiunea era atât de mare, încât începusem să mă clatin pe picioare datorită efortului. Actorul care juca rolul principal a văzut că mă aflu în dificultate şi mi-a venit în ajutor, continuă ea, pufnind din nou în râs. Ne-am petrecut restul timpului încercând să ţinem uşa închisă şi să rostim replicile chiar din acel loc. Asta în timp ce publicul râdea în hohote. De data asta, Jake Svenson nu se mai abţinu.

- Lynn, colega mea de apartament, a spus că a fost cel mai amuzant moment pe care l-a trăit în viaţa ei, adăugă Claire.

- Cred şi eu, zise el chicotind. Dacă nu sunt indiscret, cine era regizorul? Numele nu-i spunea nimic, de aceea conchise:

- Nu, nu cred că-l cunosc. Slavă Cerului!

- Din câte ştiu, momentan ţine cursuri de artă dramatică.

- Bieţii copii, zise el zâmbind cu jumătate de gură. Bine că măcar la filmul ăsta nu vor fi probleme cu decorul. Claire îi zâmbi la rândul ei, dar din păcate nu mai primi niciun răspuns.

în clipa aceea, îşi făcu apariţia Marianne Lejeune. Se îndreptă ţintă spre regizor, îmbrăţişându-l cu afecţiune, întorcându-şi privirea de la unul la altul.

- Dragul meu, aici erai! exclamă ea prefăcut. Te-am căutat peste tot. Nu-i aşa că-i plăcut aici?

Se opri, iar în încăpere se aşternu tăcerea. Claire se îmbujoră la faţă. Marianne voia s-o facă să se simtă vinovată, ceea ce era ridicol. Regizorul stătuse pur şi simplu de vorbă cu ea. Marianne zâmbi din nou, cu şi mai multă largheţe.

- V-am întrerupt cumva? întrebă ea, uitându-se la Jake. Spune-mi dacă e aşa şi atunci am să plec imediat.

- Nu e nevoie, zise el zâmbind cam forţat. Tocmai am
terminat discuţia cu domnişoara Grant.

- Dragul meu, susură Marianne la fel de zâmbitoare, "domnişoara Grant" e o adresare prea protocolară. Jake, eşti cu adevărat un om de modă veche. Toată lumea foloseşte numele mic, iar Claire este un nume foarte frumos. Eu una aşa vreau să-i vorbesc. Evident, dacă-mi

dai voie, draga mea, zise ea întorcându-se cu faţa spre aceasta. Iar tu va trebui să-mi întorci complimentul şi să-mi spui Marianne.

- Foarte frumos din partea dumneavoastră. Desigur că-mi puteţi spune Claire. Marianne putea să zâmbească în continuare, dar nu va reuşi s-o păcălească pe Claire. De când intrase înăuntru, atmosfera se deteriorase complet. Se creaseră unele scurtcircuite, iar Claire nu era dispusă să pătrundă înţelesul care se ascundea în spatele acestora.

Regizorul avea privirea aţintită în jos, iar pe faţa lui se putea citi proasta dispoziţie. Calire începu să se retragă spre uşă.

- Vă rog să mă scuzaţi, bâigui ea.

- Bine, ne vedem mai târziu, zise Jake pe un ton neutru.

Claire ieşi imediat din cameră, bucuroasă că pusese în sfârşit
capăt acelor momente neplăcute.

Atitudinea lui Jake Svenson se schimbase atât de repede, încât nu ştia ce să mai creadă. Era clar că nu va mai avea vreo ocazie de a-l cunoaşte mai bine. Marianne va avea grijă ca lucrurile să se petreacă astfel. Jake era al ei şi numai al ei. în dimineaţa aceea, făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a-i arăta asta.

Singura întrebare era dacă ştia unde se afla Jake.

Capitolul 5

Următoarele două săptămâni trecură la fel pentru Claire. Cât era ziua de lungă, se muncea pe brânci. Fimările durau până la lăsarea întunericului. La şase şi jumătate seara era deja epuizată, iar după ce mânca şi-şi arunca ochii pe replicile pe care trebuia să le ştie a doua zi, nu-şi dorea decât să se retragă cât mai repede în cameră şi să se culce.

Toată lumea se plângea din cauza oboselii, chiar dacă în grade diferite. Singura persoană care rezista cu stoicism, fără să se plângă, era regizorul. Părea neobosit. Regiza, repeta şi se ocupa de orice problemă cu aceeaşi energie inepuizabilă.

Claire îl studia în timp ce discuta despre următoarea scenă cu directorul de imagine. Producătorul era şi el prezent, ascultându-i concentrat pe Jake şi pe Al. Era un bărbat foarte înalt, avea aproape doi metri, dar tot Jake era cel care captiva privirile celorlalţi. Avea un magnetism pe care David Preston, în pofida înălţimii si a vocii răsunătoare, nu-l poseda.

De fiecare dată când îl vedea pe Jake, privirea se îndrepta ca hipnotizată spre el. Fusese neaşteptat de drăguţ si de săritor.

Numai în seara aceea o trăsese într-o parte pentru a-i spune discret:

-în acest moment, nu e cazul să conferi personajului

Désirée atâta furie. E adevărat că înţeapă şi zgârie, dar nu în scena asta. Nu e încă sigură de motivele lui Trellisick, aşa încât trebuie să fii ceva mai degajată, mai distantă în interpretare.

Claire încuviinţă din cap, abţinându-se cu mare greutate să nu izbucnească într-un râs isteric. Era un sfat bun, dar venind din partea lui Jake, i se părea oarecum ironic. Trebuia să joace cu mintea cât mai limpede. Jake începuse să-i intre pe sub piele şi, asemenea lui Désirée, habar n-avea care-i erau motivele. Avea foarte multe întrebări, dar niciun răspuns.

Ce rol avea Marianne în toată povestea asta? îl iubea pe Jake, dar oare reciproca era valabilă?

Habar n-avea, îşi spuse în sinea ei oftând, în timp ce se ridica pentru a se alătura celorlalţi. Era convinsă că nici peste două luni şi jumătate, când va părăsi domeniul Ardwennan, nu va fi mai înţeleaptă.

Abia peste o săptămână, Claire îşi permise să petreacă o seară departe de conac. Mike o invitase să ia cina cu el la hotelul din satul unde era cazat şi ea acceptase imediat. îşi dădu seama că era obsedată de film, ca majoritatea celor din distribuţie, de altfel. Claire simţea că Désirée e o parte din ea însăşi, nu numai un rol pe care-l interpretează. Descoperirea aceasta o speria. O sunase pe mama ei în America, iar cu Lynn

vorbise de câteva ori la telefon, dar îşi dădu seama că i se păreau fiinţe de pe o altă planetă. Asculta tot ce-i spuneau acestea şi găsea replicile potrivite fiecărei circumstanţe, însă toate astea i se păreau foarte departe. Făceau parte dintr-o lume fantastică. Singura ei realitate în acel moment, era aceea a “Miresei distrugătorului de corăbii”.

îşi spuse în sinea ei că muncise din greu şi că o seară petrecută în compania lui Mike cel vesel era exact ce-i trebuia. Simplul gând de a evada pentru câteva ore o făcea să-i tresară inima de bucurie.

îşi termină machiajul aplicând puţin remel pe gene şi ruj roz pe buze.

îşi prinsese deja părul cu două broşe cu diamante, iar în clipa când se ridică în picioare cerceii făcură un zgomot uşor, ca de clopoţei.

Privindu-se în oglindă, constată că felul în care îşi aranjase părul, ridicându-l, îi scotea în evidenţă gâtul subţire.

Se duse la fereastră şi privi cerul. Era senin. Stelele străluceau, iar lumina lunii dădea senzaţia unui peisaj ca de basm.

începu brusc să tremure. Deşi era sfârşitul lui aprilie, era încă rece, iar ea nu era îmbrăcată prea gros. Purta o rochie foarte elegantă, dar acum începea să regrete că nu se gândise la ceva mai gros. Maşina lui Mike nu era

una foarte performantă şi va îngheţa cu siguranţă înainte de a ajunge la hotel. Stătu puţin în cumpănă, după care ridică din umeri, îşi luă geanta şi ieşi din încăpere.

Mike o aştepta deja în curte, iar când o văzu nu se putu împiedica să fluiere admirativ. îi deschise portiera pentru a intra în maşină, după care făcu şi el la fel.

- Prea frumoasă Claire, ceilalţi bărbaţi o să fie foarte geloşi pe mine, zise el zâmbind.

- Spune-mi Cleopatra, intră ea în joc, îmbujorându-se uşor.

- Cleopatra Grant, rosti el. Ei, ce să zic? Sună bine.

Claire pufni în râs, încercând să-şi găsească o poziţie cât mai confortabilă pe scaun. De fiecare dată când se afla în compania lui Mike, se simţea grozav. Se putea relaxa, fără a se mai gândi la impresia pe care o putea lăsa.

Tot drumul râseră şi pălăvrăgiră, iar în clipa când trecură prin dreptul prăpastiei, Claire întoarse capul. Hotelul se afla chiar în centrul satului. Parcară maşina în curtea din faţă.

Hotelul era spaţios, văruit în alb şi mult mai recent construit, dar foarte primitor.

De îndată ce intrară, fură întâmpinaţi de mirosul îmbietor al mâncării. Peştele şi legumele erau atât de bine făcute, încât îţi lăsa gura apă. După ce-şi băură

cafeaua, se duseră la bar unde se aflau câţiva dintre membrii distribuţiei. La început, Claire se arătă neîncrezătoare. Cum grupul era foarte zgomotos şi vesel, se temu că nu o vor accepta.

îşi dorea foarte mult să fie considerată una de-a lor, să fie primită cu braţele deschise.

îi fu cumva milă de ea însăşi. Era cu un picior în fiecare tabără, dar de fapt nu aparţinea niciuneia. Se simţi cuprinsă de tristeţe, dar prezenţa lui Mike şi a lui Peter Lister, un băiat mărunţel şi cu părul negru care interpreta rolul unui sătean, îi risipiră gândurile negre.

- Mike, Claire, veniţi încoace! se auziră câteva din vocile celor de la masă.

Claire se aşeză supusă între Mike şi Peter, sorbind din băutură şi zâmbind la glumele care se auzeau din toate părţile. Nu era de mirare că fusese atât de deprimată. îşi dădu seama că exact asta era ce-i lipsea. La conac, petrecea prea multă vreme singură. Avea nevoie de compania celor care se aflau în aceeaşi situaţie ca ea pentru a rămâne cu picioarele pe pământ.

- O, Doamne! Era cât pe ce să mor. Când l-am văzut pe Richard Angrams, am rămas parcă pironită locului, se auzi o voce amuzată.

Claire o privi cu atenţie. Lesley Heath o făcea întotdeauna să zâmbească. Nu avea o faţă tocmai bine proporţionată, dar de fiecare dată când începea să

vorbească privirea i se însufleţea, iar ceilalţi n-aveau ochi decât pentru ea.

Si Peter Lister zâmbea. îşi puse paharul cu whisky pe masă, făcându-i complice cu ochiul lui Claire.

- Da' ce-i mai place lui Les să se plângă, nu? o tachină el. Ce-a spus? Ce privelişte dezgustătoare! Scoateţi-o pe femeia asta de aici imediat, imită el vocea lui Lesley.

Aceasta îi aruncă o pungă nedesfăcută cu sticsuri.

- Fir-ai tu să fii! exclamă ea, dându-şi părul la o parte. De fapt, stătea şi se uita la mine, eu având doar un prosop prins de mijloc şi fiind îngrozită. "Draga mea, îmi spune el, e minunat. Ce-ar fi să iei cina cu mine diseară?"

Claire izbucni în râs, la fel cum făcură şi ceilalţi. în sinea ei, îi dădu dreptate lui Lesley. Richard Angrams avea o anumită reputaţie pe care, după câte se părea, nu voia s-o dezmintă. Ea însăşi avusese probleme cu el. De când începuseră filmările, se ţinuse scai de ea, invitând-o la cină, trimiţându-i flori şi înfuriindu-se că fusese respins. Stia că e căsătorit, iar soţia lui suna negreşit în fiecare zi la conac. Claire îşi dădusese seama că aceasta era conştientă de comportamentul soţului ei şi încerca să-l strunească aşa cum putea.

Cum Lesley vorbea în continuare despre Richard Angrams, Peter o întrerupse imediat ce aceasta făcu o

pauză.

- Ei, ce zici de tot acest răsfăţ? îmtrebă el cu subînţeles.

- Dă-mi înapoi pachetul ăla cu sticsuri, îl somă Lesley, strâmbându-se.

- Nu pot. Le-am mâncat deja, spuse el zâmbind şi arătându-i punga goală. Nu vrei să te duci să mai cumperi? o întrebă el, scotocindu-se prin buzunar. Du-te şi mai cumpără. Să fie pentru toată lumea.

După plecarea lui Lesley, Claire se relaxă. Mâncase pe săturate, se afla într-o companie plăcută şi era foarte mulţumită.

Dar chiar în clipa aceea se deschise uşa şi în prag apăru nimeni altul decât Jake Svenson. Apariţia neaşteptată a acestuia o făcu să se albească la faţă şi să devină din nou încordată. Purta o geacă de piele care-i scotea în evidenţă trupul sculptat. Era elegant şi distins, atribute care-l făceau foarte periculos.

Claire îl privi uimită, cu răsuflarea tăiată.

Oare ce căuta aici? Tocmai în acea seară, când avea aşa mare nevoie să scape de Ardwennan şi să uite de toţi cei de acolo. De furie, i se iviră lacrimi în colţul ochilor, dar încercă să se stăpânească. Tare mult şi-ar mai fi dorit ca, închizând ochii, acesta să dispară ca prin minune, iar ea să constate că totul fusese rodul imaginaţiei sale. Din păcate, lucrurile nu se pe trecură

astfel. Se îndreptă chiar spre masa lor la braţ cu Lesley, care cumpărase mai multe pachete cu sticsuri.

Claire simţi că acesta o caută din priviri. încercă să se afunde şi mai mult în scaun pentru a trece neobservată, având sentimentul că e aidoma unui şoricel pândit de un şoim.

Oare de ce venise? Ce însemna asta? Oare era numai imaginaţia ei înfierbântată, sau venise special pentru ea?

Privirea lui era atât de intensă, de scormonitoare, încât inima îi bătea mai să-i iasă din piept.

Deşi se uita în altă parte, nu putea să scape de imaginea lui. Oamenii vorbeau şi râdeau în preajma ei, dar ea nu părea a-şi da seama de nimic. Trăia într-o lume a ei, o lume în care gândul la Jake Svenson revenea obsedant. Abia acum îşi dădea seama că nu locul în care se filma voia să-l lase în urmă, ci de fapt, voia să scape de Jake Svenson.

Fără a fi conştientă, simţise că acesta căpătase o importanţă mult prea mare în gândurile ei şi încerca să fugă de el. însă totul era zadarnic. Acesta făcea parte din gândurile ei chiar din clipa când se întâlniseră la audiţie. O bântuise atunci, la fel cum o bântuia şi acum.

Ce voia de la ea? Nu-i era de-ajuns Marianne Lejeune? întrebările acestea se conturară în mintea ei în timp ce stătea la masă, cu degetele încleşate în jurul

paharului.

Mike vorbea cu Fleur Denton, care se afla de cealaltă parte a mesei, dar imediat ce îşi dădu seama că e tăcută, se întoarse spre ea şi o întrebă şoptit :

- Totul e în regulă? Te simţi bine?

Claire ridică privirea, dar în aşa fel încât să evite a se uita la Jake Svenson.

- E grozav, zise ea. A fost cea mai frumoasă seară de care am avut parte în ultimii ani. Aveam mare nevoie de o pauză.

- Si eu la fel, mărturisi Mike. înţeleg perfect la ce te referi. Suntem cu toţii epuizaţi, adăugă el, aruncând privirea în jurul mesei. Svenson nu arată chiar atât de rău. A cucerit-o pe Les definitiv. Mă îndoiesc că ar putea intra cineva în competiţie cu el. Nici măcar Richard Angrams, îi şopti el complice.

Claire îi auzise cum vorbesc şi râd, dar refuzase cu obstinaţie să se uite la ei.

în schimb, se întoarse cu faţa spre Mike şi decretă :

- A fost o seară minunată, dar sunt foarte obosită. Am nevoie de odihnă. Te-ar deranja dacă m-ai duce acasă?

- Plecăm imediat, zise Mike golindu-şi paharul. Arăţi palidă. Mâine e duminică, aşa că ai grijă să te odihneşti suficient, conchise el ridicându-se de pe scaun. Poate am să trec mai târziu pe la tine, să te iau la o plimbare.

- Ar fi grozav, Mike, spuse ea.

- Claire e obosită. O duc acasă, explică el mesenilor.

De la masă, se auzi un murmur de regrete.

- Să mai vii pe aici, o îndemnară cu toţii.

- Da, ce-ar fi să vii chiar mâine? o întrebă Peter, privind-o apreciativ. Dacă Mike nu te poate aduce, dă-mi un telefon şi vin cu plăcere să te iau.

Claire simţi cum se înroşeşte de plăcere, cu atât mai mult cu cât era conştientă de faptul că Jake era cu ochii aţintiţi asupra ei.

- Vă mulţumesc foarte mult. E foarte drăguţ din partea voastră.

- Dar nu e necesar, zise Mike pe un ton oarecum arţăgos. Sunt bucuros s-o conduc pe Claire ori de câte ori are nevoie.

Claire oftă, pentru că i se părea ridicol să-i vadă pe cei doi certându-se ca doi îndrăgostiţi geloşi. Nu îndrăzni să se uite la Jake Svenson. Stia foarte bine ce gândeşte despre ea.

- Mergem? îl întrebă ea pe Mike, trăgându-l de mânecă.

- Nu e nevoie să te oboseşti în seara asta, Brent, se auzi vocea aspră a regizorului care se afla deja în picioare, încheindu-şi nasturii. Cum plec chiar în această clipă, o iau şi pe Claire cu mine.

Claire întoarse capul, aruncându-i o privire îngrozită

lui Mike. Nu voia să rămână singură cu Jake Svenson. Era ceva în atitudinea lui care o speria, făcând-o să se simtă vulnerabilă şi
lipsită de apărare.

Mike înţelese semnificaţia privirii acesteia şi, în consecinţă, se grăbi să spună:

- Gestul dumneavoastră este foarte frumos, dar nu mă deranjează câtuşi de puţin s-o duc pe Claire la conac. E foarte devreme, aşa încât puteţi rămâne în continuare la petrecere.

- Da, mai stai, pledă Lesley, prinzându-l de mânecă. Face Peter cinste.

- îmi pare rău, spuse el cu regret, dar trebuie să plec. O să bem cu altă ocazie. Da, viaţa unui regizor e un adevărat iad, adăugă el vârându-şi mâinile în buzunare. Mă bucur că sunteţi atât de prietenoşi, conchise el întorcându-se spre Claire. Eşti gata? o întrebă el.

- Nu mă deranjează s-o duc eu, insistă Mike, care voia s-o ajute pe Claire.

- înţeleg că vrei s-o ajuţi, dar la ce bun? zise Jake oftând uşor. Trebuie oricum să mă întorc la conac, iar în maşină e loc pentru amândoi, adăugă el pe un ton tăios care nu admitea refuzul.

- Mulţumesc foarte mult, zise Claire în cele din urmă, nedorind să-i creeze probleme lui Mike.

După ce îşi luă rămas-bun, îl urmă pe regizor afară, încercând să-şi facă curaj.

Parcuseseră mai bine de jumătate din drumul până la maşină, când îl auzi spunând :

- Tremuri. N-ai pardesiu?

- Nu, nu mi-am luat unul de acasă, se grăbi ea să spună.

- Eşti nebună. Chiar nu ţi-ai dat seama că e atât de frig? N-auzi ce spun? insistă el, văzând că nu primeşte niciun răspuns din partea ei.

- Ba da, îi răspunse ea, neoprindu-se din mers. Drumul până la conac nu e chiar atât de lung, iar mie nu-mi e frig.

- Pe naiba! exclamă el. Brent e la fel de nebun ca şi tine dacă te-a lăsat să vii îmbrăcată atât de subţire pe o asemenea vreme.

Frig ? Cum ar putea să-i fie frig? se întrebă Claire în sinea ei. Era în flăcări. îl ura pentru că o făcea să se simtă astfel. Dar şi mai mult se ura pe ea însăşi pentru că de fiecare dată când acesta o privea se simţea slabă şi nesigură pe ea.

- Nu răcesc niciodată, aşa încât n-am să produc probleme la filmări, zise ea cu o voce pe care şi-o dorea rece, dar care fu ezitantă.

Oare îl amuza să se joace în acest fel cu emoţiile ei? se întrebă în sinea ei în timp ce grăbea pasul pentru a

sta cât mai departe de el. în clipa când simţi ceva cald învăluind-o, fu complet luată prin surprindere. Fără să vrea, se opri brusc. Jake se afla în spatele ei şi o prinse de umeri.

- E mai bine aşa? o întrebă el abia şoptit.

- Da, mulţumesc, răspunse ea pe acelaşi ton.

- Eşti supărată pe mine pentru că m-am oferit să te conduc la conac? Poate n-a fost lucrul cel mai înţelept pe care l-am făcut, dar voiam să discut cu tine între patru ochi. De mult încerc s-o fac, dar până acum nu s-a ivit ocazia.

Claire îl auzea vorbind, dar îi era cu neputinţă să conştientizeze ce spunea, atât de tare îi bătea inima. Mâinile bărbatului coborâră de pe umeri în jurul taliei, iar buzele i se lipiră de gât, acoperindu-l cu săruturi.

Claire era copleşită de emoţii. I se părea că bolta înstelată e frumoasă anume pentru ea, că stelele strălucesc numai şi numai pentru ea, iar foşnetul îndepărtat al mării e un ecou al bătăilor inimii ei.

Uşa hotelului se deschise imediat, voci şi râsete însoţind priveliştea pe care o ofereau. Reacţia lui Jake fu imediată. îi dădu drumul din braţe şi pentru câteva momente Claire se clătină uşor.

Curând, se îndreptară spre maşină, tăcând amândoi. Claire se întrebă în sinea ei dacă minutele petrecute în braţele lui Jake fuseseră reale sau ieşite din imaginaţia

ei.

După ce-i deschise portiera pentru a-i permite să pătrundă în maşină, se urcă el însuşi pe locul şoferului.

Claire îl studie printre gene. Ce fac eu aici? se întrebă ea în sinea ei. Cred că sunt nebună. Cu toate acestea, stătea nemişcată locului în timp ce Jake pornea motorul.

îi era cu neputinţă să-şi ia ochii de la el, deşi ar fi fost mai bine dacă ar fi fugit.

- Eşti gata? o întrebă el.

Claire încuviinţă din cap, neajutorată. Niciun bărbat n-o făcusese să treacă prin astfel de stări. Dorinţe şi emoţii confuze o traversau, toate având un numitor comun: Jake Svenson.

Maşina porni în sfârşit din loc, farurile fiind singurele puncte
de lumină de pe drum, permiţându-le să înainteze prin beznă.

La început, Jake nu spuse nimic, concentrându-se asupra şofatului. Nici Claire nu deschise gura, preferând să privească pe fereastră, deşi nu putea să vadă mare lucru. îşi dădu seama că reacţia ei când o strânsese în braţe fusese cât se poate de evidentă. Probabil îşi dăduse seama că-şi dorea s-o sărute, să facă dragoste cu ea. Tare mult şi-ar mai fi dorit să aibă mai multă mândrie, dar nu putea să-şi controleze bătăile inimii ori

de câte ori acesta se afla în preajma ei. Problema era că-l dorea foarte mult şi nu putea face nimic împotriva acestei stări de fapt.

îl privi pe furiş, după care întoarse repede privirea. Era fără îndoială un bărbat puternic şi tăcut, aidoma unui prădător care de-abia aşteaptă să se năpustească asupra prăzii sale. în seara aceea, se pare că ea era prada ideală.

Se uită din nou la el, fapt care-l determină pe acesta să întoarcă imediat capul şi s-o întrebe:

- Te simţi bine?
- Da, mulţumesc.
- Nu-ţi mai e frig, nu?
- Nu, mulţumesc.
- Mai avem puţin şi ajungem.
- Da, admise ea, întorcându-şi capul pentru a privi pe fereastră.

Farurile maşinii care luminau pe o distanţă destul de mare, le arătară că se aflau aproape de conac. Gândurile ei însă erau în întregime absorbite de Jake.

Claire privi mâinile acestuia puse pe volan. Erau mâinile unui bărbat puternic, conchise ea amintindu-şi felul cum acesta o ţinuse în braţe.

înainte ca el să deschidă din nou gura, ajunseseră deja la conac.

Se întoarse brusc cu faţa spre ea şi o întrebă:

- Ce înseamnă Mike Brent pentru tine? L-am urmărit atent în ultima vreme şi am observat că se ţine scai de tine, iar în seara asta şi-a manifestat deschis opoziţia faţă de faptul că vreau să te aduc acasă. E îndrăgostit de tine?

Claire nu se aştepta câtuşi de puţin la o asemenea întrebare. Parcă o plesnise peste faţă. Fierbea de indignare. Mike nu încercase decât s-o ajute. Refuza să accepte ca suspiciunea lui Jake Svenson să le strice buna relaţie.

- Mike Brent e căsătorit, spuse ea printre dinţi. Sunt convinsă că sunteţi la curent cu acest detaliu. Soţia lui se numără printre cele mai vechi prietene ale mele. N-aş face niciodată cu bună-ştiinţă ceva care ar putea s-o rănească. Stiu prea bine ce credeţi despre mine, domnule Svenson, continuă ea trăgând adânc aer în piept, dar nu-mi stă în obicei să am relaţii amoroase cu bărbaţi căsătoriţi şi n-am de gând să mă schimb acum. Cred că dacă vreţi să obţineţi lămuriri cu privire la moralitatea unora dintre colaboratorii dumneavoastră, n-ar trebui să începeţi cu mine.

Era atât de furioasă, încât îi venea să ţipe. Voia să coboare cât mai repede din maşină, dar când schiţă un gest pentru a deschide
portiera, o mână de fier o opri.

- Daţi-mi drumul, strigă ea, încercând să se

eliberеze. M-aţi adus acasă, aşa cum aţi vrut. Aţi avut ocazia de a mă insulta, acum mâinile jos de pe mine.

- Nu te mai mişca, îi porunci el cu voce joasă. Nu-ţi dau drumul înainte de a vorbi cu tine.

- Vreţi să spuneţi, înainte de a mă insulta încă o dată, completă ea, scrâşnind din dinţi.

- N-am avut niciodată o astfel de intenţie. Cred că ţi-am mai spus, vreau să vorbesc cu tine.

- Iar eu nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră, bine? Mă doare !

- Nu te mai agita atât, şi am să-ţi dau drumul.

- Vreau să ies din maşină, spuse ea.

- Lasă-mă să spun ce am de spus înainte de a pleca. E deja mai bine, zise el simţind-o cum capitulează. îmi pare rău, Claire, se scuză el mângâindu-i uşor obrazul. Sincer, îţi spun că n-am vrut să te supăr.

- Spuneţi ce aveţi de spus şi daţi-mi drumul, spuse ea privind încăpăţânată pe fereastră.

- Nu mai fi aşa furioasă. Stiam că Brent e căsătorit, dar m-am gândit că poate e în divorţ sau e separat de soţie. Nu vreau să fii distantă cu mine, Claire, şopti el. Stiu că nu ne-am înţeles întotdeauna foarte bine, dar credeam că am lăsat totul în urmă, zise el pe un ton potolit, ton care avu darul de a o calma.

Deşi era întuneric în maşină, putea totuşi să-i vadă ochii

strălucitori şi să-şi simtă bătăile inimii.

O va săruta, îşi spuse în sinea ei, iar această descoperire îi pătrunse parcă în toată fiinţa.

Buzele i se îndreptară instinctiv spre el, nedorindu-şi decât să se lase purtată de acest extraordinar sentiment.

În clipa aceea, faţada casei fu invadată de lumină. La fel ca şi Claire, Jake tresări.

Claire se retrase din braţele lui pentru că văzuse cine se afla în pragul uşii de la intrare. Era Marianne, iar Claire nu se simţea pregătită pentru o scenă în seara aceea. Să se descurce Jake cum poate. La urma urmei, el era cel care avea o viaţă complicată, nu ea.

Ieşi imediat din maşină, urcând treptele conacului cu haina lui Jake pe umeri şi cu picioarele tremurânde. Când trecu pe lângă Marianne, simţi furia de-abia stăpânită a acesteia.

Claire îşi dădu seama că-şi făcuse un duşman de moarte în seara aceea. Cu toate acestea, nu din pricina asta nu reuşi în noaptea aceea să adoarmă. Mintea îi era preocupată cu decriptarea comportamentului confuz al lui Jake Svenson.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă, se simţi îngrozitor. Cute adânci i se formaseră pe faţă, iar chipul îi era tras. Trupul îi era greu, aproape ţeapăn. Se sculă cu mari eforturi din pat şi stătu mult timp sub duş, dorind parcă să scape în acest fel de tensiunea pe care o acumulase în urmă cu o zi. Se perpelise mai bine de jumătate din noapte în pat, făcându-şi fel de fel de griji, dar nu ajunsese la nicio concluzie. Gândurile îi erau la fel de confuze ca în urmă cu o seară.

Sări peste micul dejun, deoarece însuşi gândul de a mânca îi făcea rău. în schimb, îşi făcu o ceaşcă de cafea cu ce avea la îndemână în cameră şi o bău stând în picioare, la fereastră. Cerul era albastru, iar poteca ce ducea în vârful muntelui era clar conturată. Brusc, simţi nevoia imperioasă de a respira aer curat. Zidurile vechiului conac i se păreau prea strâmte. Voia să se mişte pentru a-şi limpezi gândurile.

Hotărârea fiind luată, nu avu nevoie decât de câteva minute pentru a se îmbrăca. O pereche de blugi vechi, un tricou şi o flanelă era tot ce-i trebuia. Nările ei respirau un aer de primăvară, iar imaginea îndepărtată a soarelui pe cer, ca şi a mării, îi readuseră strălucirea în ochi.

Mergea repede, hoinărind cu mintea oriunde numai să nu fie nevoită să se gândească la conac şi la cei de

acolo. Astfel, gândul îi zbură la părinţii ei stabiliţi în America, hotărând imediat că de îndată ce filmul se va sfârşi le va face o vizită. Va avea bani suficienţi pentru aşa ceva. Cine ştie? Poate o va lua şi pe Lynn cu ea. Ultima dată când vorbise cu ea, era foarte optimistă cu privire la propria carieră.

Lynn muncise din greu, îşi spuse Claire zâmbind în sinea ei, aşa încât merita să evolueze în carieră.

Preocupată de propriile gânduri, străbătu kilometri buni, trecând pe lângă o mulţime de oameni care, asemenea ei, ieşiseră la iarbă verde.

Până la urmă, foamea fu cea care o determină s-o ia înapoi. Privi în jos pentru a-şi da seama cam cât de mult urcase şi în faţa ochilor domeniul de la Ardwennan îi apăru de-a dreptul strălucitor, scăldat fiind de razele de soare.

Cum priveliştea era foarte atrăgătoare, Claire o luă la goană pe drumul în pantă şi intră înăuntru pe uşa din faţă. Nici când urcă treptele nu încetini pasul şi fu cât pe ce să se ciocnească de Mike, dacă acesta n-ar fi mers în ritm cât de cât normal.

Claire făcu un pas înapoi când simţi că nişte braţe vânjoase o cuprinseră după umeri. Răsflă uşurată când recunoscu faţa zâmbitoare a lui Mike.

- Mike, tu erai? Slavă Cerului! Chiar mă întrebăm cine ar putea fi. Eram de-a dreptul speriată.

- Sperietura ta e o nimica toată faţă de ce am simţit eu constatând că trebuie să mă confrunt dintr-o dată cu un cap roşcovan care vine săgeată spre mine, spuse el cu umor.

- îmi pare rău, zise Claire, zâmbind la rândul ei. Nu mă aşteptam să mă întâlnesc cu cineva pe aici la ora asta. E atât de frumos afară, încât m-am gândit că n-a mai rămas nici ţipenie de om la conac.

- Aşa ar trebui să se întâmple dacă oamenii ăştia ar avea şi ei ceva minte, o aprobă Mike. De altfel, acesta este motivul pentru care mă aflu aici. M-am gândit că poate ai vrea să mergi cu mine în după-amiaza asta, să bem ceaiul împreună, să ronţăim ceva şi să mâncăm nişte cremă. Ce zici?

- Taci, te rog, pentru că simt cum îmi lasă gura apă. N-am luat încă prânzul şi sunt leşinată de foame, zise ea strâmbându-se foarte convingător.

- Atunci, ne-am înţeles. Iar după ce o să luăm masa, mergem şi ne plimbăm prin oraş ca nişte turişti obişnuiţi, nu?

- Grozav, aprobă Claire oftând.

Era bucuroasă că în acest fel nu se va mai gândi la nimic altceva. Habar n-avea dacă Jake şi Marianne îşi vor petrece ziua la conac, de un lucru era însă sigură : nu dorea să-i întâlnească. Dacă i-ar vedea, nu şi-ar mai putea lua gândul de la ei, iar asta i

se părea insuportabil.

- Prin urmare, vii? o întrebă Mike, la fel de zâmbitor.

- Da. Va trebui însă să aştepţi până mă schimb.

- Nu ştiu la ce te aştepţi, dar o să mergem la o cafenea pe o stradă dosnică, nu la Ritz, o tachină el.

- Chiar şi aşa, tot va trebui să-mi iau geanta şi să-mi aranjez puţin părul.

- Bine. Cred că am să pot aştepta, acceptă el cu veselie.

Claire intrase deja în cameră înainte ca Mike să termine de
vorbit. Se aşeză în faţa oglinzii pentru a-şi aranja părul.

- Aşadar, cam acesta este stilul de viaţă pe aici? zise Mike, aruncându-şi ochii înăuntru. Nu e rău deloc, adăugă el.

Claire râse, pregătindu-se să-şi dea cu puţin rimel pe gene.

- Serios vorbind, nu cred că e mult mai confortabil decât la hotelul din sat. Ce crezi?

Mike intră în cameră, închise uşa şi se îndreptă în direcţia patului pentru a-i verifica gradul de confort.

- E chiar mai rău decât la mine, comentă el. Să zicem, totuşi, că patul ăsta e în regulă.

- Văd că te simţi aici ca acasă, zise Claire, întorcându-se cu faţa spre el.

- Mda, murmură el. E plăcut.

Claire îi zâmbi. în clipa aceea, se auzi o bătaie în uşă.

- Deschide tu, zise Mike. Sunt ocupat.

- Au, ce doare! zise ea, scoţându-şi peria din păr.

Când deschise uşa, sângele îi îngheţă în vine. în faţa ei se afla
Jake Svenson, îmbrăcat cu nişte blugi albi şi un tricou albastru. Privirea acestuia deveni rece şi fixă când îşi aruncă ochii înăuntru.

- îmi pare rău că vă deranjez, domnişoară Grant, zise el. Văd că sunteţi ocupată momentan. Am venit să-mi iau geaca, dar nu mă deranjează dacă o s-o recuperez de la menajeră, mai târziu.

Claire îl privea uimită, negăsind nimic de zis. Toate gândurile pe care încercase să şi le reprime în cursul dimineţii reveneau cu putere şi o chinuiau. Era atrasă de Jake Svenson, şi-l dorea. Era foarte simplu şi foarte adevărat.

Numai că acum era prea târziu. Credea că ea şi cu Mike sunt iubiţi, că-l minţise în urmă cu o zi când negase aşa ceva.

- Eşti o actriţă strălucită, domnişoară Grant, auzi ea ca prin vis în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Ai fost atât de convingătoare încât aproape te-am crezut, continuă el cu un zâmbet strâmb pe faţă. îmi cer iertare că am ales un moment atât de nepotrivit pentru a te

vizita. Dacă aş fi ştiut că ai aşa mare nevoie de un bărbat, aş fi venit după haină acum vreo două ore.

Claire înţelese în cele din urmă semnificaţia vorbelor sale şi începu să tremure din cauza durerii şi a furiei resimţite datorită vorbelor jignitoare pe care acesta i le adresase. Si-ar fi dorit să dea timpul înapoi, dar nu era cu putinţă.

- îmi pare rău... îmi pare rău, şopti ea îndurerată. N-am plănuit nimic. E adevărat... Te rog, Jake, zise ea pe un ton intim.

- Să nu mai faci asta niciodată, spuse el pe un ton aspru şi clătinând din cap. Mulţumeşte Cerului că acest film e în mare parte făcut, pentru că altminteri te-aş fi concediat pe loc. încă ceva, adăugă el ca un avertisment, să nu te apropii de mine, pentru că nu ştiu de ce sunt în stare.

După ce îi mai aruncă încă o privire plină de înţeles, plecă. Claire închise uşa, stând ceva vreme lipită de ea, în încercarea de a nu izbucni în plâns.

Mike fusese atât de şocat încât rămăsese mut, dar după ce Jake Svenson plecă, se ridică din pat şi se îndreptă spre Claire. Aceasta ridică ochii spre el, zâmbindu-i. Nu dorea ca Mike să vadă durerea pe care Jake Svenson i-o provocase. Era îndrăgostită de el, dar îi va trece. Durerea era şi ea temporară. Peste o lună, toate aceste întâmplări vor fi date uitării.

Mike se comportă cu foarte mult tact. Fu suficient de înţelept încât să nu-i pună nicio întrebare cu privire la neaşteptatul vizitator. Reuşi chiar să-i abată gândurile de la acest eveniment toată ziua, aşa încât Claire nu avu timp să reflecteze la vizita lui Mike decât seara când se sui în pat. Mare parte din acea noapte se zvârcoli în pat, de parcă ar fi fost pradă unei febre. Luni dimineaţă era într-o stare jalnică. Nici măcar duşul pe care-l făcu nu-i schimbă starea. Se duse să ia micul dejun la fel de buimacă. Din fericire, la şase şi jumătate dimineaţa toată lumea avea ochii cârpiţi de somn. Saluturile se făceau din spatele ziarelor, iar conversaţia fu minimă. Nici Jake, nici Marianne nu erau acolo, fapt care o făcu pe Claire să răsufle uşurată. Bău o ceaşcă cu ceai şi mâncă o felie de pâine, simţindu-se deja mai bine.

Plecă repede din sala de mese, intenţionând să se îndrepte spre camera de machiaj. în schimb, se duse la o fereastră parţial deschisă şi privi cerul. Era senin, iar dintre frunzele copacilor se auzea cântul unei mierle. Claire asculta fermecată, iar când întorse capul îl văzu pe Dave Tillson lângă ea, zâmbindu-i la fel de călduros ca întotdeauna.

îi zâmbi şi ea, dar se încordă în clipa următoare când îl auzi spunându-i că are un mesaj pentru ea din partea lui Jake.

- Nu-mi spune că am fost deja concediată, zise ea pe un ton voit glumeţ, dar care nu-i prea ieşea.

Amintindu-şi comportamentul lui Jake din urmă cu o zi, ştia că acesta putea recurge la o asemenea măsură extremă.

- Nu, zise el făcându-i complice cu ochiul. Nici chiar aşa. De fapt, eu sunt mediatorul ideal. Te poţi întoarce la tine în cameră să te odihneşti, pentru că s-a schimbat programul de filmare pe ziua de azi. Nu avem nevoie de tine până la ora cinci după-amiază.

Claire îl privi tăcută şi speriată, încercând totuşi să se arate încântată de faptul că vor filma pe o vreme atât de frumoasă scenele în natură. întrucât ura zilele de luni, Claire urcă la ea în cameră, profund deprimată. Dintre toate scenele pe care le avea de filmat, cel mai mult se temea de aceea când trebuia să stea pe buza prăpastiei cu Bryce David. Cu atât mai mult cu cât nu vorbise nimănui în afară de Mike despre spaima ei de înălţimi.

Ar fi trebuit să-i spună lui Jake, constată ea, dar era deja prea târziu. Stricase totul, îşi spuse în sinea ei, zâmbind amar. Probabil ar fi fost ultima persoană faţă de care Jake Svenson să manifeste înţelegere în ziua aceea. Va trebui să-şi stăpânească teama de înălţimi. Regizorul o rănise în urmă cu o zi, aşa încât nu voia să-i ofere încă o ocazie pentru a răsuci cuţitul în rană.

în clipa când ridică ochii rugători spre Bryce David, Claire era de-a dreptul înspăimântată. Date fiind circumstanţele, nu-i era foarte greu să aibă o expresie rugătoare convingătoare. Teroare era un cuvânt prea blând pentru a-i descrie starea sufletească. Cele mai mari temeri ale ei se împliniseră. Petrecuse întreaga după-amiază încercând să se îmbărbăteze, însă stratagema nu îi reuşise. Aproape că putea să simtă hăul care se întindea dincolo de buza prăpastiei. Se agăţă cu disperare de mâneca lui Bryce, fapt care provocă furia lui Jake Svenson.

- O, Doamne! Ce înseamnă asta? Ne comportăm ca nişte profesionişti, sau ca nişte amatori? întrebă el furios.

Claire constată şi mai speriată că nu-l văzuse niciodată atât de furios. Părea foarte încordat. în orice clipă putea izbucni, iar Claire era conştientă că toate ocările vor cădea asupra ei.

- Ce naiba se întâmplă cu tine astăzi? o întrebă el, fulgerând-o cu privirea. E a zecea oară când încerc să filmez scena asta şi nu reuşesc.

Era evident că aştepta un răspuns, dar Claire tăcea, incapabilă să vorbească, de parcă i se pusese un nod în gât. Stătea aşa cu ochii holbaţi, camerele de filmat părându-i-se monstruoase şi tăcute.

Bryce fu cel care rupse tăcerea, zicând :

- Claire se tot agaţă de mine, se plânse el. A făcut asta cam toată ziua.

Claire nu-i reproşă lui Bryce că vorbise în acest fel, fiind conştientă că şi el fusese toată ziua criticat de Jake Svenson. Probabil că era la fel de obosit ca şi ea. în plus, îşi dăduse seama că vina era a ei.

- înţeleg prea bine, spuse Jake Svenson, aţintindu-şi din nou ochii asupra lui Claire. Ai o scuză rezonabilă pentru această stare de fapt, domnişoară Grant? Poate te doare capul? Poate n-ai dormit nopţile în ultima vreme şi eşti obosită. Mi se pare o explicaţie plauzibilă, conchise el cu asprime. Poate ar trebui să te concentrezi mai mult asupra muncii şi să laşi deoparte pentru o vreme petrecerile dubioase de noapte.

Claire nu se putea uita la el, pentru că nu voia să-i arate cât de mult o răneşte cu vorbele lui. îşi aţinti privirea într-o parte, văzând cum ceilalţi membri ai echipei se uită uimiţi. Ca şi ea, erau şocaţi de comportamentul acestuia.

Regizorul n-o slăbea din ochi, aşteptând să vorbească. Claire îşi adună puterile şi îngăimă câteva cuvinte de scuză.

- îmi pare rău, zise ea. E adevărat că eu sunt de vină. Dar sincer vorbind, mă străduiesc.

- Străduinţele tale nu sunt suficiente astăzi. Trebuie să recunosc că mi-e greu să înţeleg. Aceasta e

o scenă de dragoste. Am crezut că scenele de acest fel constituie punctul tău forte.

Claire ar fi preferat s-o privească dispreţuitor decât să-i zâmbească în acest fel.

- Te rog, nu! se rugă ea cu voce tremurândă.

Picioarele începură să-i tremure şi mai mult, iar ochii i se umplură de lacrimi. Văzu şi el asta, dar vulnerabilitatea ei nu-l îmbună, ci dimpotrivă, îl făcu să fie şi mai furios.

- Nu-mi vine să cred, plângi! Ca să vezi! exclamă el, înălţând ochii spre cer. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! Ar trebuie să te comporţi ca o actriţă profesionistă, nu ca un copil de doi ani.

Claire ştia că nu va mai rezista mult. Oare de ce se comporta astfel cu ea? De parcă ar fi vrut s-o distrugă, nu alta.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraz şi încercă imediat să şi le şteargă cu mâna.

- îmi pare rău, şopti ea.

- îţi pare rău? O, Doamne! Crede-mă că tuturor ne pare rău, zise el trecându-şi mâna prin păr.

Tăcerea era deplină, pentru că nimeni nu îndrăznea să rostească vreun cuvânt.

- Ascultă-mă bine! îţi mai dau o ultimă şansă. Trebuie ca totul să iasă bine, altfel... Ai grijă să iasă bine. Atâta tot! adăugă el posomorât.

Pe faţa lui Claire şiroiau lacrimile, însă singurul lucru pe care şi-l dorea era ca pământul s-o înghită în clipa aceea.

- Adu-le imediat pe fetele de la machiaj, îi comandă Jake Svenson regizorului secund. Si pentru numele lui Dumnezeu, să vină cineva cu o batistă la domnişoara Grant. Am senzaţia că vrea să umple oceanul cu lacrimile ei.

Bryce David o prinse de braţ şi o întrebă:

- Te simţi bine? îmi pare rău că te-am pus în situaţia asta. Nu mă aşteptam ca regizorul să reacţioneze în acest fel.

- Stai liniştit, nu-i vina ta, Bryce, îl linişti ea, pe deplin conştientă de faptul că, orice ar fi spus acesta, Jake Svenson tot şi-ar fi îndreptat furia asupra ei.

Bryce o trase cu faţa spre el pentru a o îmbărbăta.

- Vina este în întregime a mea, îi spuse ea, explicându-i că se teme de înălţimi.

- Prostuţo! o apostrofă el când termină. De ce nu i-ai spus lui Svenson? Ar fi înţeles.

Claire clătină din cap, în semn că se îndoieşte de asta.

- Nu cred că ar fi fost înţelegător în seara asta, indiferent ce i-aş fi spus.

Ea înţelegea foarte bine că Jake era furios pentru că în urmă cu o zi îl găsise pe Mike la ea în cameră, iar

comportându-se urât cu ea voia s-o facă să sufere.

Bryce se uita spre regizor şi văzu că acesta stă de vorbă cu Dave Tillson.

- Nu ştiu ce naiba i s-a întâmplat astăzi de e atât de întors, comentă el.

Sosirea fetelor de la machiaj puse capăt reflecţiilor acestuia.

Claire reuşi cât de cât să se liniştească deşi în sinea ei se simţea foarte vulnerabilă. Jake făcea totul pentru a o distruge. Ba mai mult, o făcea în public. Ar fi vrut să-l urască, dar nu reuşea decât să se urască pe ea însăşi. Furia lui nu-i schimbase în niciun fel simţămintele pe care le avea pentru el. Era în continuare atrasă de el. Oricât de rău s-ar fi comportat, ştia că ar fi fost de-ajuns un simplu zâmbet să i se înmoaie picioarele, să ierte şi să uite.

Curând, filmările fură reluate. Bryce îşi făcea griji pentru ea.

- încearcă să nu te mai gândeşti unde te afli, îi şopti el la ureche. Am să mă apropii eu mai mult de margine, iar tu trebuie să stai agăţată de mine. Nu-ţi face griji!

- Mulţumesc, Bryce, zise ea zâmbindu-i graţios. O să mă străduiesc.

- Să sperăm că aţi terminat de vorbit şi că putem începe, se auzi vocea lui Jake Svenson.

După câte se părea, pauza îi priise deoarece se

potolise şi sesiză imediat noua poziţie a lui Bryce.

- Ti-ai schimbat poziţia, Bryce. Câţiva metri mai la stânga, îi comandă el, gesticulând nerăbdător.

De nevoie, Bryce îşi schimbă poziţia.

- Dar ce, nu stăteam bine acolo? întrebă el, aruncându-i o privire lui Al Denton, directorul de imagine.

Dar cum Jake n-avea niciun chef în seara aceea să accepte o opinie diferită de a sa, îi răspunse tăios :

- La naiba, nu stăteaţi deloc bine acolo. Iar atunci când ai o întrebare de pus, mie trebuie să te adresezi, nu cameramanului.
Eu sunt regizorul acestui film. Deşi, Dumnezeu mi-e martor, în clipa asta aş ceda bucuros postul meu oricărui idiot care ar vrea să-l ia.

Bryce stătea încăpăţânat în acelaşi loc, deşi era evident că Jake Svenson devenea cu fiecare clipă tot mai furios.

- Nu cred că doi-trei metri sunt atât de importanţi, insistă Bryce.

- Dacă eu consider că sunt importanţi, apoi chiar sunt, zise el mânios.

- Ca să fiu sincer, mie teamă de înălţimi, îi explică Bryce, privindu-l drept în ochi. M-aşi simţi mult mai bine dacă aş sta în acest loc.

Jake scrâşni din dinţi şi scoase o înjurătură.

Izbucnirea acestuia o făcu pe Claire să se retragă speriată cu un pas şi să recunoască:

- Nu Bryce e îngrozit de înălţimi, ci eu, admise ea şovăielnic.

- Vrei să spui că am filmat scena asta de atâtea ori degeaba numai pentru că nu m-ai pus la curent cu acest amănunt? Lucrurile ar fi putut fi rezolvate de la bun început.

Instinctiv, Claire se adăposti în braţele lui Bryce David.

- îndepărtaţi-vă cu un metru şi jumătate de margine, le comandă Jake imediat. Si aveţi grijă ca de data asta să iasă bine, pentru că altminteri am să schimb scenariul şi am să vă arunc pe amândoi în prăpastie.

Schimbarea locului avu consecinte imediate asupra prestaţiei lui Claire, dar produse efectul opus asupra lui Bryce. Cearta cu
Jake Svenson îl afectase mai mult decât voia să recunoască.

- Tăiaţi! strigă regizorul, exasperat. E de-ajuns, zise el oftând şi uitându-se la Bryce. Pentru numele lui Dumnezeu, se presupune că eşti de-a dreptul nebun după această femeie. Doar o să sfidezi întregul sat cruţându-i viaţa. Sărut-o ca şi cum ai crede toate astea. Oricâte reproşuri i-aş putea face domnişoarei Grant, adăugă el privind-o scurt, cred că e genul de femeie pe

care orice bărbat îşi doreşte s-o sărute.

Claire îl privi uimită. Oare ce voia să spună? în privirea lui văzuse pasiune şi dorinţă. Cum de o putea privi aşa, iar în clipa următoare exact invers? Singurul lucru pe care-l putea spune, era că se înverşuna s-o supere. Iar planul îi ieşise de minune. Să-l ia naiba! Supărare era puţin spus.

Refuză să se uite la el în timp ce-i dădea instrucţiuni lui Bryce.

De data asta, scena ieşi mai bine. Claire se strădui foarte mult să pară cât mai convingătoare, ferm hotărâtă să nu-i mai ofere lui Jake niciun motiv de a se plânge.

- E în regulă, admise Jake. A fost mai bine, mult mai bine. Dar îţi lipseşte pasiunea, îi spuse el lui Bryce. Gândeşte-te că omul are probleme. Trebuie să simţi personajul, să-i intri în piele.

Claire îşi spuse în sinea ei că şi ea era epuizată, atât emoţional, cât şi fizic.

- Vrei să spui că trebuie să reluăm scena? întrebă ea, disperată.

- Chiar asta vreau să spun, zise el încruntându-se. Ai vreo obiecţie? Dacă nu te-ai fi comportat atât de prosteşte, am fi terminat de mult. Ce mai contează încă o dublă? o întrebă el batjocoritor.

- Credeam că a ieşit totul bine, insistă ea, luîndu-şi

inima în dinţi şi privindu-l drept în ochi.

- Crezi că ai calificarea necesară pentru a emite o asemenea judecată? o întrebă el printre dinţi.

- Mă gândeam că...

Se întrerupse brusc, muşcându-şi buzele. îşi dădea seama că orice explicaţie era inutilă.

- Nu te obosi să gândeşti, domnişoară Grant, spuse el pe un ton la fel de tăios. Nu eşti plătită pentru aşa ceva. Dacă aş avea nevoie de o astfel de persoană, aş angaja-o pentru mintea ei. Dă-mi voie să-ţi amintesc că ai fost angajată ca actriţă. Nu-ţi cer nimic altceva decât să-ţi înveţi replicile şi să-mi urmezi întocmai indicaţiile. E clar?

Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, furia lui sporea, iar Claire îşi muşcă buzele, încuviinţând tăcută. Nu mai avea puterea de a se apăra. Nu credea că ar exista ceva care să pună capăt acestei furii iraţionale. Dar chiar în clipa aceea, Bryce îi sări în ajutor.

- Si eu cred că scena ne-a ieşit bine, întări el, ridicând uşor din umeri şi privindu-l îngrijorat pe Jake. La naiba! adăugă el pe un ton potolit. Nu cred că pot fi mai bun de atât.

- Dacă înţeleg bine, zise scrâşnind printre dinţi Jake, crezi că ai interpretat bine. Află că nu-i aşa. Jocul tău a fost lamentabil. Mă văd nevoit să-ţi arăt ce vreau de la tine.

Spunând acestea, se duse săgeată la Claire şi o prinse bine de umeri. Acesteia nu-i venea să creadă. Stia exact ce voia să facă, dar era incapabilă să schiţeze un gest de împotrivire.

Jake se uita mai mult la Bryce decât la ea.

- Ia priveşte! îi porunci el. Trebuie să redai confuzia şi violenţa emoţiilor acestui bărbat. O doreşti! O urăşti! conchise el aruncându-i o privire scânteietoare lui Claire.

Mâinile îi coborâră de pe umerii goi în jurul taliei. Când buzele acestuia le atinseră pe ale ei, Claire îşi dădu seama că exact asta aşteptase de la bun început de la el.

închise ochii şi se lăsă în voia pasiunii. Uitase unde se află. Uitase totul în afară de faptul că acolo şi nu în altă parte îşi dorea să fie. îşi dădu seama că şi el împărtăşeşte aceeaşi dorinţă. Nu era un actor atât de bun încât să fie în stare să simuleze o asemenea stare. Claire îi răspundea cu aceeaşi dorinţă, nepăsându-i cine se uită la ei în clipa aceea.

Reîntoarcerea cu picioarele pe pământ fu la fel de bruscă şi de înspăimântătoare.

-Aşa vreau să-mi joci scena, spuse Jake dintr-o dată.

Claire era atât de năucită, încât se clătină pe picioare. Bryce se îndreptă spre ea şi o prinse de mână pentru a o sprijini.

- Ti-e bine? o întrebă el şoptit la ureche. Pari cam buimăcită.

O, Doamne! Năucită era un cuvânt prea sărac pentru a descrie
starea prin care trecea. Parcă fusese lovită de trăsnet. Mai fusese sărutată şi altă dată, dar nu aşa.

- Da, totul e bine, zise ea. Sunt numai puţin obosită.

- Dacă sunteţi gata, vreau să începem filmarea, zise Jake.

Claire îşi dădu seama că era în continuare furios, iar clipele acelea petrecute în braţele lui nu schimbaseră cu nimic datele problemei. O speriase foarte tare felul în care reacţionase la sărutul lui Jake. Pentru el, nu fusese decât un moment trecător. îi venea să plângă, dar se stăpâni.

Când Jake puse capăt filmării, era în continuare într-o stare confuză. Chiar şi când se îndrepta spre conac la braţul lui Bryce, în mintea ei totul era învălmăşit. Ce-o să facă? Cum va mai putea da ochii cu regizorul după tot ce se întâmplase în seara aceea? Va reuşi vreodată să-l înţeleagă? Se îndoia tot mai mult de asta. Jake nu era bărbatul potrivit pentru ea. Nu va fi niciodată. Cel mai înţelept ar fi să şi-l scoată din minte cât mai repede cu putinţă în loc să-şi plângă de milă.

Capitolul 1

Claire îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a vedea mai bine ce se petrece la conac. Mai mulţi figuranţi erau adunaţi în jurul echipamentului de sunet care căzuse. Al Denton pusese din nou totul în funcţiune, însă mulţimea nu era încă pregătită pentru reluarea filmărilor.

Claire oftă. Ultimele săptămâni fuseseră de-a dreptul cumplite. Nu prea putuse să doarmă, iar neodihna se vedea pe chipul ei. La fel, şi îngrijorarea. Viaţa ei era de-a dreptul dezastruoasă, recunoscu în sinea ei în timp ce se aşeza pe un scaun din lemn.

Peste câteva ore, va trebui să joace câteva scene cu Marianne, iar asta complica şi mai mult lucrurile. în public, Marianne era o prezenţă cât se poate de plăcută, dar Claire nu putea fi păcălită cu una cu două. De fiecare dată când o vedea, Marianne o fulgera cu privirea.

Dacă nu s-ar fi aflat într-o stare atât de deplorabilă, probabil ar fi râs de ironia situaţiei. Era clar că Marianne n-avea niciun motiv să fie geloasă, Jake îi arătase cu prisosinţă că n-o place. în cele câteva rânduri când s-a uitat la ea, privirea lui era atât de rece, de distantă, încât ai fi zis că nici n-o vede. De la episodul din acea seară nu-şi mai pierduse cumpătul, deşi uneori Claire se surprindea gândind că ar fi vrut s-o mai facă. îi era prea teamă să-şi analizeze în profunzime sentimentele pe

care le nutrea faţă de acesta, dar indiferenţa nu se număra printre ele.

în clipa aceea, se stârni o oarecare animaţie la uşa de intrare în conac. Jake tocmai ieşea, iar ea era incapabilă să nu-şi îndrepte ochii în direcţia aceea, chiar dacă nu-l putea distinge cu claritate. Se comporta prosteşte, o ştia, dar bărbatul acesta avea efectul unui drog asupra ei, otrăvind-o încet, dar sigur.

Se făcuse zece şi jumătate când echipamentul fu în întregime reparat. Claire se temea că întârzierea îi diminuase puterea de concentrare, dar spre marea ei bucurie lucrurile nu se petrecură astfel.

Jake îi urmărise prestaţia, dar imediat după aceea îi întorsese spatele.

Claire îşi muşcă buzele. Deşi în ultimele săptămâni nu se aşteptase la altceva, totuşi comportamentul lui o afecta. Dave veni la ea şi o felicită, iar când acesta se îndepărtă pentru a da indicaţii mulţimii de figuranţi, ochii lui Claire alunecară imediat spre Jake. Acesta era concentrat asupra lecturii scenariului.

Părea foarte obosit, constată Claire în sinea ei, fiecare trăsătură a chipului său exprimând încordare. Iar faptul că nu se bărbierise dimineaţă îl făcea şi mai atrăgător. Concentrată să-l privească, nu-şi dădu seama că acesta îşi ridicase ochii, aţintindu-i asupra ei.

Ochii lui plini de pasiune îi amintiră seara petrecută

pe stâncă şi momentul când o luase în braţe şi o sărutase.

- Iartă-mă, Clair ! auzi lângă ea vocea cameramanului de la lumini.

Se ridică imediat în picioare. Vraja se rupsese.

Când se întoarse din nou cu faţa spre Jake, acesta se ridicase şi vorbea cu cei din echipa de filmare.

Oare cum putuse să-i întoarcă spatele cu atâta nonşalanţă, după ce mai devreme o privise aşa cum o privise? Claire era şocată de reacţia lui. Nu putea crede că scena petrecută mai devreme îl lăsase indiferent. Deşi îi era foarte greu să înţeleagă ce gândeşte Jake despre ea, totuşi privirea de mai devreme trebuie să fi însemnat ceva. Se legă de această speranţă ca de un colac de salvare, nemaiîncercând să se comporte de parcă nu i-ar fi păsat.

înainte de filmarea următoarei scene mai rămăsese de mutat o parte din echipament, iar Claire hoinări pe hol desculţă. Contactul cu marmura rece îi făcea bine, cu atât mai mult cu cât gândurile îi zburau mereu şi mereu spre Jake.

începu să contemple pereţii pictaţi cu peisaje, cu scene de viaţă câmpenească din fiecare anotimp al anului. Toate erau executate cu foarte mult talent, aşa încât Claire fu absorbită de frumuseţea lor. în clipa când Marianne veni lângă ea, nici măcar nu-i simţi prezenţa.

într-o altă situaţie, ar fi fost nervoasă. Nu şi acum. Totuşi, nu-i plăcu deloc felul în care Marianne îi zâmbea. îşi adună toate puterile pentru a se întoarce cu faţa spre ea şi a-i zâmbi la fel de fals.

- Claire, draga mea, mă bucur că eşti singură, începu ea. Voiam să discut ceva cu tine.

Marianne era şi mai splendidă îmbrăcată în costumul de epocă şi purtând coafura aceea elaborată, dar sclipirea răutăcioasă din priviri o puse imediat în alertă pe Claire. Cu toate acestea, îşi păstră calmul. O ajuta şi faptul că nu erau singure. La început, zgomotul de paşi grăbiţi şi de voci ridicate o deranjaseră, dar acum le considera binevenite. Poate că exagera, însă avea impresia că zâmbetul maliţios al Mariannei aproape că echivala cu o ameninţare fizică.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea, zâmbindu-i politicos. S-a schimbat ceva în program? îşi continuă şirul întrebărilor, deşi ştia prea bine că nu intervenise nimic, dar ignoranţa i se părea cea mai bună apărare.

- Din câte ştiu eu, nu, răspunse Marianne pe un ton potolit. Altceva voiam să discut cu tine. E ceva ce ne priveşte pe amândouă. E necesar să continuu? întrebă ea, ridicând din sprâncene. Nu, sunt sigură că nu, adăugă ea după o pauză. înţelegi la ce mă refer.

- îmi pare rău, dar nu înţeleg, zise ea clătinând din cap.

Claire era pe deplin conştientă de faptul că subiectul discuţiei
era nimeni altul decât Jake Svenson.

Marianne nu se lăsă păcălită de răspunsul lui Claire.

- Claire, cred că n-are niciun rost să ne ascundem după degete. Nu mai suntem nişte copii. Crede-mă, am văzut multe la viaţa mea. îl cunosc pe Jake de ani buni. Nu eşti prima tânără care se lasă subjugată de farmecul său de netăgăduit. Ca să fiu sinceră, mi-e puţin milă de tine. înţeleg de ce te porţi aşa, dar nu va ţine. Tot ce vei reuşi să faci, va fi să oferi celorlalţi motiv de bârfă şi să-i înrăutăţeşti situaţia lui Jake. I-am promis că-ţi voi vorbi despre asta. Amândoi am căzut de acord asupra faptului că vei înţelege.

Claire se albise la faţă, încercând să înţeleagă pe deplin adevărata semnificaţie a vorbelor acesteia. Dincolo de felul cum se comportase faţă de ea în unele situaţii, ceva îi spunea că e de neconceput ca Jake să fi discutat aşa ceva cu Marianne. Era cu neputinţă aşa ceva. Ideea aparţinea Mariannei.

Dar oare aşa stăteau lucrurile? La urma urmei, ce ştia ea despre Jake Svenson? Mai nimic.

Claire scutură din cap, neştiind ce să creadă. Stătea ca pe ghimpi, dar nu voia ca starea ei sufletească să fie cunoscută de altcineva.

- Nu înţeleg de ce-mi spui toate astea tocmai mie,

zise ea înălţând capul.

- Ba cred că înţelegi foarte bine, veni replica promptă a Mariannei, care o privi mânioasă.

- Dimpotrivă, habar n-am la ce te referi. Dacă vrei să insinuezi că mă simt atrasă de regizor, te înşeli amarnic. Dacă ai auzit că m-a sărutat cu pasiune la una din filmări, e adevărat. Dar n-ai de ce să-ţi faci griji, continuă ea pe un ton amabil. Te asigur că nu mi s-a urcat la cap.

Cuvintele o loviră din plin pe Marianne care, în pofida machiajului, se înroşi. Claire nu-şi putu reprima un zâmbet de satisfacţie. Poate era o prostie, dar măcar aşa reuşise s-o facă pe Marianne să-şi dea arama pe faţă.

- Să nu cumva să crezi că aerul ăsta nepăsător m-a păcălit. Nu ştiu ce crezi că vei obţine, dar te comporţi prosteşte. Crede-mă, pot să-ţi fac viaţa foarte amară.

- Nu încape nicio îndoială că poţi încerca. Dar, în afară de cazul când ai un alt motiv, nu prea pricep de ce ai face-o, conchise Claire, privind-o la fel de furioasă. Acum, te rog să mă scuzi, dar vreau să iau puţin aer înainte de filmarea următoarei scene. Atmosfera e cam încărcată aici.

înainte ca Marianne să găsească o replică potrivită pe care s-o rostească, Claire ieşi din încăpere. Privind expresia din ochii celeilalte femei, îşi dădu seama că,

dacă aceasta voia, îi putea oricând face rău. Era cât se poate de evident lucrul acesta. Răul era oricum făcut şi nu încerca nici cel mai mic regret. Marianne merita să primească răspunsuri pe măsura insinuărilor sale răutăcioase.

Cum era o dimineaţă frumoasă, Claire se plimbă prin curtea conacului, mirosind florile plantate acolo. Conacul Ardwennan era frumos, reflectă ea visătoare. în alte circumstanţe, i-ar fi plăcut să trăiască într-un asemenea spaţiu, dar în cele din urmă i s-ar fi făcut dor de Londra. De-abia aştepta s-o vadă din nou pe Lynn cea prietenoasă, ba chiar să suporte zgomotul infernal al oraşului. Dar mai ales, avea absolută nevoie să părăsească domeniul Ardwennan pentru a se distanţa de problemele pe care le avea. în ultimele săptămâni, căpătaseră proporţii uriaşe. Totul ar fi fost mai uşor dacă ar fi putut pleca seara la Londra pentru a sta la taclale şi a râde cu Lynn. îşi pierduse cu desăvârşire simţul umorului în ultimele săptămâni.

Hoinărea prin grădină în clipa când Dave veni la ea şi-i spuse că sunt gata pentru filmarea următoarei scene. Avea trac s-o înfrunte din nou pe Marianne şi încă atât de repede, dar în sinea ei era mândră de propria performanţă. Marianne însăşi fu cea care ceru pauză, prăbuşindu-se pe unul din scaunele cu jilţ care existau la conac de generaţii. Claire se uită la ea. Fără a

înălţa capul, ştia că Jake se îndreaptă spre ele. Se simţea stânjenită, simţind cum acuzaţiile Mariannei plutesc în aer. îi era teamă că Jake se va opri în faţa ei, dar acesta se duse drept la Marianne.

- Ce n-a mers? întrebă el pe un ton pe care o ureche fină l-ar fi catalogat imediat drept îngrijorat.

Părea epuizat. Deşi nu dorea să aibă sentimente de înţelegere faţă de el, totuşi nu reuşea să se stăpânească. îi aruncă o privire scurtă. Faţa îi era brăzdată de cute adânci.

- Dragul meu, sunt epuizată, începu să se plângă Marianne, ducându-şi degetele la tâmple. Mai întâi, a fost întârzierea de azi-dimineaţă. Iar acum, faptul că trebuie să filmez scena aceasta anume.

- îmi pare rău de întârziere, zise el oftând şi încruntându-se. Aş fi evitat-o dacă ar fi fost cu putinţă. Dar în privinţa acestei scene, nu văd care e problema.

- Dragule, nu vreau să-ţi mai cauzez şi eu alte probleme, zise Marianne, mângâindu-i sprâncenele.

Claire întoarse privirea, nedorind să vadă că o altă femeie face gestul pe care şi l-ar fi dorit ea însăşi să-l facă. Gelozia îşi arăta colţii. Marianne se comporta în mod deliberat astfel.

Claire îşi fixă picioarele cu privirea. Refuza să facă jocul Mariannei. Dar ceea ce auzi i se păru de necrezut.

- Mi-e greu să lucrez cu Claire, zise Marianne cu un

oarecare regret în voce. îmi displace că trebuie să spun asta. Stiu că are puţină experienţă şi că trebuie să fim îngăduitori.

Claire rămăsese cu gura căscată. Ar fi trebuit să spună ceva în apărarea ei, dar nu fu în stare să articuleze niciun cuvânt. Replica lui Jake o surprinse şi mai mult.

- Nu fac niciodată concesii când alcătuiesc castingul, chiar dacă se întâmplă ca unii actori să aibă mai puţină experienţă. Credeam că ştii asta, Marianne, zise el privind-o amuzat pe Claire. Hai să mai încercăm o dată. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji cu privire la felul în care interpretează Claire. Fii sigură că am să intervin, dacă va fi cazul.

Claire era uimită că acesta îi luase apărarea Dar nu numai ea era şocată de replica lui, ci şi Marianne, care se înfurie. Jake nu păru să-i observe starea, ducându-se să-şi reia locul în spatele camerei de filmat.

- S-o luăm de la capăt, le spuse el cameramanilor.

Toată furia Mariannei se revărsă asupra lui Claire.

- Să nu crezi că ai scăpat atât de uşor, îi spuse ea printre dinţi. încă n-ai văzut nimic, o ameninţă ea.

Claire refuza s-o asculte. Plătea, pentru că nu-i venea să creadă că regizorul nu se lăsase păcălit de lamentările Mariannei. La urma urmei, ce putea face?

Dar după o oră şi jumătate, se aflau în acelaşi punct.

Claire era conştientă că în mare parte îşi ratase replicile. Marianne o sabotase în tot acest timp. Intimidările ei fură eficiente: Claire începu să comită greşeală după greşeală.

O văzu pe Marianne discutând cu Jake, plângându-i-se probabil cu privire la interpretarea ei. O sabotase cu atâta dibăcie, încât nu-şi dăduse seama decât foarte târziu că fusese dusă de nas.

Marianne câştigase această luptă, admise cu amărăciune Claire, dar nu şi războiul.

- Jake vrea să-ţi vorbească, îi spuse încet Dave Tillson. E în birou.

- O, nu, oftă ea strâmbându-se. Mulţumesc că mi-ai spus. Ne vedem mai târziu. Presupunând că am să mai fiu întreagă după această întrevedere.

- Nu-ţi face griji, îi şopti David. Jake nu e orb. A văzut şi el ce-a făcut Marianne.

-Atunci, de ce n-a oprit filmarea? întrebă ea pe un ton trist şi resemnat. Ar fi trebuit să-şi dea seama prin ce trec.

- Nu trebuie să uiţi că Marianne este vedeta. Sau, dacă e s-o spun pe şleau, nu se poate fără ea. Jake trebuie să dea dovadă de tact. Lasă-l să procedeze aşa cum crede de cuviinţă.

-în schimb, se poate fără mine, i-o întoarse Claire, incapabilă să-şi ascundă amărăciunea.

- Nu fi prostuţă! Nu ţi-am spus că Jake şi-a dat seama ce se petrece? Du-te în birou şi nu te mai îngrijora atât. în clipa asta, se pare că te comporţi de parcă ai vrea să faci jocul Mariannei. Du-te şi ascultă ce are de spus Jake înainte de a mai trage vreo concluzie.

Claire putea simţi cum Dave o însoţeşte cu privirea, încurajând-o tacit. Bine că măcar Jake a observat ce se petrece, fapt oarecum liniştitor.

Când se trezi în faţa uşii acestuia, era de-a dreptul îngrozită. Nici nu apucă bine să bată în uşă, că fu invitată înăuntru.

Privirea i se opri asupra biroului, dar în loc să-l vadă pe Jake, pe scaunul din piele se afla Marianne. Aceasta îi zâmbea maliţios, ştiind că o speriase.

Claire trase adânc aer în piept, ferm hotărâtă să nu se dea bătută fără să lupte.

îl căută cu privirea pe Jake şi văzu că acesta stătea cu coatele rezemate de şemineu.

- Aşază-te, te rog, o invită el.

- Nu, mulţumesc, zise ea clătinând din cap.

Dacă s-ar fi aşezat, s-ar fi simţit dezavantajată. Jake nu făcu niciun comentariu cu privire la refuzul ei.

- înainte de a spune ce am de spus, are vreuna dintre voi o explicaţie pentru slaba prestaţie din această dimineaţă?

Claire îşi încleştă buzele. Ea avea o explicaţie, dar

putea s-o spună? Si dacă o spunea, cine o va crede?

- Dragul meu, e cât se poate de evident, rupse tăcerea Marianne. E primul rol al lui Claire într-un film. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu cred că e potrivită pentru rol.

Claire îşi înălţă capul. Era conştientă că orice va spune pentru a se apăra va suna ca o jalnică scuză. Dar mândria n-o lăsa să accepte o asemenea acuzaţie fără a riposta.

- E din vina ta! zise ea furioasă. Ai provocat în mod deliberat probleme la primele şedinţe, pentru că ştiai prea bine că asta mă va destabiliza.

Jake tăcea în continuare, mutându-şi privirea de la una la alta, aidoma unui spectator la un meci de tenis.

- Draga mea, de ce-aş face una ca asta? întrebă Marianne cu o uimire studiată. Eram epuizată înainte de începerea filmărilor. Eram la fel de nerăbdătoare ca şi Jake să terminăm filmarea acestei scene.

Claire asimilă vorbele acesteia în tăcere. Replica era una de bun-simţ, aşa încât n-avea niciun rost să spere că Jake va înţelege.

- Ba te-ai prefăcut de la bun început. Erai furioasă pe mine şi ai considerat că acesta e cel mai potrivit mod de a mă face să sufăr. Stiu că vei nega totul şi că Jake nu mă va crede. Nici mie nu-mi vine să cred. Eşti o vedetă! Credeam că asemenea meschinării nu sunt demne de o

stea, zise Claire,
nemaipăsându-i ce vor crede ceilalţi.

Dar Mariannei îi păsă. Se ridică imediat în picioare şi i se adresă lui Jake:

- De ce-i permiţi să-mi vorbească pe acest ton? Cu interpretarea ei, a stricat filmarea din această dimineaţă. Este clar că nu e potrivită pentru acest rol, iar acum încearcă să dea vina pe mine, îi strigă ea lui Jake. Cât despre tine, Claire Grant, am încercat să fiu indulgentă toată dimineaţa, dar toate au o limită. N-am de gând să mai lucrez cu tine, nici astăzi şi în nicio altă zi.

- Nimic din ceea ce spui nu-i adevărat. O ştii foarte bine, i-o întoarse Claire.

- Dacă aţi terminat, sper că mă veţi asculta şi pe mine, zise Jake cu răceală în glas. Eu sunt regizorul acestui film. Marianne, mi-ai spus de nenumărate ori că nu sunt suficient de exigent când îmi aleg actorii. Poate că ai dreptate. Am fost, dar nu mai e cazul acum. Indulgenţa mea s-a oprit înainte de acest film.

Claire aştepta cu sufletul la gură să vadă ce va urma. Dacă o va da afară din film, asta va însemna nu numai o carieră ruinată, dar şi faptul că nu-l va mai vedea. Perspectiva aceasta i se părea de nesuportat.

- Refuz să le văd pe cele două actriţe principale ale acestui film certându-se ca nişte şcolăriţe, reluă el.

Pentru numele lui Dumnezeu, se presupune că sunteţi actriţe profesioniste. Comportaţi-vă ca atare.

Claire era uimită, nevenindu-şi să-şi creadă urechilor ce auzea: împărţea vina între ele două. Si Mariannei i se păru de
necrezut.

- Dragul meu Jake, nu cred că vorbeşti serios. Ai auzit cum mi-a vorbit Claire. Doar n-o aperi, nu?

- Nu apăr pe nimeni, zise acesta masându-şi ceafa încordată. încerc numai să fac un film. Dimineaţa aceasta a fost pierdută în zadar. Vreau să reluăm filmările cât mai repede cu putinţă.

- Vrei să spui că o mai ţii pe Claire Grant în distribuţie? întrebă Marianne, supărată.

- Da, rămâne, tranşă el scurt problema.

- Glumeşti, izbucni furioasă Marianne, ridicându-se în picioare. Dragul meu Jake, nu-mi face una ca asta, îl imploră ea. Nu-ţi pasă că m-a insultat? Nu-ţi pasă că a stricat filmările din această dimineaţă ?

- Nu te mai consuma atât, o sfătui el cu blândeţe, prinzându-i mâinile între ale sale.

- Cum aş putea? îl întrebă ea tulburată. A ţipat la mine şi m-a insultat şi... eram obosită înainte de începerea filmărilor.

Claire se simţea de parcă s-ar fi numărat printre spectatorii unei piese care era reprezentată pentru

prima dată. Marianne era toată numai patos: buzele îi tremurau, vocea îi era nesigură, gâtuită de emoţie, ochii plini de lacrimi. Jake fu prins în jocul ei şi încercă s-o liniştească.

Claire refuza să-i mai privească. îşi plimbă ochii prin încăpere, uitându-se la cărţile din bibliotecă.

Până la urmă, Marianne reuşi să-l convingă că filmările din acea dimineaţă o epuizaseră. Ridicând capul, Claire îi văzu că se
îndreaptă spre uşă. în trecere, Jake îi spuse:

- Marianne o să se odihnească la ea în dormitor o oră. Aşază-te pe un scaun şi aşteaptă-mă. Vreau să discutăm puţin pe marginea scenariului înainte de a reîncepe filmările.

Claire se prăbuşi într-un fotoliu şi închise ochii, convinsă că Jake nu se va întoarce prea repede. Acum când Marianne îl prinsese în mrejele ei, nu va scăpa atât de uşor. Si poate nici nu-şi dorea să scape. Nu putea să-şi dea seama cu exactitate care e natura relaţiei lui cu Marianne Lejeune. Erau sau nu amanţi? Claire scoase un oftat adânc. Ce mai conta? Fie că era liber, fie că nu, Jake nu era interesat de ea.

începu chiar să creadă că principala ei problemă era imaginaţia foarte bogată. Un scurt schimb de priviri şi vedea mai mult decât era cazul.

Se ridică în picioare, plimbându-se printre rafturile

de cărţi. N-avea niciun rost să încerce să se relaxeze, pentru că mintea ei era prea surescitată.

Când Jake se întoarse, citea “A douăsprezecea noapte”, fiind în întregime captată de frumoasa proză a lui Shakespeare.

- îmi pare rău că te-am reţinut, începu el brusc, prăbuşindu-se în scaunul pe care mai devreme îl ocupase Marianne.

Nu părea să-i pară rău, iar Claire se grăbi să pună înapoi în raft cartea pe care o luase.

- îmi pare rău, se scuză ea. Te deranjează că am aruncat o privire prin cărţile din bibliotecă?

- Nu sunt proprietatea mea, lichidă el problema, ridicând uşor din umeri. Dar sunt sigur că proprietarul n-ar avea nimic de obiectat.

- Cele două cărţi pe care mi le-ai împrumutat acum câteva săptămâni sunt tot la mine, încercă ea să dialogheze. Va trebui să le aduc.

- Le-ai citit? o întrebă el plictisit.

Claire nu vedea rostul pentru care o reţinuse acolo, de vreme ce nu-i acorda niciun pic de atenţie.

Concentrată asupra propriilor gânduri, nu-l văzu cum ridică mirat din sprâncene.

- Faptul că taci îmi spune că nu le-ai citit. N-ai de ce să te simţi jenată, zise el văzând că roşeşte. Nu era obligatoriu. Ca să fiu sincer, nici nu recomand cărţi

actorilor din distribuţia unui film.

- Le-am citit, spuse ea brusc. Mă rog, am citit una, iar pe cealaltă de-abia am început-o. Adevărul e că nu prea am avut timp liber. Cred că ar fi mai bine să plec. îmi cunosc foarte bine replicile. Văd că eşti foarte ocupat, pe deasupra.

- îmi pare rău, se scuză el imediat ridicându-se în picioare şi blocând uşa. Se pare că a devenit o obişnuinţă să-mi cer scuze de la tine.

- Nu trebuie să-ţi ceri scuze, spuse Claire, refuzând să se lase fermecată de prezenţa lui. Stiu că am fost o pacoste în dimineaţa asta şi că eşti ocupat.

- Ba da, pentru că m-am comportat urât şi n-am nicio scuză. Eram îngrijorat. Sincer să fiu, am atâtea de făcut, încât nu ştiu cu ce să încep. Si colac peste pupăză, a mai apărut ceva. Mi-e teamă că trebuie să amânăm discuţia noastră despre scenariu.

- înţeleg, zise ea, deşi nu-l credea deloc.

- Nu mă crezi, zise el barându-i din nou drumul.

- Ba da. Cred că eşti foarte ocupat, zise ea pe un ton forţat pe care nu şi-l recunoştea.

- Am primit un telefon în urmă cu câteva minute. Trebuie să mă duc la Penzance pentru a rezolva unele treburi la bancă. Pentru numele lui Dumnezeu, Claire ! continuă el exasperat. Am avut cu toţii o dimineaţă infernală. Nu vreau să scap în mod deliberat. Nu vreau

să fac situaţia mai rea decât este.

- De ce te-aş crede? De săptămâni bune mă tratezi ca pe un nimic. îmi dau seama că te avantajează să mă eviţi.

- Da, aşa e, admise el oftând profund. Am fost un nemernic. Sunt conştient de asta, dar n-ai ratat nicio ocazie pentru a mă provoca. Da, sunt gata să recunosc că am tras concluzii în mod pripit.

- îmi pare rău, Jake. Stiu că ţi s-a părut suspicios să-l vezi pe Mike la mine în cameră. Dar e numai un prieten.

- Atunci, să trecem peste asta, zise el zâmbind uşor. Am să te rog să mă scuzi, adăugă el uitându-se la ceas, dar peste treizeci de minute trebuie să plec. Până atunci, trebuie să mă bărbieresc şi să mă schimb.

Deschisese deja uşa, aşteptând cu zâmbetul pe buze ca ea să iasă. însă Claire ezita.

- Dacă ai o după-amiază liberă, poate m-ai putea lua şi pe mine la Penzance. Trebuie să fac nişte cumpărături şi cum n-am maşină personală...

- Nu mă duc de plăcere, ci numai pentru că trebuie să rezolv unele lucruri.

Era evident că nu voia să-l însoţească, însă Claire simţea că aceasta era ultima ei şansă de a fi singură cu el, singura şansă de a-i explica unele lucruri.

- N-am să-ţi creez probleme, insistă ea.

- Să fii gata în treizeci de minute, acceptă el oftând.

N-am să aştept.

Claire plecă imediat din încăpere, conştientă că avusese un comportament nepotrivit. Nu se mai recunoştea. Deşi ştia că Jake nu voia să-l însoţească, îl pusese într-o asemenea situaţie încât fusese nevoit să accepte. Ar fi trebuit să se simtă ruşinată, dar nu se simţea. Tot ce conta în clipa aceea, era că dorea să fie cu Jake.

Capitolul 8

Claire fu gata în mai puţin de treizeci de minute. Coborî în grabă treptele pentru a nu-i da acestuia ocazia s-o aştepte. Dar când ajunse în curte, constată că acolo nu se afla nici Jake, nici maşina lui. Se aşeză pe o bancă, întrebându-se dacă procedase corect insistând să-l însoţească la Penzance.

Era pe punctul de a se întoarce la ea în cameră când îl văzu pe Jake apărând.

Se schimbase şi arăta grozav. Costumul gri pe care-l purta îi conferea o eleganţă sobră.

- Ce vreme urâtă! zise el.

Replica aceasta nu prevestea nimic bun.

Pe drum, aproape nu vorbi, dorind parcă să-i arate în acest fel că nu e binevenită. La fiecare dintre întrebările ei răspundea monosilabic. în cele din urmă, Claire se cufundă şi ea în tăcere, întorcându-şi ochii spre geam şi privind picăturile de ploaie care
se înteţeau.

Stia că toate astea se petreceau din vina ei, că se pusese singură în această situaţie, dar gândul acesta n-o făcea să se simtă mai bine. Relaţia ei cu Jake părea a fi una de luptă încrâncenată. De fiecare dată când credea că situaţia s-a îmbunătăţit, intervenea ceva care distrugea totul.

Erau numai ei doi, dar Jake se comporta de parcă

nici n-ar fi existat. Crezuse poate că se simte puţin atras de ea, dar se înşelase. Nu dădea doi bani pe ea.

îi era rău, aproape îi venea să vomite.

Căută din priviri să zărească vreo bornă kilometrică pentru a vedea cât mai e până la Penzance. Dar nu vedea decât copaci şi câmpuri peste care se revărsa ploaia. Fără să vrea, scoase un căscat.

Jake se uită brusc la ea şi, cu prima ocazie, opri maşina.

Claire ieşi imediat din automobil şi trase adânc aer în piept.

Stia că Jake coborâse şi el şi că stătea în spatele ei, dar nu-i păsa. Era furioasă. Nu înţelegea ce vrea de la ea. Acum era fermecător, pentru ca în clipa următoare să fie rece, distant.

- Te simţi bine? o întrebă el. îmi pare rău, habar n-aveam că ai rău de maşină. M-am comportat ca un necioplit. Date fiind circumstanţele, am condus cu prea mare viteză, zise el zâmbindu-i. îmi pare sincer rău.

Asta era prea de tot! constată indignată Claire care ridică vocea la el.

- îţi pare rău! Asta-i bună. Crede-mă, eu sunt cea căreia îi pare rău. îmi pare rău că am venit la audiţie pentru a obţine un rol în acest film. îmi pare rău că mi s-a oferit un rol în filmul ăsta. Dar, mai ales, îmi pare rău că te-am cunoscut.

Cuvintele îi veniră pe buze fără prea mare greutate. Regreta într-adevăr că-l cunoscuse. Era ca un ghimpe care îi provoca durere şi voia să iasă din viaţa ei.

Fu rândul lui Jake să se uite uimit la ea şi s-o strângă cu putere de umeri.

- Dacă ai terminat, aş vrea să asculţi şi ce am eu de spus, îi replică el pe un ton rece.

- Niciodată! veni răspunsul ei prompt. M-am săturat să te tot ascult. Nu-mi provoci decât rău. Stiu prea bine ce părere ai despre mine. M-ai făcut să înţeleg cu vârf şi îndesat. N-ar fi trebuit să vin cu tine. A fost o prostie, sfârşi ea cu lacrimi în ochi.

- Amândoi suntem nişte proşti. Sunt de acord cu tine în această privinţă. Să stăm afară pe o asemenea ploaie...

O luă de mână, încercând să se îndrepte spre maşină. însă Claire refuza să se mişte.

- Te-ai udat până la piele, zise el. O să faci pneumonie. Asta vrei, prostuţo?

-îţi pasă? Chiar îţi pasă? ripostă ea, privindu-l cu amărăciune.

- Da, îmi pasă, zise el deschizându-i portiera. Acum, urcă-te în maşină pentru că altminteri am să te urc cu forţa.

Claire intră în maşină, încăpăţânându-se să nu-l privească.

- Scoate-ţi te rog haina aia udă şi încearcă să te calmezi ca să putem vorbi pe îndelete, continuă Jake calm.

- Nu-mi mai vorbi de sus! strigă ea la el, întorcând faţa ca să-l înfrunte. Pur şi simplu, n-o mai face. După cum ţi-am spus deja, ştiu exact ce crezi despre mine, conchise ea izbucnind în lacrimi. Se pare că nu pot face nimic să-ţi schimb părerea, aşa încât e mai bine să ajungem cât mai repede la Penzance şi să mă laşi acolo. N-o să te mai deranjez. îl sun pe Mike, care e liber în această după-amiază. O să vină el să mă ia.

Cuvintele avură un efect neaşteptat de puternic asupra lui Jake. O prinse imediat de ceafă, spunându-i :

- Cred şi eu că o să vină! Nu pleci nicăieri cu Mike Brent. Ai înţeles? Dacă ai plecat la Penzance cu mine, tot cu mine o să te întorci.

- Mă doare, Jake. Dă-mi drumul, gemu ea. Dă-mi drumul! Nu mă vrei.

- Nu te vreau? râse el. O, Doamne! Nu ştiu dacă trebuie să râd sau să plâng. De-ai şti...

îi dădu drumul din strânsoare, dar Claire era incapabilă să se mişte, de parcă înţepenise.

- Te vreau, Claire, şopti el, privind-o intens. Mi-ai intrat în suflet din prima clipă când te-am văzut.

Inima îi bătea atât de puternic, încât abia mai respira. Nu-i venea să creadă că toate astea i se

întâmplau ei. Buzele lui Jake le căutară cu aviditate pe ale ei. Ar fi trebuit să se lupte, să-l refuze. în schimb, se trezi trecându-şi mâinile după gâtul lui. Sărutul lui fu prelung, aşa încât pe Claire o cuprinse pasiunea, gândindu-se numai la senzaţiile pe care le stârnea în ea.

- Draga mea Claire, mormăi el, simt că înnebunesc...

Deşi ştia că se comporta nebuneşte, Claire nu opunea niciun fel de rezistenţă.

Ajunse la concluzia că, de fiecare dată când spunea că-l urăşte pe Jake, se minţea pe ea însăşi. Dorinţa şi iubirea se întrepătrundeau atât de intens, încât începu să tremure.

- O, Claire! Te doresc, zise el într-un târziu, de-abia mai putând respira. Te doresc.... Vreau să fac dragoste cu tine.

Rostise ultimele cuvinte aproape ca pe un strigăt, iar Claire se uită la el buimăcită.

Oare ce se petrecuse cu ea? Unde dispăruse fata aceea atât de rece, de controlată care fusese cândva? îşi dădu seama că nu mai exista de mult.

Era limpede că în privirea lui Jake exista pasiune, dorinţă, dar nu putea să-şi dea seama dacă era vorba şi de dragoste. în acelaşi timp, constată că nu mai conta. Propriile sentimente erau prea puternice.

- Jake, fă dragoste cu mine, spuse ea.

în clipa aceea nu-i mai păsa că se aflau într-un loc

public. Ea şi cu Jake se aflau într-o lume a lor. El reprezenta pentru ea singura realitate. însă tocmai vorbele ei rupseră vraja.

- O, Doamne ! exclamă el, îndepărtându-se de ea. Cred că mi-am pierdut cu desăvârşire controlul.

Claire reveni cu picioarele pe pământ, şocată de reacţia lui.

- îmi pare rău, Claire, şopti el.

- De ce faci asta? îl întrebă ea.

Era prea năucită ca să fie în stare să-şi pună ordine în gânduri. Tot ce ştia, era că Jake se dovedise la fel de pasionat ca şi ea, iar acum încerca să stea cât mai departe de ea.

- Vreau să te ating. Vreau să fac dragoste cu tine. Nici eu nu ştiu de câtă vreme nu mi-am mai dorit ceva atât de mult. Dar n-am dreptul s-o fac, conchise el.

- Dacă e din cauza faptului că l-ai văzut atunci pe Mike la mine în cameră, n-ai de ce să-ţi faci griji. Mă aştepta... Nu s-a întâmplat nimic între noi. Nici atunci, nici altădată.

- Sper să ai dreptate, răspunse el. Gândul că te-a atins, că a făcut dragoste cu tine, m-a torturat în ultimele săptămâni. Văzându-l aşezat pe patul tău, am fost atât de gelos, încât mi s-a întunecat mintea. Abia mai târziu, după ce am mai reflectat, mi-am dat seama că am reacţionat disproporţionat. Se pare că

întotdeauna trag concluzii pripite când vine vorba de tine. Problema este alta. Marianne crede că e îndrăgostită de mine.

- Dar, Jake... încercă ea să-l întrerupă.

- Lasă-mă să termin, Claire. Vreau să înţelegi ce se petrece. Cunoşteam prea bine sentimentele Mariannei când i-am oferit rolul, aşa încât aş putea spune că mi-am făcut-o cu mâna mea. Dar asta se petrecea înainte de apariţia ta.

- Jake, eu...

Claire ar fi vrut să-i spună că nu-i pasă de Marianne sau de trecut. De fapt, uitase cu desăvârşire de existenţa ei.

- Nu, lasă-mă să termin. Mi-e şi aşa destul de greu. Marianne n-a fost prea încântată când m-a văzut în seara aceea cu tine. A ameninţat că pleacă de la filmări, că-şi reziliază contractul. Atunci mi-am dat seama că toată povestea asta trebuie să se sfârşească. într-un fel, a fost bine că l-am găsit atunci pe Brent la tine în cameră. Nu ştiu dacă în alte condiţii aş fi putut sta departe de tine.

- De aceea s-a comportat Marianne atât de urât cu mine astăzi?

- Da, îmi pare rău. Am încercat s-o calmez, dar n-am putut. A auzit de episodul petrecut în seara aceea la filmări. Cred că felul în care te-am sărutat a fost foarte

grăitor. Cu foarte mare greutate am reuşit s-o calmez. Trebuie să-ţi mai spun ceva. Eu şi cu Marianne ne cunoaştem de foarte mulţi ani. Am fost amanţi. De fapt, am fost împreună până de curând. însă cum fiecare dintre noi lucra în cealaltă parte a lumii, despărţirea mi s-a părut un lucru de la sine înţeles. Se pare însă că ea n-a văzut lucrurile în acelaşi fel. Acesta e un alt motiv pentru care am stat departe de tine. Uneori, îmi venea s-o strâng de gât. Poate fi foarte rea, dar ţin la ea. Am petrecut clipe minunate împreună şi de aceea nu vreau s-o rănesc mai mult decât e cazul.

- Aşadar, despre asta era vorba. îţi mulţumesc pentru explicaţii, zise Claire pe un ton pe care şi-l dorea distant, dar nu-i reuşi.

Jake se simţea atras de ea, dar nu atât de mult încât să fie mai importantă decât Marianne.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Claire? Ce altceva aş putea face?

- Nimic. E cât se poate de evident.

- Imediat după terminarea filmului, am să fiu liber. Plănuiesc să plec într-o lungă călătorie. Mă gândeam să te invit să vii cu mine.

Cum ea se încăpăţâna să tacă, Jake continuă:

- Crezi că mie-mi place felul în care decurg lucrurile? Te doresc, Claire. Dar asta nu înseamnă că vreau să fii amanta ascunsă. Vreau ca totul să se desfăşoare la

lumina zilei.

- Si eu te doresc, zise ea mângâindu-l uşor pe obraz. Vreau să fiu acum cu tine. Cine ştie ce se mai poate întâmpla până la sfârşitul filmărilor? Promit că am să fiu discretă. N-am să pretind că-mi place Marianne, dar am să încerc să n-o supăr. Dar decizia îţi aparţine în cele din urmă.

- Draga mea Claire, ai dreptate. Nici eu nu mai pot aştepta. Nu pot sta departe de tine. Eşti prea ispititoare.

Claire îşi spuse în sinea ei că învinsese, dar fericirea ei nu era perfectă. Poţi obţine ce-ţi doreşti numai dacă eşti gata să plăteşti preţul cuvenit. Acesta fu gândul care-i încolţi în minte. îl iubea şi-l dorea pe Jake, dar în acelaşi timp se întreba cât de scump va fi preţul pe care va fi nevoită să-l plătească.

Capitolul 9

A doua zi dimineaţă când se trezi, Claire se întinse cu voluptate în pat. Soarele era strălucitor şi în depărtare se auzea cântecul păsărilor. Se ridică imediat din pat.

Ar fi trebuit să fie nespus de fericită. Era tânără şi îndrăgostită. Din păcate, viaţa nu era chiar atât de simplă. Jake devenise în ultimele săptămâni centrul gândurilor sale. Se afla aproape întotdeauna în mintea ei. Pentru a-l vedea, nu trebuia decât să închidă ochii.

Uneori, se întreba dacă nu începea încet-încet să-şi piardă minţile. Nu se mai recunoştea. Era parcă o străină care era incapabilă să-şi mai dorească ceva pentru ea însăşi. Nu mai reuşea în niciun fel să-şi controleze viaţa care era aidoma unui satelit care ieşise de pe orbită, rotindu-se fără ţintă.

Cu fiecare zi, îl iubea tot mai mult pe Jake. Dar nu mai era suficient. Dorea să aibă totul.

Jake ştia totul despre ea. Nu acelaşi lucru îl putea afirma Claire. Era ca o enigmă.

Era sigură că o doreşte, dar pasiunea trece. Nu de puţine ori credea că acesta ţine mai mult la Marianne decât la ea.

în după-amiaza aceleiaşi zile, Jake îi propuse lui Claire să petreacă un weekend împreună cu el, departe de conac.

- Eşti frumoasă. Eşti atât de frumoasă, îi şopti el când erau singuri. Situaţia asta trebuie să înceteze. Te vreau. Sunt nebun după tine. Am nevoie de tine. Vii cu mine? o întrebă el, mângâindu-i pieptul. Si tu mă doreşti. Recunoaşte-o! Am putea merge undeva, într-un loc liniştit... Undeva unde nimeni să nu ne cunoască... Te rog, draga mea...

Stia că, din mândrie, ar fi trebuit să refuze. Jake dorea numai să facă dragoste cu ea, n-o iubea. Cu toate acestea, se trezi acceptând:

- Da, da... când vrei tu, spuse ea pierdută.

- în weekendul ăsta nu pot, pentru că trebuie să mă duc la Londra. Dar am să pun totul la punct pentru săptămâna viitoare. De-abia aştept.

Nici Claire nu mai putea să aştepte. Când Alan Crosby îi propusese să devină amanta lui, respinsese ideea cu vehemenţă. Acum, gândea altfel. Iubirea îi sucise minţile.

Filmările decurgeau bine. Marianne nu rupsese contractul, aşa cum ameninţase. Era tot timpul zâmbitoare, dar Claire simţea că-şi dădusese seama că se petrece ceva între ea şi Jake.

Asta n-o făcea să se simtă mai bine. De nenumărate ori se întreba care erau simţămintele acestuia pentru Marianne. O iubea cu adevărat? Iar ea, Claire, nu era decât o pasiune trecătoare.

Ca de obicei, îi era cu neputinţă să găsească un răspuns satisfăcător.

Călătoria lui Jake la Londra urma să se desfăşoare conform planului. Intenţiona să plece vineri după-amiaza, nu înainte de a avea o scurtă întâlnire cu ea. La ora cinci, regizorul însoţit de producător porniră la drum. Claire îşi făcu rapid un duş, se schimbă şi se duse cu Mike la cină. în ultima vreme, îl evitase în mod deliberat şi ştia că se simte rănit. Prietenia lui Mike era foarte importantă pentru ea, dar cum cunoştea suspiciunile lui Jake cu privire la acesta, începuse să-l evite.

Ca de obicei, Mike o aştepta în faţa maşinii şi o întâmpină vesel, nelăsând să se vadă că i-ar purta pică.

- Bună, draga mea! E ceva vreme de când nu ne-am mai văzut, nu?

- Bună, Mike, îi întoarse ea salutul. îmi pare rău, dar n-am vrut ca lucrurile să se petreacă în acest fel. Stiu că am fost neprietenoasă. îmi pare rău că nu-ţi pot da mai multe explicaţii.

- Nu-i nicio problemă, stai liniştită. îţi e greu să vorbeşti? M-am amestecat unde nu-mi fierbe oala invitându-te la cină?

- Nu, nu-i nicio problemă, se grăbi ea să-l asigure.

- Vreau să te avertizez că Alan o să vină pe aici în weekendul ăsta. A sunat-o ieri pe Joan şi s-a oferit să

vină cu ea aici. Mi-e teamă că pentru tine vine, adăugă el.

Claire îl privea uimită, albindu-se la faţă. Aşa ceva nu i se putea întâmpla decât ei. Ei şi numai ei. Crezuse că Alan Crosby dispăruse cu desăvârşire din viaţa ei, dar după câte se părea, lucrurile nu stăteau deloc aşa. Fără a mai pune la socoteală faptul că îşi alesese cel mai prost moment cu putinţă.

- Nu înţeleg. Pur şi simplu nu înţeleg. De ce mai vine, Mike? Totul s-a terminat între noi. Nu vreau să vină, zise ea gândindu-se că acesta ar putea să strice totul.

- îmi pare rău, Claire. Stiam că nu vrei să-l vezi. La început, Joan l-a refuzat, dar Alan a spus că oricum o să vină. Dacă am înţeles bine, a invitat-o şi pe Lynn, dar aceasta lucrează în weekendul ăsta.

- Da, m-a sunat şi mi-a spus că se duce la Jersey. I s-a oferit să pozeze pentru un catalog şi totul se desfăşoară pe o insulă, zise ea cu un aer absent. O, Mike! Ce-o să mă fac? îl întrebă ea îngrijorată. Nu vreau să-l văd. Dar cunoscându-l pe Alan, ştiu că nu va accepta un refuz. Doar am făcut-o de nenumărate ori în trecut, dar în zadar.

Dacă Jake ar afla că Alan a vizitat-o cât timp el a fost plecat la Londra, nu-i de bine. Va crede că a plănuit ca vizita acestuia să coincidă cu absenţa lui. Prea multe lucruri s-au petrecut în trecut pentru a mai crede că e

inocentă.

- Nu ştiu ce sfat să-ţi dau, zise Mike, trecându-şi mâna prin păr. Am să încerc să-l ţin la distanţă, dar nu-ţi pot promite nimic. N-ar fi mai simplu să-l vezi şi să tranşezi totul? Eu şi cu Joan te-am putea susţine moral.

- Nu înţelegi ce vreau să spun. Lucrurile nu sunt atât de simple, zise ea şi începu să-i vorbească despre Jake, considerând că aceasta era unica soluţie pentru a-l face să găsească o rezolvare a problemei. Aşa încât, conchise ea, după cum poţi să-ţi dai seama, dacă Alan vine în vizită cât timp el e plecat, o să creadă că am făcut totul deliberat.

- Ar fi un gest prostesc din partea lui, îi spuse el lui Claire. Dacă te-ar cunoaşte cât de cât, şi-ar da seama că nu eşti un asemenea gen de femeie.

- Poate are vreun motiv să gândească aşa, murmură Claire. Nu vreau să-i stric vizita lui Joan. Stiu că o aşteaptă de multă vreme. Dar, dacă poţi să faci ceva pentru a-l împiedica pe Alan să vină, ar fi grozav. Dacă Marianne află şi cea mai mică aluzie despre vizita acestuia, primul lucru pe care-l va face va fi să-i spună lui Jake.

-Am să fac tot ce-mi stă în putinţă, Claire. Dar sincer vorbind, cred că exagerezi în privinţa reacţiei lui Svenson.

Claire clătină din cap, considerând că n-avea niciun

rost să încerce să-i explice mai mult, pentru că n-ar înţelege. Era un om prea simplu, prea onest pentru a putea înţelege o personalitate atât de complexă cum era aceea a lui Jake Svenson.

Nici Claire nu credea că-l înţelege prea bine, dar îl iubea şi nu voia să-l părăsească.

- Joan va sta până luni? îl întrebă ea pentru a schimba subiectul, iar Mike prinse aluzia şi începu să vorbească despre altceva.

Curând după aceea, se despărţiră. O sună mai târziu pentru a-i spune că Joan şi Alan sosiseră, iar acesta din urmă ţinea neapărat s-o vadă. M-am străduit, dar n-a vrut să mă asculte.

Claire oftă, muşcându-şi buzele. Alan era foarte încăpăţânat şi nu asculta niciodată de nimeni.

Va fi nevoită să se întâlnească cu el şi să clarifice lucrurile. Iar apoi, să se roage să nu ajungă nimic la urechile lui Jake.

- Oricum, o să vin şi eu cu Joan. Poate aşa vei fi mai protejată, zise el.

Adormi cu foarte mare greutate, iar a doua zi dimineaţă soarele strălucea pe cer şi păsările cântau, prevestind o zi frumoasă. Vremea însorită o făcu să se simtă mai bine. Se sculă, se îmbrăcă şi plecă la plimbare. Când se întoarse, recunoscu maşina lui Mike, iar pe bancheta din spate îl văzu pe Alan. în tot acest

răstimp, Claire sperase că acesta nu va veni. Dar nu numai că venise, ci părea la fel de sigur pe el însuşi.

Evitându-i privirea, se duse drept la Joan şi o întâmpină cu afecţiune.

- Bună, Claire! Cum e să fii bogată şi faimoasă? o întrebă Joan.

Soţia lui Mike era o femeie mică de statură şi mai plinuţă, dar
avea un zâmbet căruia nu-i puteai rezista.

- Muncesc prea mult ca să-mi dau seama, spuse Claire râzând.

-Aşa mi-a spus şi Mike, zise ea privindu-l pe Mike. începusem chiar să cred că trăiţi într-un basm.

- La naiba, Joan! Muncim ca nişte sclavi.

Joan se strâmbă puţin la soţul ei. Claire şi-ar fi dorit ca şi
relaţia ei cu Jake să fie una la fel de bună.

Asta în pofida faptului că Alan se afla în spatele ei şi o prinse de mijloc. Poate n-ar fi trebuit să fie surprinsă de gestul lui, dar mirarea i se citea pe chip. Nu se gândise că acesta o va mai atinge, aşa încât se întoarse furioasă cu faţa spre el pentru a-l pune la punct.

însă acesta o surprinse încă o dată, sărutând-o cu pasiune pe gură. încercă să scape din strânsoare, revoltată de îndrăzneala lui. Mike şi Joan tăceau, fiind probabil la fel de surprinşi ca şi ea. Sărutul fu unul

destul de lung. Când în sfârşit, îi dădu drumul, ar fi vrut să-l pălmuiască. în schimb, rămase nemişcată datorită şocului şi deznădejdii.

Chiar în clipa aceea, Marianne ieşi din casă, având un zâmbet triumfător întipărit pe faţă. Stia că Jake nu va tolera una ca asta, că n-o va ierta niciodată. I-ar fi fost oricum greu să-i vorbească despre vizita acestuia, cum ar putea justifica sărutul?

Claire îşi dădu seama că Mike i se adresa, dar nu fu în stare să înţeleagă nimic din ce-i spunea. se întoarse şi se îndreptă spre grădină. Răul fusese făcut.

Nu mai avea niciun rost să-l evite pe Alan.

Se duseră cu toţii în sat, iar la revenire Claire se întoarse cu faţa spre Alan, care tot nu înţelegea că totul se terminase între ei, şi-i spuse:

- Nu vreau să te mai văd niciodată.

Acesta se albi la faţă, dar prezenţa lui Joan şi a lui Mike o scuti de crizele de furie ale acestuia.

A doua zi dimineaţă, se trezi pe o vreme la fel de frumoasă şi hotărî că soluţia cea mai bună era aceea de a ieşi la o plimbare. Jake nu se va întorce decât la şase seara.

Intenţiona să-i vorbească imediat.

Se duse la ea în cameră, se schimbă şi coborî în sala de oaspeţi pentru a bea un ceai. De obicei nu făcea asta, dar acum era prea înfometată.

Când ajunse în pragul uşii se opri brusc, întrucât singura persoană care se afla înăuntru era Marianne.

Claire păli şi simţi cum i se taie picioarele, dar nu mai avea cum să dea înapoi.

îşi adună puterile şi se îndreptă spre un platou pentru a-şi lua ceva de mâncare, aşezându-se la o masă cât mai îndepărtată de aceea unde se afla Marianne.

Aceasta însă se grăbi să vină la ea şi să-i vorbească.

- Ai vrut să faci pe deşteapta, nu-i aşa? Chiar credeai că n-o să văd ce se petrece sub nasul meu? o întrebă ea dispreţuitoare. L-ai hăituit pe Jake. Ai încercat să-l ademeneşti să se culce cu tine. Tot corpul tău numai despre asta vorbea. Ai crezut că o să câştigi, nu? Da, crede-mă, nu poţi să-l păcăleşti atât de uşor pe Jake. Se foloseşte de tine, Claire Grant, iar când se va plictisi, o să te lase cu buza umflată.

- N-am umblat după Jake, zise ea. Atracţia a fost reciprocă.

- O, draga mea! râse Marianne. Cât de naivă poţi fi! Jake se foloseşte de tine. I-ai dat de înţeles că eşti disponibilă, iar el a luat ce i s-a oferit.

- Nu! exclamă îndurerată Claire.

- Ba da! însă chiar şi aşa, tot n-o să-l ai. Ce prostie din partea ta să-l încurajezi pe tânărul ăla să te vizitezi în absenţa lui Jake.

- Nu l-am încurajat, protestă Claire.

- Atunci, îţi sugerez să i-o spui imediat, adăugă Marianne îndreptându-se spre uşă. Dar trebuie să ştii că nu se află într-o dispoziţie prea grozavă în această după-amiază, conchise ea.

Claire se uită uimită la Marianne. Jake se întorsese, iar Marianne vorbise deja cu el.

- S-a întors Jake? întrebă ea în şoaptă.

- Da, s-a întors. Dacă vrei să-i vorbeşti, îl găseşti în birou.

Spunând acestea, închise uşa în urma ei. Aşadar, Jake se
întorsese şi aflase totul. Dar ceea ce era şi mai rău, era faptul că aflase versiunea Mariannei. Ce să facă? Pur şi simplu, nu reuşea să-şi scoată din minte cuvintele rostite de aceasta.

Va trebui să se ducă imediat la Jake şi să discute cu el. Nu exista o altă soluţie.

îşi luă inima-n dinţi şi se îndreptă spre biroul acestuia. Când ajunse în faţa uşii, curajul o părăsi.

Bătu uşor în uşă, dar nu primi niciun răspuns. Cumva, ştia că Jake e înăuntru aşa încât deschise uşa.

îl văzu aşezat la birou, cu ochii în nişte hârtii.

Când într-un târziu, îşi ridică ochii, aceştia erau ca de gheaţă.

Claire aproape rămase ţintuită locului.

- Jake, te rog, şopti ea. Nu mă privi aşa!

- Si cum ar trebui să te privesc, Claire? o întrebă el cu asprime în glas. Poate ar trebui să mă ridic imediat şi să vin să te iau în braţe, nu? continuă el pe acelaşi ton crud. Aşa îţi place să fii întâmpinată de iubiţii tăi?

- Jake, dă-mi voie să-ţi explic. Nu l-am invitat pe Alan, crede-mă. Am fost înspăimântată când a venit.

- Mi-a spus Marianne cât de înspăimântată ai fost, nu-ţi face griji

-Alan Crosby m-a sărutat. Dar eu nu i-am răspuns. Pe cuvânt de onoare, Jake.

- O, Claire! Cred că habar n-ai ce înseamnă onoarea. M-ai înşelat de la bun început, numai că eram atât de subjugat încât am fost incapabil să văd dincolo de fermecătorul tău zâmbet. Am vrut să te cred, dar am fost un prost. Dar n-o să-ţi mai dea mâna să-mi faci una ca asta. Gata! S-a terminat totul între noi. Te poţi întoarce la Alan Crosby sau la Mike Brent. Sau la cine naiba îţi place. Dar lasă-mă în pace. M-am săturat.

Claire constată cu amărăciune că n-avea niciun rost să protesteze, să se apere. Jake îşi formase deja părerea, iar aceasta nu-i era favorabilă.

Aşa cum îi spusese Marianne, lui Jake nu-i păsa. Nu fusese nimic altceva decât o pasiune trecătoare pentru el.

- îmi pare rău că totul trebuie să se sfârşească în acest fel, şopti ea.

- Prin urmare, recunoşti? Vrei să spui că totul e adevărat? o întrebă el cu asprime.

- Nu recunosc nimic, zise ea cu o voce pierită. Ti-am spus
adevărul. Totul e zadarnic, dacă nu mă crezi.

înainte de a mai aştepta un răspuns de la el, se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea.

Din fericire, era duminică, aşa încât se închise la ea în cameră, nemaifiind nevoită să-şi compună o mască în faţa celorlalţi.

Lăsă lacrimile să-i curgă şiroaie pe obraji până ce udă perna, iar ea se istovi.

Jake o rănise profund în acea zi, dar în parte era şi vina ei. Se dăruise cu prea mare uşurinţă şi prea devreme. Măcar atât învăţase din această experienţă.

Va mai trece multă vreme până când va mai permite unui bărbat să se apropie de ea, aşa cum făcuse Jake Svenson.

Capitolul 10

Sfârşitul lunii iunie aduse cu sine o vreme urâtă, ameninţătoare. Claire se temea puţin că acest aspect va întârzia filmările. Orice zi în plus i s-ar fi părut o prelungire a propriei suferinţe.

Văzând că totul decurgea conform planului, se simţi uşurată.

Ultima zi de filmări aduse aceeaşi vreme urâtă, care o făcu pe Claire să tremure de frig.

Toată lumea era pregătită pentru scena finală, aceea a înfruntării dintre ea şi Marianne pe marginea stâncii, iar în fundal lupta dintre distrugătorii de corăbii şi soldaţi, luptă care urma să se desfăşoare pe plajă.

Jake se apropie de ea, prinzându-i mâinile între ale sale.

- Claire, trebuie să-ţi vorbesc, începu el tulburat.

însă în clipa aceea apăru Al Denton şi-l întrebă :

- Jake, cum procedez cu camera doi? Mă scoate din minţi, nu alta.

- Nu mai poţi aştepta, Al? Trebuie neapărat să vorbesc cu Claire.

- îmi pare rău, Jake, dar nu putem face nimic până n-o aranjăm.

- Bine, vin, zise el. Claire, ne vedem mai târziu, da?

Claire dădu din cap în semn de încuviinţare, neştiind ce să mai creadă.

Săptămâni întregi aproape nu-i vorbise, iar acum totul lua o cu totul şi cu totul altă turnură.

Să fi fost un fel de joc sadic în care ea era victima?

în clipa aceea, se apropie de ea Dave Tillson pentru a-i spune că vor începe filmările la ultima scenă.

- Gata, Claire. Am ajuns la scena finală. Multă baftă... din partea tuturor.

- Mulţumesc, Dave, răspunse ea zâmbitoare.

- Gata, începem, spuse el peste câteva clipe întregii echipe.

Marianne era deja pregătită, iar felul în care se poziţionă o
făcu pe Claire să-şi dea seama că era un act deliberat. De parcă ar fi vrut s-o ştie pe marginea prăpastiei.

" Nu te da bătută, se îmbărbătă ea. E scena finală. "

- L-au ucis pe John, iar vina e numai a ta, îşi spuse Marianne replica printre dinţi. Tu ai adus soldaţii aici.

Claire începu să tremure. Nu era nevoie să se prefacă, deoarece era cu adevărat înspăimântată.

Făcu un pas înapoi, încercând să scape, dar Marianne o prinse de mână.

- Crezi că ai câştigat... dar nu-i aşa, Désirée de Bourgogne, ridică ea vocea.

Claire tresări în timp ce aceasta îşi înfigea degetele în carnea

ei.

Marianne începu să râdă şi-i dădu drumul din strânsoare, după care arătă cu mâna în jos, spre plajă.

- Iubitul tău e acolo. Crezi că în sat e în siguranţă, dar nu e aşa. Si pe el îl vor ucide soldaţii. N-o să-l mai revezi.

în timp ce-şi rostea replica, Marianne mai făcu un pas spre marginea prăpastiei, trăgând-o pe Claire după ea.

- Tăiaţi, strigă Jake. Pentru numele lui Dumnezeu, Marianne, îndepărtează-te de margine.

Dar Marianne parcă nici nu-l auzi. O eliberă pe Claire din strânsoare, dar în acelaşi timp se dezechilibra şi alunecă, de-abia reuşind să se prindă cu o mână de marginea stâncii.

Totul se petrecu atât de repede, încât Claire aproape nu-şi dădu seama ce se întâmplă.

Văzu faţa îngrozită a Mariannei cerând ajutor. O prinse de mână, dar se prăbuşi împreună cu ea în hău.

Era foarte frig, iar Claire începu să tremure când auzi vocea care-i tot spunea:

- Claire, trebuie să te trezeşti! E cu neputinţă să fi murit. O, Doamne! N-am vrut să se petreacă aşa ceva. Tot ce mi-am dorit a fost să te sperii puţin.

Claire recunoscu vocea ca fiind aceea a Mariannei. I se păru vocea unui om îngrozit.

Oare se mai filma? se întrebă în sinea ei. Nu-şi mai amintea ce se petrecuse.

- Claire, eşti teafără? Pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi! se auzi şi vocea lui Jake.

Aşadar, era adevărat: leşinase. încercă să deschidă ochii, dar efortul i se păru prea mare.

- S-a mişcat, Jake. Nu-ţi face griji! E în viaţă, spuse pe un ton plângăcios Marianne.

- Nu poţi să ajungi până la ea? Dacă face o mişcare prea bruscă, de data asta chiar se va prăbuşi în prăpastie, zise Jake. Eu unul de-abia mă mai ţin. Am trimis după ajutoare înainte de a mă căţăra după voi. Trebuie neapărat s-o trezim. Mai încearcă, Marianne! Mai încearcă!

- Nu pot, nu pot să mă mişc. Am mai încercat, zise Marianne speriată.

Claire se strădui să deschidă pentru câteva clipe ochii.

- Ce s-a întâmplat? Unde sunt? întrebă ea confuză.

- îşi revine. Totul e în regulă, Jake, auzi din nou vocea Mariannei.

- Te rog, Marianne, nu mai ţipa aşa! abia reuşi Claire să spună.

- îmi pare rău, Claire. îmi pare rău. Vei înţelege imediat. Dar, orice ar fi, nu te mişca. Suntem prinşi pe o

ieşitură de stâncă, situată undeva pe la jumătatea distanţei dintre vârf şi pământ. Deocamdată mai ţine, dar nu e foarte solidă. Nu te mişca, asta-i tot ce-ţi cerem.

Claire ar fi vrut să se poată ridica şi s-o ia la goană, dar era prinsă într-un adevărat coşmar. Nu putea vedea nimic altceva decât norii şi stânca aceea gigantică.

- Nu-ţi face griji, Claire. Am căzut de pe marginea stâncii şi cred că te-ai lovit la cap, zise Marianne recăpătându-şi încetul cu încetul stăpânirea de sine. Nu te mişca şi totul va fi în ordine. Au fost deja chemate ajutoare. Ai fost inconştientă foarte multă vreme.

- Claire, mă auzi? rosti şi Jake.

Claire simţi brusc nevoia de a-i vedea faţa, aşa încât, fără să se gândească, se mişcă în încercarea de a se ridica în picioare. începu să ţipe, valuri de durere cuprinzând-o de la talie până la umeri.

Jake îi strigă numele, dar ea se prăbuşi la pământ, pierzându-şi cu desăvârşire cunoştinţa.

Când se trezi, constată că se află într-o cameră de spital, iar lumina becului aproape o orbea.

încercă să-şi ridice capul, dar nu putu din cauza durerii. Gemu uşor. Imediat, persoana care stătea pe un scaun se aplecă
asupra ei.

- Unde sunt? întrebă Claire.

- Sunteţi la spital, domnişoară Grant. Nu vă mai amintiţi?

Ba da, începea să-şi amintească.

- A fost groaznic. Credeam că o să mor.

- Aţi fost amândouă foarte norocoase, continuă infirmiera.

Claire îşi aminti că era cu Marianne.

- Dar ce am? întrebă ea speriată. Ce caut aici?

- V-aţi lovit destul de rău la cap, aveţi coastele rupte. La fel şi braţul drept. Dar veţi supravieţui, o linişti ea. Cât despre domnişoara Lejeune, mă tem că are probleme cu şira spinării. Dar medicii spun că situaţia nu e atât de gravă pe cât au crezut la început. I s-a făcut deja o operaţie. Domnul Svenson e cu ea în acest moment. Sunt convinsă că va trece pe aici înainte de a pleca, adăugă ea zâmbind, aşa încât vă va putea spune mai multe.

Pe Claire o podidiră lacrimile. Jake şi Marianne erau împreună. Pe ea o iubea.

- Vă doare chiar atât de rău?

- Da, şopti ea. Foarte rău.

însă durerea fizică era nimica toată în comparaţie cu faptul că Jake şi Marianne erau împreună.

- încercaţi să dormiţi, o sfătui infirmiera. O să vă

simţiţi mult mai bine mâine.

Când se trezi din nou, era ziua amiaza mare.

Pe scaunul de lângă pat era aşezat Jake.

- Claire, eşti bine acum, zise el prinzându-i mâinile. îţi promit că nu se va mai întâmpla niciodată una ca asta. A fost un vis... numai un vis.

- O,Jake !

- Am fost atât de îngrijorat! Când v-am văzut pe amândouă căzând de pe stâncă, am crezut că o să mor.

Claire uitase pentru câteva clipe de Marianne, dar el îi reamintise. Asta o făcu să tragă concluzia că venise la ea numai pentru că-i părea rău, pentru că se simţea vinovat. De fapt, pe Marianne o iubea.

- îmi pare rău, şopti ea. Am fost atât de speriată.

- N-ai de ce. Te-ai comportat admirabil. Ti-ai riscat viaţa pentru Marianne. N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Eu ar trebui s-o fac. N-ar fi trebuit să staţi atât de aproape de marginea stâncii, dar am observat prea târziu acest aspect. N-am să mi-o iert niciodată.

- N-ai de ce să te învinovăţeşti. N-a fost vina ta, zise Claire prăbuşindu-se pe perne.

- Claire, o să mă învinovăţesc întotdeauna, zise el încercând s-o prindă de mână, însă ea îi evită atingerea.

- Chiar nu-mi suporţi atingerea? o întrebă el. Probabil că nu, dacă e să mă gândesc la felul în care te-am

tratat. Dar simt nevoia să te ating. Credeam că ai murit, că te-am pierdut.

-Jake, încetează, te rog! strigă ea, izbucnind în plâns.

- Nu plânge, draga mea. Nu suport să te văd aşa. M-am comportat prosteşte. Chiar nu suporţi să te uiţi la mine? Chiar atât de mult mă urăşti? Nu te pot învinovăţi pentru că m-am comportat ca o brută. Dar m-ai rănit. M-ai făcut să mă simt vulnerabil, iar asta mi s-a părut insuportabil. Am ripostat la fel, chiar dacă asta însemna să-mi fac rău şi mie.

- Ajunge, Jake. Nu te urăsc. Si nu trebuie să te învinovăţeşti pentru ce s-a întâmplat. Nu mai e nevoie de cuvinte.

- Dar Claire, vreau să-ţi explic. Vreau să înţelegi de ce m-am comportat aşa. Si dacă tot nu vei înţelege, am să-ţi spun motivele mele.

- Nu acum, Jake. Mă doare capul. înţeleg, crede-mă. Pleacă, te rog. Vreau să rămân singură.

-Aşadar, mă goneşti? o întrebă el ridicându-se în picioare.

- Da, vreau să pleci. Sunt foarte obosită şi vreau să rămân singură, murmură ea.

Abia după plecarea lui, putu să plângă în voie. Jake părea a-i oferi atât de mult, dar în realitate toate

gesturile lui erau determinate de milă şi de un sentiment al vinovăţiei prost plasat.

Dacă l-ar fi putut crede cu adevărat, ar fi fost foarte fericită.

Stia că va trebui să se vindece cât mai repede. Doar stând cât mai departe de el, va putea spera să se simtă liberă. Cu această ţintă în minte, deveni un pacient model. Nu va mai permite nimănui s-o vadă plângând.

Jake nu mai veni s-o viziteze. Asta o duru... foarte mult. Evident, dacă ar fi venit l-ar fi alungat. Probabil îşi petrecea timpul cu Marianne.

Claire ştia că starea ei de sănătate se îmbunătăţea simţitor de vreme ce primi de la aceasta o scrisoare pe care o dictase infirmierei.

"Dragă Claire,

Te rog să mă ierţi că te-am implicat în accident. Recunosc că ştiam că ţi-e teamă de înălţimi şi am încercat în mod deliberat să te sperii, obligându-te să stai atât de aproape de marginea stâncii.

N-am vrut nicio clipă să te fac să suferi, aşa cum s-a întâmplat. Stiu că ai încercat să mă salvezi, în pofida faptului că m-am comportat atât de urât.

Ce pot spune? îmi pare rău şi sper ca pe viitor să am ocazia de a-mi lua revanşa."

Aceste rânduri o făcură pe Claire să-şi dea seama cât de multe lucruri rele poate face un om din cauza

geloziei.

La sfârşitul celei de-a doua săptămâni, Claire se întremase suficient de mult încât să se poată deplasa. Peste câteva zile, urma să plece.

înainte de asta însă, primi o invitaţie din partea Mariannei. îi fu foarte greu să facă acest gest, dar îşi luă inima în dinţi şi se duse la ea. Când o văzu stând întinsă pe pat, lividă şi istovită, avu o strângere de inimă.

- Ce faci, Claire? o întrebă ea cu mare greutate. Mi s-a spus că o să ieşi astăzi din spital.

- Da. Mă mai doare braţul, dar în rest totul e bine. Tu cum te simţi?

- Mă simt bine, mult mai bine.

- Cred că te-am obosit. îmi pare rău. Mă duc s-o chem pe
soră.

- Nu pleca. Vreau să-ţi vorbesc. Ceea ce ţi-am spus în scrisoare e adevărat. Am încercat cu bună-ştiinţă să te sperii. Stiam că te temi de înălţimi.

- Sincer, nu contează. înţeleg.

- Eram geloasă. Extrem de geloasă. Sunt şi acum, dar ştiu că îmi va trece.

- N-ai de ce să fii geloasă. Dacă Jake a simţit ceva pentru mine, asta s-a terminat de mult. Pe tine te iubeşte. N-a venit la mine decât din cauza

accidentului...

- Chiar crezi una ca asta? O, Doamne! Eşti la fel de fraieră ca şi el.

Oare ce voia să spună? se întrebă Claire, încercând să asimileze semnificaţia vorbelor acesteia.

în clipa aceea, în pragul uşii se ivi Jake.

- Intră, dragul meu, îl pofti Marianne. Si închide uşa după tine.

- Revin mai târziu. Cred că trebuie să staţi de vorbă.

- Iar fugi, Jake? O, Doamne! zise ea oftând. Sunteţi amândoi nişte caraghioşi. Dar cum vă datorez amândurora câte ceva, lăsaţi-mă să vorbesc. îmi pare rău că am transformat ultimele săptămâni de filmare într-un adevărat iad pentru tine, Jake. Am fost o scorpie. Am văzut de la bun început că eşti atras de Claire. Stiam că tânărul care a sărutat-o pe Claire nu e pe placul ei, dar eram atât de geloasă, încât am folosit orice armă pe care o aveam la îndemână. Cred că eşti îndrăgostită de Jake, zise ea prinzându-i mâinile între ale sale, iar el e îndrăgostit de tine. Ti-ar fi spus-o el însuşi înainte de ultima zi de filmare, dar l-am împiedicat amenin ţând cu plecarea.

- E adevărat, Claire, zise Jake ridicându-se. Cred că n-am mai dormit deloc din clipa când m-ai alungat. Spune-mi că măcar nu mă urăşti.

- O, Jake! Chiar spui adevărul? Vorbeşti din inimă?

-Te iubesc, Claire. Mai mult decât aş fi crezut că e cu putinţă.

- O, Jake! exclamă ea din nou aruncându-se în braţele lui. Poate greşise recunoscându-şi atât de repede şi de făţiş
propriile sentimente. Numai că de data asta Jake făcuse la fel. îi mărturisise că o iubeşte. Aşteptase prea multă vreme să-l audă spunându-i aceste vorbe, iar acum voia să creadă în ele.

-Si eu te iubesc, şopti ea.

-Adevărat? o întrebă el emoţionat.

Drept confirmare, Claire îl cuprinse de umeri, lipindu-şi buzele de ale sale.

Sfârşit